

ဒီဇင်ဘာ

ဟိုင်း-ဝေး-လမ်း-ကတိဒ္ဒဟူး

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

ဝေဝတာ

၁၉၅-၈၃

ဟိုင်းဝေးလမ်းက တစ္ဆေများ/ဝေဝတာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂၊
၁၅၁ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ၊
(၁) ဝေဝတာ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်မြင့်၊
အောင်မြင်စာပေ၊
ပြန်ချိရေး - အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ (မေလအတွက်)
အုပ်စု (၅၀၀)။

BURMESE
CLASSIC

“**စောင့်** လိုက်ရတာ မောင်ရယ်”

ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ကာတက်လာသော မောင့်အား မျက်နှာ
လေးစူပုပ်ကာ မောင်းသည့်နေရာမှ နွေက ဆီးပြောလိုက်သည်။

“အဘိုးကြီး မလွတ်သေးလို့ပါ နွေရဲ့”

ချစ်သူ၏ ချွေးသိပ်အနမ်းလေးက နွေစိတ်ကိုပျော့ခွေသွား
စေသည်။

စက်နိုးကာမောင်းထွက်လိုက်သည်နှင့် မောင်က သီချင်းဖွင့်
ရင်း...

“ဒီညတော့ ‘ဘိုဟီးမီးရား’ ကလပ်မှာ သွားကဲကြမယ်လေ”
ထိုနေရာလေးသည် လူကြီးလူကောင်းများပင် လူမသိ
သူမသိ ကဲသောနေရာဖြစ်သည်။ သည်လိုအချိန်သည်လည်း နံပါတ်
ပြားမပါသော ကားအကောင်းစားကြီးများ ထွက်လာချိန်ပင်တည်း။

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပဲ... ဒီညတော့ အိမ်မပြန်တော့
ဘူးနော် မောင်”

လေကာမှန်မှ လမ်းမပေါ်သို့ ခုံများခင်းချထားသော စား
သောက်ဆိုင်များကို ငေးကြည့်နေရာမှ မောင်က နွေဘက်လှည့်ကာ
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ညအမှောင်ကို ထိုးထွင်းကာ ထွက်လာသော
သူတို့ကားလေးအား လမ်းဘေးအမှောင်ထဲမှ ခွေးနက်ကြီး တစ်
ကောင်ထိုးဟောင်နေသည်ကို သူတို့မသိလိုက်ပေ။

နွေနီနီသည် အင်္ဂလန်မှာကျောင်းတက်ပြီး ပြန်ရောက်လာ
တာ သိပ်မကြာသေးသလို၊ မောင်မောင်မှာလည်း ငွေကြေးပြည့်စုံသူ
အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ကာ ကဲချင်တိုင်းကဲနေကြ
သည်။

ပလာဇာအပေါ်ဆုံးထပ်တွင် အသစ်ဖွင့်လိုက်သော ထို
ကလပ်ရှိရာသို့ နောက်ဆုံးပေါ်ကားများ တစီးစီးထိုးစိုက်လာလေ
သည်။ ထိုကလပ်တွင် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မိန်းကလေး အတော်

များသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ အဆိုတော်၊
မော်ဒယ်များပါမကျန် ထိုကလပ်သို့ လာကြသည်။

နွေကားလေးသည် ပလာဇာအပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ကလပ်ရှေ့
ကားပါကင်ရှိရာသို့ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဝှေ့ဝိုက်ကာ မောင်းတက်ခဲ့
ရသည်။ အထပ်တိုင်းတွင် ကားပါကင်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။

“ဒီပလာဇာကြီးက အခိုင်အမာဆောက်ထားတဲ့ပုံပဲနော်
နွေ...”

“အမလေး... မောင်က အင်္ဂလန်မရောက်ဖူးသေးလို့ ဟို
မှာက မိုးပျံတိုက်တွေ တစ်ပုံကြီးပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးနွေရယ် မောင်က ကားပါကင်က တိုင်လုံးကြီး
တွေကို သဘောကျလို့ ပြောတာပါ”

မောင်က လက်ညှိုးထိုးပြကာ ပြောနေသဖြင့်...

“ဒါဆိုလည်း မောင့်လက်ကို အထဲထည့်ထားဦး၊ အဲဒီတိုင်
တွေနဲ့ တိုက်မိနေအုံးမယ်”

“ကိုယ့်ချစ်သူ ပါနေတာပဲ၊ သေရဲပါတယ် နွေရယ်... ဟဲဟဲ”
သို့နှင့် ကားလေးသည် ‘ဘိုဟီးမီးရား’ ကလပ်ရှေ့သို့ ရောက်
လာကာ လစ်လပ်နေသော ကားပါကင်တွင် ဝင်ထိုးလိုက်သည်။

“ဒီည ကလပ်ထဲမှာ အလှဆုံးက နွေပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

အပြင်ရောက်နှင့်နေသောမောင်မောင်က ကားပေါ်မှဆင်း
လာသော နွေ့ကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။ ပေါင်တစ်ဝက် စကားတို

နှင့် ရင်ဟိုက်အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်တို့က မြင်သူရင်မောရလေသည်။

“နွေက မောင့်အတွက်ပါ မောင်ရယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ကလပ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ပုရိသ
ယောက်ျားတိုင်း၏ မျက်ဝန်းအစုံသည် နွေထံသို့ကျရောက်သွား
လေသည်။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် ကလပ်ပိုင်ရှင် ဦးနေဇာလည်း ပါဝင်
နေသည်။ ဘေးတွင် မောင်မောင်တစ်ယောက်လုံးပါနေသည်ကို ဂရု
မစိုက်တော့ဘဲ ရမ္မက်ခိုးများဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ
ကြ၏။

ထိုစဉ် အရက်ဘားကောင်တာကို ကျောပေးမှီရပ်ကာ
လက်ထဲတွင်လည်းခွက်ကိုယ်စီနှင့် လူနှစ်ယောက်ထဲမှတစ်ယောက်
တ...

“ဟေ့ကောင် မိုးယံ၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း အတော်လန်းတယ်”

ဒီဂျေတေးသွားနှင့် ဆလိုက်မီး အလင်းအမှောင်တို့က အချိုး
အစားကျကာ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ဝင်လာသော နွေအတွက်ဖြစ်
နေလေသည်။

ဘီယာကို မော့သောက်နေသော မိုးယံက ဆောင်းတေး
ပြောသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ... အု... ဝု...”

ပြောချင်ဇော ကြီးသွားသဖြင့် ပါးစပ်ထဲမှ ဘီယာလက်ကျန်
ပင် မနည်းမျိုချလိုက်ရသည်။

“အေးကွ... တော်တော်မိုက်တာပဲ၊ ဘယ်သူလဲမသိဘူး!”

မိုးယံ အသေချာစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ မျက်မှောင်ကြုတ်
ကာ...

“ဘေးကပါလာတဲ့ ကောင်ကို ငါသိတယ်ကွ၊ ‘ဂျီအယ်လ်’
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့သား မောင်မောင်ဆိုတာ အဲဒီကောင်ပဲ”

ဆောင်းတေးက သောက်လက်စ အရက်ခွက်ကို ဘာပေါ်
လှမ်းတင်ရင်း...

“မင်းက သေချာလှချည်လား”

ကောင်မလေးဆီ ကြည့်နေသော အကြည့်ကိုမခွာသေးဘဲ
မိုးယံပြန်ပြောသည်။

“သေချာဆို ငါ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်လေကွာ၊ အဲဒီ
ကောင်က ဘာအလုပ်မှလုပ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မိဘက ပိုက်ဆံရှိ
နေလို့သာ တော်သေးတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ စာရင်းမရှိ အင်းမရှိဘဲ
ပိုက်ဆံလာ၊ လာထုတ်တယ်လေ၊ ဝန်ထမ်းတွေက ကြောက်လို့ ပိုက်
ဆံထုတ်ပေးနေရတာ”

သူတို့ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားသော... နွေ၏ ကောက်
ကြောင်းအလှကို အနောက်ဘက်မှကြည့်ကာ ရင်သပ်ရှုမောစွာ
မိုးယံ ပြောလိုက်သည်။

မိုးယံမှာ အလုပ်ကလေးနှင့်ဖြစ်သော်လည်း ဆောင်းတေး
က အိမ်ကမနိုင်တော့သဖြင့် လွှတ်ထားရသူ၊ တစ်ရာကိုး ကပ်ရာ

ဆယ့်တစ်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် လူကုံထံများ ထိုင်နေသော ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း၌...

“အစ်ကိုကြီး ကြည့်လှချည်လား၊ ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“အေးကွာ ဒီလိုလှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့ဖူးသေးဘူးကွာ၊ စမ်းတော့စမ်းကြည့်ချင်တာပေါ့... တေဇာရာ”

“ဒါကအလွယ်လေးပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီကလပ်တစ်ခုလုံးတောင် ဖွင့်ထားပြီပဲ၊ မရဘူးဆိုတာတွေက အားလုံးခေတ်ဟောင်းမှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ”

ညီဖြစ်သူ တေဇာမှ တပည့်တစ်ယောက်အား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

အနားသို့ရောက်လာသော တပည့်ဖြစ်သူက ခါးလေးကိုင်းကာ တရိုတသေဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... ဘာခိုင်းမလို့လဲ ဆရာ”

ဆရာချင်း ခြေချင်းလိမ်ကာ ပြောနေသော တပည့်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ကလပ်ထဲမှ အထူးခြားဆုံးမိန်းကလေး၏ ဘေးသို့ လက်ညှိုးထိုးကာ...

“ဟိုမှာတွေ့လား ဘေးမှာပါလာတဲ့ကောင်ကို မမြင်ချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

တပည့်ဖြစ်သူထွက်သွားပြီး သူတို့ဘေးဝိုင်းတွင် ထိုင်နေ

သော ကောင်မလေးအုပ်စုအား လက်ဖြောက်တီး၍ ခေါ်သွားလိုက်သည်။

ကလပ်အလယ်တွင် ရောင်စုံဆလိုက်များ မှိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်နှင့်...

ထိုနေရာလေးသည် ဒီဂျေတေးသွားနှင့် သောင်းကျန်းလိုသူများအတွက်ဖြစ်သည်။ ဒီဂျေတီးလုံးပြောင်းသွားချိန်တွင် ရှိုးလျှောက်သောစင်မြင့်ပေါ်သို့ ပေါင်လယ်စကတ် ရင်ဟိုက်ကြိုး တစ်ချောင်းလေးတွေနှင့် မော်ဒယ်လေးများ တက်လာနေချေပြီ။

သွားရည်တများများနှင့် ဘူထွားကြီးများ ပန်းကုံးတက်စွပ်ကြသည်။

အစွပ်ကောင်းသော ဘူထွားကြီးဘေးတွင် သူတို့လေးတွေ လာထိုင်ကြလိမ့်မည်။

ထို့နောက်တွင်တော့... တွင်တော့...

ထိုနေရာနှင့် မနီးမဝေး စားပွဲဝိုင်းတွင် နွေ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်မှပါလာသော မောင်ကနွေဘေးတွင် ထိုင်မည်ကြံကာရှိသေး...

“အစ်ကိုနဲ့ တွဲကချင်လို့ပါ ရမလားရှင့်!”

ဖော်ရွေသော ပြုံးအလှပိုင်ရှင်လေး မောင့်ဘေးနားရပ်ကာ ပြောလိုက်၏။ နှစ်ခါမပြောရသော မောင်က သွားဖြကာ နွေအား လှည့်ကြည့်သည်။ နွေက အနောက်နိုင်ငံမှ ပြန်လာသူပီပီ ဘားမှဖြစ်

သလို တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။

“နွေ ခဏလေးနော် . . မောင်သွားကလိုက်အုံးမယ်”

လေသံက မြူးနေ၏။

နွေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မောင် နွေပြန်မလာခင်က ဘယ်လောက်တောင် ကဲနေသည်မသိ . . .

မိုးချုပ်လေ လူပိုစည်လေဖြစ်သော ကလပ်၏ထုံးစံအတိုင်း ကလပ်အတွင်း လူများပြည့်ကျပ် လာလေသည်။ ဒီနေ့က နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ထင်၏။ မော်ဒယ်ရှိုးပြီးသည်နှင့် နာမည်ကြီး ချောခံအဆိုတော်တစ်ယောက် စင်ပေါ်တက်ဟဲနေ၏။ စင်အောက်တွင် ဟစ်(ဝ)ဟော့ အဆိုတော်လေးများ တန်းစီနေ၏။ သူတို့လည်း နာမည်ကြီးများ ဖြစ်မည်ထင်၏။

မောင်ကတော့ နွေထိုင်နေသောနေရာသို့ ပြန်မလာအား ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မောင့်အား တွဲကနေလေသည်။ မောင့်ကိုတွဲကချင်သော ကောင်မလေးများ တန်းစီစောင့်နေကြဟန်တူ၏။ ကလပ်ပိုင်ရှင် ဦးနေဇာ၏ လှည့်ကွက်ကိုမသိသော မောင်မောင်မှာ ပျော်မဆုံးဖြစ်နေသည်။

အနားမှဖြတ်လျှောက်သွားသော လင်ပန်းထဲ ဘီယာခွက်ကလေးနှစ်ခွက်ကိုထည့်ကာ ကိုင်လာသည့် စကတ်တိုလေးနှင့် စားပွဲထိုးကောင်မလေးအား နွေ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရွတ် . . . ရွတ်”

လင်ပန်းထဲမှ ဘီယာခွက်များကို စားပွဲတစ်ခုတွင် ချပေးအပြီး ထိုစားပွဲထိုးကောင်မလေး နွေဘေးနားလာရပ်၏။ လင်ပန်းကို ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ကာ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ဘောလ်ပင်နှင့် စာရွက်ကိုထုတ်ကာ . . .

“အမ ဘာမှာမလဲ!”

“ပြင်သစ်ဝိုင် . . နှစ်ပက် ပေးပါ”

ခဏအကြာတွင် စားပွဲပေါ်သို့ အကောင်းစားပြင်သစ်ဝိုင်တစ်လုံး လာချသည်။ ခွက်ကလေးတစ်ခွက်နှင့် ညှပ်တံပါပြီး ရေခဲအပြည့်ထည့်ထားသော ခွက်ကိုပါ ထပ်ချပေး၏။

နွေအံ့သြသလို ကြည့်နေသဖြင့် . . .

“အမ လိုတာရှိရင်လည်းပြောပါ။ ဒီနေ့က ကလပ်နှစ်ပတ်လည်ဆိုတော့ . . အမလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာတက်တဲ့အတွက် ကလပ်ကဂုဏ်ပြုတာပါ အမ”

နွေဘေးဘီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုကောင်မလေးကို ပြီးပြလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးကောင်မလေးထွက်သွားတော့မှ ညှပ်တံဖြင့် ရေခဲတစ်တုံးဖန်ခွက်ထဲထည့်ကာ ဝိုင်တစ်ပက် ထည့်လိုက်သည်။

မော့သောက်အပြီး သီချင်းသံနှင့်အတူ နွေကချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

“ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်”

မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာသောညွှန်သည်က သူမဘေးတွင်
ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ကို. . နေဇာ. . ပါ. . ဒါ အစ်ကိုဖွင့်ထားတဲ့ ကလပ်လေ”
လက်ကမ်းပေးသဖြင့် မကောင်းတတ်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်
ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ဦးအရွယ်က အစ်ကိုလို့ပြောသဖြင့် နွေနှုတ်ခမ်းတစ်ချက်
တွန့်လိုက်မိသည်။

“ဒီနိုင်ငံမှာတော့ ကိုယ်က တတိယအချမ်းသာဆုံးပဲလေ”
“ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်မလည်းတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ
တယ်”

နားကြားပြင်းကပ်လာသည်နှင့် မောင့်အား လှည့်ကြည့်မိ
သည်။ မောင်ကတော့ ကကောင်းဆဲ. . .

“ဪ ခနလေးနော်. . ကျွန်မ ‘တိုင်းလက်’ သွားလိုက်အုံး
မယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ. . .”
မရိုင်းအောင် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာလိုက်သည်။ သူမ
နောက်မှ ထိုလူလိုက်လာသည်ကိုတော့ နွေသတိမထားမိလိုက်ပေ။

၁၄. ၁၄. ၁၄. ၁၄.

“ညီလေး ဟိုနားက ဘောင်းဘီအနီရောင်နဲ့ မော်ဒယ်
ကောင်မလေးကို ချိတ်ပေးကွာ”

“ဟာ. . . ဆရာရေ အဲဒါသွားမလုပ်နဲ့၊ တက်သစ်စ အငုံ
လေးနော်. . အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ စပွန်ဆာက အကြီးကြီးပဲ”

“ဘာကြီးတာလဲကွ!”
“လူကောင်. . လူကောင်. . ကိုပြောတာ. . ဆရာရေ”

“ဟာကွာ. . ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်ပဲကုန်ကုန်
အား. . မင်းသွားချိတ်ကြည့်စမ်းကွာ၊ ပွဲခက မင်းတောင်းသလောက်
လေးမယ်”

“တကယ်နော်”
ဝိတ်တာကောင်လေး ပျော်သွားကာ ခဏဆိုသော သဘော

ဖြင့် လက်ကာပြကာ. . မော်ဒယ်အနီလေးကို သွားလုံးရန် ဘူထွားကြီး စားပွဲဘေးမှ ထွက်သွားလေသည်။

ဘူထွားကြီးနှင့် စားပွဲထိုး ပြောနေသည်ကို အတိုင်းသား ကြားနေရသဖြင့် ဘားကောင်တာဘေးဝိုင်းမှ မိုးယံနှင့်ဆောင်းတေးတို့ ဘာဖြစ်မလဲဆိုသောသဘောဖြင့် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။

“ဪ. . လူတွေ. . လူတွေ. . တစ်နေကုန်တော့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းကြီးပေါ့၊ အလုပ်တွေလုပ်နေလိုက်တာ ညများကျတော့လည်း အိမ်ကမိန်းမကို. . . ဟိုဒင်နာ ဒီဒင်နာနဲ့ ဒီကလပ်မှာ ဒင်းက ဟိုဒင်းစားဖို့ လာနေတာကိုး”

မိုးယံက ဘူထွားကြီးမကြားအောင် ဆောင်းတေးကို ပြောလိုက်သည်။ ဆောင်းတေးက ဘောင်းဘီဖင်ကျပ် မော်ဒယ်လေးနှင့် ဝိတ်တာ စကားပြောနေသည်ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မကြာမီ ဝိတ်တာလေး ဘူထွားကြီးဆီ ပြန်လာသည်။

“ဟေး. . ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေလား!”

ခေါင်းကလေးကုတ်ကာ ခါးကိုင်ရင်း ဝိတ်တားလေးမှ. . .

“ပြေတော့. . . ပြေပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဒါပေမယ်. . .”

ဘူထွားကြီး စိတ်မရှည်စွာ ဘီယာခွက်ကို အကုန်မော့သောက်ရင်း. . .

“ပြေတယ်ဆိုလည်း ပြေတယ်ပေါ့ကွာ၊ ဘာလဲကွ ဒါပေမယ့်

တ. . .”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာရေ၊ လက်ရှိစပွန်ဆာကို ဖြတ်ဖို့က လက်ရှိနေတဲ့တိုက်ခန်းထက် သာရမယ်တဲ့. . . နောက်ပြီး ကားလိုချင်တယ်တဲ့လေ၊ ဘာလဲ. . . ‘တယ်ရီယာ’ ဆိုလား ‘ဘယ်ရီယာ’ဆိုလားပဲ ကားနာမည်က၊ ကားရယ် တိုက်ရယ်က သူ့နာမည်နဲ့ ဝယ်ပေးရမှာတဲ့နော်. . . ဆရာရယ် မလုပ်ပါနဲ့ ကြေးကြီးပါတယ်. . . ဒီကောင်မလေးက ဘာမှီလို့လဲ. . . စိန်ကွပ်ပြီးမွေးလာလို့ အဲဒီလောက်ကြီးကျယ်နေတာလား မသိဘူး၊ အမေမွေးပေးလို့ လူဖြစ်လာတဲ့ ဟာမကများ ဆရာရယ်. . . လုပ်စားနေလိုက်တာ ကြည့်ပါအုံး. . .”

နောက်ပြီးပြောသေးတယ် ဆရာရယ်. . . ဇီးသီးလည်း ထုတ်ပေးရမယ်တဲ့၊ ဘာတွေပြောနေမှန်းကိုမသိဘူး၊ ဒီကောင်မလေး ရူးမှားရူးနေလား မသိဘူး”

“စီးရီးပါကွာ ဆိုချင်လို့နေမှာပေါ့၊ အကုန်လုပ်ပေးမယ်ပြောလိုက်. . . တိုက်ခန်းမှာ မထားဘူး ကွန်ဒိုမှာထားမယ်လို့၊ တီဗွီဆင်တာဗျားမှာ ကြားလို့ပိုကောင်းတာပေါ့လို့ ပြောလိုက်၊ ကားက ‘တယ်ရီယာ’ နိမ့်တယ်လို့. . . ‘ပရာဒို’ ဝယ်ပေးမယ် ပြောလိုက်၊ နောက်ပြီး တစ်လကို သိန်းတစ်ရာ ထောက်ပံ့မယ် ပြောလိုက်၊ ငါကားပေါ်ဆဲလဲ စောင့်တော့မယ်၊ အိုခေတယ်ဆို ခေါ်လာလိုက်တော့၊ မင်းအချက်ပွဲခေါ် တစ်ခါတည်းယူသွားပေါ့”

ဝိတ်တာလေး၏ ပခုံးကိုပုတ်ကာ ဘူထွားကြီး စားပွဲဝိုင်းမှ

ထထွက်သွားလေသည်။ အနားမှ မိုးယံနှင့်ဆောင်းတေးလည်း အသက်ရှူမှားလောက်အောင် အံ့ဩနေကြသည်။

“ဪ... ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေကျတော့လည်း ငွေတွေကို ဒီလိုသုံးဖြုန်းနေကြတာကိုး”

မိုးယံ၏ မှတ်ချက်စကားကို ဆောင်းတေးထောက်ခံရင်း..

“ငါ့ကိုသာ ဒီလိုလာတောင်းကြည့်.. ဖင်ကို ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဆောင်းတေးရာ မင်းကလည်း လေကြီးလေကျယ်နဲ့ကွာ၊ မင်းတောင် အနားနားကပ်လို့မရတဲ့ဟာတွေကို”

“အထင်မကြီးပါဘူးကွာ.. ဒါက ဒါပါပဲ မိုးယံရာ”

“ဒါက သူတို့ရဲ့ စီးပွားရေးလေ.. ”

သို့နှင့် ရပ်ပူလာသောကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ဘီယာခွက်ကို ပြိုင်တူမော့သောက်လိုက်ရသည်။ အသစ်စက်စက် အဲယားကွန်းကြီးများနှင့် ဘီယာသောက်ထားသောအရှိန်ကြောင့်..

“ဆောင်းတေး ငါသေးပေါက်ချင်တယ်ကွာ”

“အေး.. မင်းကလည်း သောက်ပြီးရင် ပေါက်တော့တာပဲ၊ ငါလည်းလိုက်မယ်ကွာ”

အခန်း (၂)

လုပ်မှ ‘တိုင်းလက်’သည် အနည်းငယ်ကျယ်ဝန်းကာ အခန်းရှစ်ခန်းခန့်ပါရှိပြီး အလှပြင်နိုင်ရန် မှန်ချပ်အကြီးကြီးကို ထည့်သွင်းထားသည်။ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား ခွဲထားသော်လည်း အခန်းချင်းကပ်လျက် ဖြစ်သည်။

နေ့ ‘တိုင်းလက်’ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အနံ့အသက် ပေါင်းစုံတို့က နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ အထဲတွင် အလှပြင်နေသော ကောင်မလေးများကို တွေ့ရသည်။ ဘာတွေကွဲပြားနေကြသည်

မသိ တစ်ယောက်သော မိန်းမပျိုလေးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေပစ် လက်ပစ်ထိုင်နေလေ၏။ နောက်မှလိုက်ဝင်လာသော ဦးနေဇာ၏ တပည့်ဖြစ်သူမှ . . .

“ဟေ့ . . . အထဲမှာရှိတဲ့သူတွေ အကုန်လုံးအပြင်ကိုထွက်ပါ”

‘တိုင်းလက်’ထဲ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကာ လဲနေသော ကောင်မလေးအား ထူမ၍ ဦးနေဇာရှေ့မှ အကုန်လုံး ခေါင်းလေး ငုံ့ကာ ထွက်သွားကြလေသည်။

ထိုအချင်းအရာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေသူ တစ်ယောက်က နွေတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လေသည်။ အမျိုးသမီး ‘တိုင်းလက်’ထဲ နွေမှလွဲ၍ အကုန်ထွက်သွားသောအခါ ဦးနေဇာက သူတပည့် အား . . .

“မင်းအပြင်မှာ သွားစောင့်နေ”

ဦးနေဇာ အောင်နိုင်သူ လေသံဖြင့် တပည့်အား ပြောလိုက် ၏။ ထို့နောက် နွေအနားတိုးကပ်သွားကာ အတင်းဖက်နမ်းလေ တော့သည်။

“ရှင် . . . ရှင် . . . ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျမကို မယုတ်မာနဲ့နော်”

နှုတ်ခမ်းကြမ်းကြမ်း၊ အဖက်ကြမ်းကြမ်းများကို နွေကြောက် လန့်တကြား တွန်းလှန်နေရသည်။

ထိုစဉ် ဦးနေဇာ၏တပည့် ထွက်လာသည်ကို မြင်ကာ ယောက်ျားလေးအိမ်သာအထင်နှင့် ဆောင်းတေးနှင့်မိုးယံ အိမ်သာ

မှားပြီး စွတ်ဝင်သွားကြလေသည်။

အမျိုးသမီးအိမ်သာထဲ မဝင်လောက်ဘူးအထင်ဖြင့် ရပ်နေ သော ဦးနေဇာ၏တပည့်လည်း တားရန်အချိန်မမီလိုက် . . .

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . .”

ဆောင်းတေးနှင့်မိုးယံ အတွင်းရောက်သည်နှင့် မြင်တွေ့ လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ခဏမျှ မှင်သက်သွားမိသည်။

ထို့နောက် မိုးယံမှာ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို မသိချင်ယောင် ဆောင်ကာ သေးပေါက်မည်အပြု . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့က ဒီအထဲဘာဝင်လုပ်တာလဲ! . . . မသေချင်ရင်ထွက်သွားနော်”

နောက်မှလိုက်ဝင်လာသော ဦးနေဇာတပည့်မှ လှမ်းတား ရင်း ခါးကြားထဲမှ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဆောင်းတေးလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ထိုလူလက်ထဲက သေနတ်အား ပြေးလုစဉ် မိုးယံက ထိုသူ၏မျက်နှာကို ထိုးချလိုက် သည်။

ထိုလူလဲကျသွားကာ မောင်းတင်ထားသော သေနတ်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပြောင်းဝအပေါ်ထောင်လျက်သား ပြုတ်ကျသွား၏။

“ဒုတ်!”

“ဒိုင်း!!”

ကြမ်းပြင်သို့ ပြုတ်ကျသော အရှိန်ဖြင့် ကျည်ထွက်သွားခြင်း

ဖြစ်သည်။

“အား!!”

“အမလေး!!”

နွေနီနီ ကြမ်းပြင်တွင်ဝပ်ကာ အော်လိုက်မိသည်။

ဦးနေဇာ၏ နဖူးတည့်တည့်သို့ မှန်သွားလေသည်။ ဦးနေဇာ နဖူးက သွေးများစီးကျလာသည်ကိုကြည့်ကာ နွေနီနီတစ်ယောက် ‘တိုင်းလက်’ထဲမှ ဦးဆုံးပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။

“လူသတ်မှုတော့ဖြစ်ပြီထင်တယ်. . . ဟေ့ကောင် ဆောင်းတေး ဘာကြောင်နေတာလဲ ပြေးတော့လေကွာ၊ ငါတို့သတ်တယ်ပဲ ထင်မှာ”

မိုးယံ သတိပေးတော့မှ ဆောင်းတေး ပြေးရန်သတိရသွားသည်။ ထိုစဉ် သေနတ်သံကြားကာ ညီဖြစ်သူ တေဇာတို့အဖွဲ့ ပြေးလာကြသည်။

“ဟိုမှာလာနေကြပြီ ရှေ့ပေါက်က ထွက်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ နောက်ဘက်ကြောင်လိမ်လှေခါးက ဆင်းပြေးကြမယ် ဆောင်းတေး”

‘တိုင်းလက်’ထဲတွင် သူ့အစ်ကိုသေနေတာမြင်လျှင် သတိမေ့နေသော တပည့်အား တေဇာ အားကုန်ကြုံးကန်လိုက်သည်။

“အောင်မလေးဗျာ!”

သတိမေ့နေသူလည်း မနေသာတော့ သတိပြန်လည်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ငါ့အစ်ကိုကို ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ!”

တေဇာ ထပ်ကန်မည်အပြု. . .

“စောစောက အစ်ကိုကြီးကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ လူနှစ်ယောက်က သတ်သွားတာပါ ဆရာ”

ဘယ်သူမှမသတ်ဘဲ မတော်တဆဖြစ်သွားခြင်းကို စောစီးစွာသတိမေ့သွားခဲ့သော တပည့်ဖြစ်သူ မသိလိုက်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . ရှာ. . . မြန်မြန်ရှာကြ. . . တွေ့လို့ကတော့ ငါကိုယ်တိုင် အရေခွံနွှာပြီး သတ်ပစ်မယ်”

၆. ၆. ၆. ၆.

အရင်ဆုံး ထွက်သွားပြီဖြစ်သောနေ့မှာ ကနေသော မောင့်
ကိုဆွဲခေါ်ကာ ကားဆီသို့ပြေးလေသည်။ အခြေအနေကို မသိရှာ
သော မောင်မောင်က...

“နွေရယ် ကလို့မဝသေးတဲ့ဟာကို ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ!”

အတော်မူးနေသောမောင်ကို မနည်းဆွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။

ကားစက်နှိုးနေစဉ် ကလပ်အပေါက်ဝသို့ တေဇာ၏တပည့်
များရောက်လာကာ... နွေကားအား မြင်သွားသည်။ နွေနီနီ ကားကို
အရှိန်ဖြင့် မောင်းထွက်ကာ ခုနစ်ထပ်ရှိသော ပလာဇာ၏ အဆင်း
လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကွေ့ပတ်မောင်းဆင်းခဲ့သည်။

“ဒီနေ့တော့ မောင်အရမ်းပျော်တယ်ကွာ”

ဘာမှ မသိရှာသေးသောမောင်မောင် ဘေးမှအော်နေ၏။

အပျော်လွန်ကာ မောင်မောင်ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ၊ ခေါင်းကို
ကားအပြင်သို့ထုတ်ကာ အော်ဟစ်နေသည်။

“မောင်... အထဲဝင်နေလေ... ဘာလုပ်တာလဲ!”

တတိယထပ်၏ အကွေ့တစ်နေရာအရောက်တွင် ကားမှာ
အရှိန်မထိမ်းနိုင်ဘဲ ကားပါကင်မှ တိုင်လုံးနှင့်ပွတ်ဆွဲသွားစဉ်...

“ကျွီ... ကျွီ...”

“ဒုတ်”

တိုင်နှင့် မောင့်ဦးခေါင်း ရိုက်မိကာ ကားထဲ ဇက်ကျိုးကျပြီး
ပြန်ဝင်လာသည်။

“ကျွီ... ကျွီ...”

ဘရိတ်ဆောင့်နင်းကာ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

နွေ စိတ်အရမ်းပူသွားကာ...

“မောင်... မောင်...”

ဦးခေါင်းကြေသွားသော မောင်မောင်သည် တုတ်တုတ်မျှ
ပင် မလှုပ်တော့။ ထိုစဉ် ရဲကားသံများ ပလာဇာ၏ အတက်လမ်း
ဘက်မှ ကြားနေရသည်။ နွေ ကြောက်လန့်ကာ... လူသတ်မှု ဖြစ်
မည်မိုး၍ မောင့်အား မနည်းမပြီး ကားနောက်ဖုံးထဲထည့်လိုက်သည်။
ပြီးနောက်... အောက်ထပ်သို့ မောင်းဆင်းလာခဲ့သည်။

အနောက်ဘက် မီးသတ်ကြောင်လိမ်လှေခါးမှ အသက်မ
ထွက်ရုံတမယ် ပြေးဆင်းလာသော ဆောင်းတေးနှင့် ဖူးသံသည်

ပလာဇာအောက်သို့ပင် ရောက်နေလေပြီ။ အောက်ရောက်တော့မှ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း သက်ပြင်းချမိသည်။ စိတ်ချပြီအထင်နှင့် ဆက်မပြေးတော့ဘဲ ပလာဇာရှေ့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“အခုမှပဲ အသက်ကိုကောင်းကောင်းရှုလို့ ရတော့တယ်၊ ဆောင်းတေးရေ”

အသက်ရှုလို့ပင်မဝသေး အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲမယ့် အသံများကို သူတို့နှစ်ယောက် ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မပြေးနဲ့. . . မိရင်တော့အသေပဲ”

“ချလွင်!. . . ချလွင်!. . . တုံ!. . . တုံ!”

သူတို့နှစ်ယောက် အနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ အပေါ်က ပစ်ပေါက်လိုက်သဖြင့် ကျလာသော သံတုတ်တစ်ချောင်း၏ အသံဖြစ်သည်။

နောက်တွင် တုတ်၊ ဓားများ ကိုင်ကာ မိရင်အသေသတ်မယ့် ပုံပေါက်နေသော တေဇာ၏တပည့်များ အပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လာနေချေပြီ။

“ဆောင်းတေးရေ ပြေးတော့ဟေ့. . . ဒီနေ့တော့ အိမ်ပြန်ရောက်ပါတော့ မလားမသိဘူး၊ ဟော. . . ရှေ့မှာ အပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ကားတစ်စီး လှမ်းတားလိုက်ကွာ”

“ရပ်ပေးပါမလားဟ!”

“ဟာ. . . ကားရှေ့ကပိတ်ရပ်လိုက်ကွာ၊ ကားအတိုက်ခံရ

တာမှ အနာသက်သာဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆင်းလာသောကားရှေ့ ပိတ်ရပ်ကာ အသေခံလိုက်သည်။

“ကျွီ. . . ကျွီ”

ဆင်းလာသောကားမှာ နွေ့ကားလေးဖြစ်နေသည်။

ကားရပ်သွားသည်နှင့် တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသောလူနှစ်ယောက်က နွေ့အား. . .

“မောင်း. . . မောင်း မြန်မြန်မောင်းပါဗျ၊ အကုန်လုံးသေကုန်လိမ့်မယ်”

နွေ့လည်းလီဗာတစ်ဆုံးနင်းကာ ထိုနေရာမှ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်သည်။ ညတစ်ချက်တည်း ထိုအချိန်တွင် လမ်းမကြီးပေါ် ပြေးလွှားနေရသည့် လူသုံးယောက်နှင့် နောက်ဖုံးထဲက အလောင်းတစ်လောင်းပါသော သူတို့ကားတစ်စီးသာ ရှိနေလေသည်။

ကျွတ်. . . ပြဿနာက မပြီးသေးပါလား. . .

ကားနောက်ဖုံးထဲက မောင့်ပြဿနာက တစ်ခု. . .

ထို့ပြင် နွေ့အတွက် ကံကောင်းဖို့လား. . . ဒါမှမဟုတ် ပိုပြီး ကံဆိုးစေဖို့ပဲလား မသိနိုင်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက မထင်မှတ်နိုင်စွာ ရုတ်ခြည်းကျရောက်ခဲ့လေလျှင်. . .

နွေ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးရကာ နောက်ခန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘုတောတော့သည်။

“ဒီကိစ္စက ရှင်တို့ကြောင့်ဖြစ်တာ”

“ကျွီ”

မီးပွင့်အရောက်တွင် နွေကားကိုရပ်ကာ. . .

“ကဲ. . ရှင်တို့ ဒီမှာပဲ ဆင်းတော့”

“ဆင်းလို့မဖြစ်သေးဘူးဗျ၊ ဟိုဘဲကြီးသေတာ ကျွန်တော်တို့ သတ်တယ်ပဲထင်နေတာ၊ ဒီနေရာမှာဆင်းနေခဲ့ရင် အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားလည်း ဒီနေ့အိမ်ပြန်လို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား တို့ သူတို့မှတ်မိသွားကြပြီ”

နောက်ခန်းတွင်ထိုင်နေသော ဆောင်းတေးက ကျောမှီကို လက်လေးတင်ကာ သနားကပါးမျက်နှာနှင့် နွေအားပြော၏။

နွေခဏမျှစဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးနောက်. . .

“ကျွန်မ မန္တလေးကိုတက်မယ်၊ ရှင်တို့ လိုက်ချင်ရင် လိုက် ခဲ့ပေါ့”

ကားနောက်ဖုံးထဲက မောင့်အလောင်းအား အဝေးပြေး လမ်းတွင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန်လည်း ရည်ရွယ်လိုက်သည်။

“ဟာ. . ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်မယ်လေ အမရယ်”

မိုးယံနှင့်ဆောင်းတေး ပျော်သွားကာ နောက်ခန်းမှ ထခုန် လိုက်ကြသည်။ သို့နှင့် အလောင်းတစ်လောင်းနှင့် လူသုံးယောက်

တင်ဆောင်လာ ကားလေးသည် မန္တလေးသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

“တမလွန်ကနေ နွေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ မောင်ရယ်၊ ဒီလို လုပ်ရတာ နွေ့ အမှုအခင်းတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ပါ မောင်ရယ်”

စိတ်ထဲမှ ကားနောက်ခန်းထဲက မောင့်ကို တောင်းပန်နေမိ သည်။

ကားလေး လမ်းကွေ့တစ်ခုအရောက်တွင် နွေ့ တစ်စုံတစ်ခု ကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ထိုးချရပ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက်. . .

“ရှင်တို့ မန္တလေးကို လိုက်ချင်တယ်မဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်သား ကြောင်ပြီး နောက်ခန်းမှ ခေါင်းညိတ်ပြ ကြသည်။

“ဟိုရှေ့မှာတွေ့လား. . ၊ အဲဒီရပ်ထားတဲ့ကားကို အုပ်ထား တဲ့ တာလပတ်အုပ်ကို သွားဖြုတ်ပေး”

ဆောင်းတေး မျက်လုံးပြူးသွားကာ. . .

“ဒီက ကျောင်းအမက ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်မသွားချင်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဖြုတ်မလား မဖြုတ်ဘူးလား. . ဒါပဲပြော၊ မဖြုတ်ရင် ရှင်တို့ နှစ်ယောက် ဒီနေရာကပဲ ဆင်းတော့”

“ရပါတယ်ဗျာ. . ကျွန်တော်လုပ်မယ်”

မိုးယံ ကုပ်ကုပ်,ကုပ်ကုပ်နှင့် ဆင်းသွားကာ လမ်းဘေးတွင်
ရပ်ထားသောကားမှ တာလပတ်အအုပ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

“ကွီ. . ကောင်. . ကွီ. . ကောင်. . တီ. . တီ. . တီ”

ထိုစဉ် ကားက အသံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မိုးယံ တာလပတ်ကြီးဆွဲကာ ကားဆီ မနည်းပြန်ပြေးလာရ
သည်။ အသင့်ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်ထဲ ဒိုင်ပင်ထိုးဝင်ကာ တာ
လပတ်ကို အထဲသို့ ဆွဲထည့်လိုက်သည်။

နွေနီနီ ကားလေးကို အရှိန်ဖြင့် မောင်းထွက်လိုက်လေ
သည်။ မိုးယံ မောမောနှင့် ပြောလိုက်သည်က. . .

“ဒီ ကျောင်းအမက ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကို ခိုင်းတယ်ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် ကားပိုင်ရှင်မှာ အိမ်ချင်မူးတူးနှင့် ထွက်လာ
ကာ အချက်ပေးရီမုဒ်ကိုပိတ်ရင်း. . .

“ဘယ်လို သူတောင်းစားလဲမသိဘူး. . . ငါ့ ကားအအုပ်ကို
တောင် အလစ်သုတ်သွားတယ်လို့. . .”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“တောက်!. . တစ်ကောင်မှ အသုံးမကြတဲ့ကောင်တွေ”

တေဇာ အစ်ကိုရဲ့အလောင်းကိုကြည့်ကာ ဒေါသတကြီး
မကျေမနပ်ဖြင့် တွေ့ရာလူကိုမည်းပြီး လိုက်ထိုးနေတော့သည်။

ထိုစဉ်တပည့်ဖြစ်သူ မောင်တိုး ကလပ်ထဲပြေးဝင်လာပြီး. .

“ဆရာ. . ကောင်မလေးက အစ်ကိုကြီးကိုသတ်သွားတဲ့ လူ
နှစ်ယောက်ကို ကားပေါ်တင်ပြီး မောင်းပြေးသွားတယ်တဲ့၊ အဲဒီကား
က မင်္ဂလာဒုံကိုဖြတ်သွားတာတွေ့တယ်လို့ သတင်းရတယ် ဆရာ၊
ကားသွားနေတဲ့လမ်းကြောင်းကို ဆက်စုံစမ်းထားပါတယ် ဆရာ”

မောင်တိုးတစ်ခုခုကို ပြောမည့်ဟန်ဖြင့် စဉ်းစားနေပြီးမှ. .

“ဟို. . ဟို ကောင်မလေး နာမည်က. . နွေနီနီ. . ပါဆရာ”

“နွေ. . နီ. . နီ. . နွေ. . နီ. . နီ”

တေဇာ အခဲမကျေသံကြီးဖြင့် နွေနှီနီဆိုသော နာမည်ကို တစ်လုံးချင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

“သတ်သွားတာကတော့ နွေနှီနီ မဟုတ်နိုင်ဘူး.. နောက် ကရောက်လာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပါ။ ကားနံပါတ်က ၉၀/... ပါ။ ဟွန်ဒါဆီဗစ် အမည်းရောင်ပါ ဆရာ”

“ဒါဆို မောင်တိုး ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

တေဇာရော မောင်တိုးပါ ခါးကြားထဲ သေနတ်ထိုးထည့် ပြီး သူတို့၏ ဟမ်းမားကားနက်ကြီးပေါ်တက်ကာ ပလာဇာအပေါ် ဆုံးထပ်မှ ဝေါခနဲ ဆင်းချသွားလေသည်။

အခန်း(၃)

“**ကျွန်**မ နားမှဖြစ်တော့မယ်.. ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက် နေပြီ.. အရမ်းလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကားဆက်မမောင်းနိုင်တော့ ဘူး...”

နှစ်နာရီခန့်သာ ခရီးကိုဆက်တိုက် မောင်းချလာရသေး သော်လည်း ညဉ့်ဦးပိုင်းကတည်းက သောက်စားမူးယစ် ပြေးပွား ခဲ့ရသော အရှိန်တို့ကြောင့် သူတို့ အရမ်းကို နုံးချိနွမ်းယုံ၍နေခဲ့ပြီ။

ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်ပြီး.. အယားကွန်းဖွင့်ထားသောကားထဲ နဖူးပေါ်ကချွေးများသုတ်ကာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလျက် ညည်းညူလိုက်မိသည်။

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးသည်လည်း လူသူကင်းရှင်းကာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကားပင် တစ်စီးမှမတွေ့ရပေ။

“သုံးနာရီ ကျော်ပြီ”

မိုးယံ နာရီကိုငုံ့ကြည့်ကာ ဆောင်းတေးကို ပြောလိုက်သည်။

“နားကြရအောင်.. ငါတို့လည်းပြေးရလွန်းလို့ အတော်ပင်ပန်းနေပြီ”

ကားပေါ်မှ သုံးယောက်စလုံးဆင်းကာ အညောင်းအညာဆန့်လိုက်ကြသည်။

“အား... ခုမှပဲ အညောင်းပြေတော့တယ်”

“ဝူး.. အပြင်လေရှူလိုက်ရတော့မှပဲ နည်းနည်းလန်းသွားတော့တယ်”

“ရှင်တို့ပဲပြောတော့ ကျွန်မမှာဖြင့် သေချင်စော်နံ့နေပြီ.. လှုပ်တောင်မလှုပ်ချင်တော့ဘူး”

ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် နွေနီနီ ညည်းလိုက်မိသည်။

“ဟိုမှာ.. မီးရောင်တွေတယ်.. အိမ်တစ်လုံးပါလား”

မိုးယံ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတွေ့ရသော အိမ်အုံကြီးတစ်လုံးကို

ဝမ်းသာအားရ လက်ညှိုးထိုးကာပြသည်။ လမ်းအောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်များအုပ်ဆင်းနေသောနေရာတွင် ဖြစ်သည်။

“မီးထွန်းထားတယ်ဆိုတော့ ဆိုင်ဖြစ်နိုင်တယ်.. စားစရာတစ်ခုခု သွားဝယ်ရအောင်”

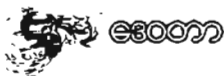
ထို့နောက် နွေကားလေးသည် ထိုမီးရောင်တွေနေရသော အိမ်အုံကြီးဆီ လမ်းမကြီးမှ ခွဲပြာဆင်းသွားသော လမ်းလေးအတိုင်း မောင်းချလာလေသည်။ မီးလင်းနေသော အိမ်ကြီးသို့ မရောက်မီ မုခ်ဦးလိုလို ဂိတ်ပေါက်ဝကြီးတစ်ခုတွေ့ရပြီး အတားမဆီးများ ချထားသဖြင့် အထဲသို့ ကားဝင်လို့မရတော့ဘဲ ထိုနေရပ်တွင် ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ မီးလင်းနေသော အိမ်ကြီးဆီသို့ လမ်းလျှောက်မည်ဆိုလျှင် တော်တော်လျှောက်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဆောင်းတေးက ခြေလှမ်းပြင်ရင်းပြောသည်။

“လာ.. အထဲကို သွားမေးကြရအောင်၊ တစ်ခုခုစားရင်း နားကြရအောင်..”

“ကျွန်မ ကားထဲမှာပဲနေခဲ့မယ် မလိုက်တော့ဘူး၊ ရှင်တို့ဃည်း အဲ့ဒီမှာပဲ မီးလင်းတဲ့အထိနေလိုက်ကြ.. ကားထဲမှာတော့ အတူတူ မအိပ်နိုင်ဘူး..”

မောင့်အလောင်းအား တာလပတ်နှင့် ထုပ်ပိုးရန်ရှိသေးသဖြင့် သူမ ကားထဲတွင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးယံတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ယခုထိ ကားနောက်ဖုံးထဲ အလောင်းတစ်လောင်းပါလာမှန်း မသိကြသေး...။

“အင်း.. ဒါဆိုရင်တော့ ကျောင်းအမကြီး စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ထားသွားမှာစိုးလို့”

ဆောင်းတေး ခြေလှမ်းကို ပြန်လှည့်ကာ ကားထဲမှသော့ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး..

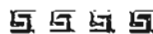
“လာ.. သူငယ်ချင်း သွားကြစို့”

ကားသော့ကို လက်ညှိုးထိပ်လေးနှင့် လှည့်ကစားရင်း မိုးယံ ပခုံးကိုဖက်ကာ ထွက်သွားလျှင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကျောပြင် ကိုကြည့်လျက် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူမှာ နွေပဲဖြစ်သည်။

ကားနောက်သို့ နောက်ကြည့်မှန်ကတဆင့် မသိမသာ နိုး ကြည့်လျက် ကြက်သီးတွေ တစ်စုံစီမှ တစ်လှည့်လှည့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်များ ကြက်ခြေခတ်သလိုသိုင်းလျက် ကိုယ့်ဘာသာ ထွေးပိုက် အားတင်း၍သာ နေရတော့သည်။

ထို့နောက်..

နွေ ကားပေါ်မှဆင်းကာ နောက်ဖုံးထဲမှ မောင့်ရဲ့ အသက် မရှိတော့သော ခန္ဓာကိုယ်အား တာလပတ်နှင့်ပတ်ထုပ်ပြီး ကားထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်၍ လော့ချနေလိုက်သည်။

“ဟာ.. ဒါ.. ဒါ.. ဇရပ်ကြီးပါလားဗျ..”

အဝေးမှကြည့်လျှင် အိမ်အိုကြီးဟု ထင်ရသော်လည်း နီး ဘာလေလေ အိုမင်းဟောင်းနွမ်းလွန်း၍ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဇရပ် ကြီးရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်က လရောင်အောက်တွင် ပီပြင်လာလေ ဖြစ်တာမို့ ချွေမှသွားနေသောမိုးယံ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟင်.. ဇရပ်ကြီးနောက်မှာ အုတ်ဂူတွေပါလား၊ ဒါ..

ဒါဆို သချိုင်းကုန်းထဲ ငါတို့ရောက်နေကြတာပေါ့”

သချိုင်းနယ်မြေလို့ သိလိုက်ရလျှင် ဘေးဘီကို နှစ်ဦးသား သတိထားကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

မြက်ရိုင်းပင်တွေကြားထဲက အုတ်ဂူတွေကို ခပ်ကျဲကျဲ တွေ့ ထိတ်ရတော့မှ ဒိန်းခနဲဖြစ်ကာ ဆံပင်မွေးညင်းများ ထောင်ကွသွားရ

သည်။

“ယောက်ျားပဲကွာ ကြောက်မနေပါနဲ့၊ မင်းလည်း တစ်နေ့ ဒီလိုနေရာမှာ နေရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ ခဏတစ် ဖြတ်ကျောခင်းပြီး နားရမှာပဲ . . . ဟိုမင်းသမီးက ကားပေါ်အိပ်ခွင့်မှ မပေးတာ၊ တို့ကိုလိုက်ရှာနေတဲ့လူတွေရဲ့ရန်က ရှောင်ပြီးသားလည်း ဖြစ်တာပေါ့၊ မီးထွန်းထားတာပဲ လူရှိမှာပါကွာ . . . လာ . . .”

မိုးယံခေါ်လျှင် ဆောင်းတေးမှာ ကျောထဲခပ်စိမ့်စိမ့်နှင့်ပင် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဆက်လှမ်းရတော့သည်။

ဇရပ်နားနီးလာလေ . . . ဇရပ်ပေါ်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ က သူတို့ကို စောင့်ကြိုနေသလို ခံစားလာရသည်။

“ဇ . . . ဇရပ်ပေါ်က အသံတွေကြားနေရတယ်”

နှစ်ယောက်သား ဇရပ်နားအရောက် . . .

“မီးရောင်တွေနေရတာပဲ လူသံဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုစဉ် . . . ဇရပ်ပေါ်မှ . . .

“လာပါ . . . လာကြပါဗျာ . . . ရဲရဲသာ တက်ခဲ့ပါ”

အသံအက်အက်ကြီးကြောင့် မိုးယံမှာ တံတွေးမျိုချလိုက် မိသည်။

ခနော်နီခနော်နဲ့ ဇရပ်အိုကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ . . .

“အောင်မလေးဗျ”

ကွေးကောက်နေသော ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် မျက်လုံးတစ်ဖက် မှာ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်လုံးတည်းရှိသော မျက်လုံးမှာတော့ ဖယောင်းတိုင်မီး ရောင်ဟပ်ကာ နီရဲနေလျက်ရှိသည်။

ပွယောင်းယောင်း ပြာနှမ်းနှမ်းမျက်နှာနှင့် အဆမတန် ကြီး ထွားမြင့်မားလှသော လူဘီလူးကြီးကို တွေ့လိုက်ရလျှင် . . .

မိုးယံ ချက်ချင်းနောက်ပြန်လှည့်ပြေးဖို့ ပြင်သည်။ သန်မာ လှသော လက်ကြီးတစ်ဖက်က မြန်ဆန်စွာ သူ့ကို ဆွဲထားခဲ့လေပြီ။

“ကျုပ်ကိုကြောက်လို့လား၊ ကျုပ် သရဲမဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ!”

“ကျုပ်နာမည် ဦးသီလ . . . ဒီသင်္ချိုင်းက သုဘရာဇာပဲ၊ ကျလည်းကျတဲ့ သူငယ်တွေ၊ ကျုပ်ရှိတဲ့နေရာလည်း လာသေးတယ် ကျုပ်ကိုပဲ မယုံသင်္ကာနဲ့ ပြန်မေးနေသေးတယ်”

ဒီတော့မှ မိုးယံလည်း အကြောက်ပြေကာ . . .

“ကျွန်တော်တို့ ဒီဇရပ်မှာ တစ်ညလောက် တည်းပါရစေ”

“နေရဲသပဆို နေပေါ့ဗျာ၊ အတော်ပဲ မောင်ရင်တို့ရှိတော့ ကျုပ်အဖို့ ကူဖော်လောင်ဖက်တော့ရတာပေါ့ . . .

အင်း . . . အိပ်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ လုပ်စရာလေးရှိလို့ ကျုပ်ကို တဆိတ်လောက် ကူလုပ်ပေးလို့ ရတယ်မလား၊ ဒီဇရပ်ပေါ် မှာပဲ ကူလုပ်ပေးရမှာပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ အိပ်စရာနေရာလေး ပေးတာကိုက ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ ခိုင်းစရာရှိလည်း ပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကူလုပ်ပေးပါမယ်”

ဆောင်းတေးနှင့် မိုးယံပါပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြသည်။

“ခရီးပန်းလာတဲ့သူတွေကို ခိုင်းရမှာ အားတော့နာပါရဲ့၊ ကျွပ်သားမရှိလို့ပါ၊ ဒီကောင် ဘယ်တွေခြေရည်နေလဲ မသိဘူး၊ မူးမူးနဲ့ ဂူတွေပေါ်မှာ တက်အိပ်နေပြန်ပြီလား မသိဘူး”

ဂူတွေပေါ်မှာ တက်အိပ်ရဲတဲ့လူစားလည်း ရှိသေးသလား။

သူဘရာဇာတွေအတွက်ကတော့ လူသေအလောင်းတွေ အုတ်ဂူတွေဆိုတာ မထူးဆန်းတော့ဘူးထင်ပါရဲ့...။

သူတို့လို လူတွေအတွက်ကတော့...။

မိုးယံ အတွေးမဆုံးခင်...။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ...၊ ဟောဟို စင်ပေါ်က အလောင်းကို အခေါင်းထဲ ထည့်ပေးဖို့ပါ၊ အဘလည်း တစ်နေကုန် ကျင်းတူးနေရတာ မလုပ်နိုင်တော့လို့ အကူအညီတောင်းမိတာပါ”

“ဗျာ!...။”

မိုးယံ မျက်လုံးများ အဆမတန် ပြူးထွက်သွားရသည်။

အလောင်းကို အခေါင်းထဲ ထည့်ပေးရမတဲ့...။

ဘုရား...။ ဘုရား...။ အဘွားသေတုန်းကတောင် အလောင်းကို စေ့စေ့ကြည့်ခဲ့တာမဟုတ်။

ခုတော့ အလောင်းကို ကိုင်တွယ်သယ်မကာ အခေါင်းထဲ တောင် ထည့်ပေးရဦးမတဲ့။

ဆောင်းတေးကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ထားပေမယ့် သိပ်သာသာယာယာတော့ မရှိပေ။

ရေခဲတုံးကြီးများအပေါ်တွင် တောင့်တောင့်ကြီးရှိနေသော အလောင်းကို မိုးယံ မရဲတရဲ စွေကြည့်မိစဉ် ကျောထဲမှ စိမ့်သွားရသည်။

“မိုးယံ... လာကွာ အလောင်းသယ်ရအောင်”

“ဟာကွာ... ငါကြောက်တယ်ကွာ...။”

“လာပါကွာ အလောင်းက အသက်ရှိတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အလောင်းကိုတော့ ဘယ်သူက ကိုင်ချင်မှာလဲ... လာစမ်းပါကွာ မိုးယံရာ ရောမရောက်ရင် ရောမလို ကျင့်ရမှာပဲ၊ စကားမများစမ်းပါနဲ့လုပ်... လုပ်... မြန်မြန်ပြီးရင် မြန်မြန်နားလို့ရပြီ”

ဆောင်းတေး ပြောပြောဆိုဆိုပင် အလောင်းရဲ့ ခေါင်းရင်းခြမ်းမှာ နေရာယူကာ သယ်ဖို့ပြင်သည်။

မိုးယံလည်း မနေသာတော့ဘဲ အလောင်းကို မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲထားလျက် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှသယ်ရန် ပြင်ရတော့သည်။

ရေခဲတုံးကြီး ကိုင်လိုက်ရသလို အေးစက်သော အထိအတွေ့ကြောင့် မိုးယံ အလောင်း၏ ခြေအစုံကိုမပြီးမှ ဝုန်းခနဲ ပြန်ချလိုက်သည်။

“ခက်လည်းခက်တဲ့ သူငယ်ကွာ၊ မင်းတို့ ရေခဲရိုက်ထားတဲ့ ဘဲခြေထောက်တွေ ကြက်ခြေထောက်တွေကိုတော့ မြိန်ရေရှက်ရေ စားတတ်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ ဘယ်နှယ် ရေခဲရိုက်ထားတဲ့ လူသေခြေ ထောက်ကိုတော့ မကိုင်ဝံ့ဘူးလို့ . . ဟား . . ဟား . . ၊

ဒီမယ် . . ဒီမယ် . . မောင်ရင် မကိုင်ရဲဘူးဆိုရင် ကျုပ်အကြံ တစ်ခုပေးမယ်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ် . . .”

မတတ်သာသည်မို့ မိုးယံ သုဘရာဇာကြီးရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို နာခံဖို့ နားစွင့်ရလေတော့သည်။

“အလောင်းအောက်ကခံထားတဲ့ ရေခဲတုံးတွေကို အရင် ကိုင်ကြည့်လိုက်”

မိုးယံ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် အလောင်းမပုပ်အောင်ထား သော ရေခဲတုံးကြီးတွေကို လက်နှစ်ဖက်ကပ်လိုက်ရသည်။

အေးစက်သောအထိအတွေ့က တခဏတွင်းပင် သူ့လက် များကို ထုံကျင်လာစေသည်။

“မင်းလက်တွေ ထုံလာပြီ မဟုတ်လား၊ ကဲ . . ဒါဆို အ လောင်းကို ကိုင်လို့ရပြီ၊ ရဲရဲကိုင်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်ရင် . . ခုနက မောင်ရင်လက်က သွေးပူနေတယ်၊ အလောင်းရဲ့ ခြေထောက်က အေးစက်နေတယ်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်အထိအတွေ့ကြောင့် မောင်ရင် ထိတ်လန့်သွားရတာပါ။ အခု ရေခဲရိုက်ထားတဲ့ အလောင်းရဲ့ ခြေ ထောက်က အေးစက်နေသလို ရေခဲကိုင်ထားတဲ့ မောင်ရင်လက်

တွေကလည်း အေးစက်ထုံကျင်နေမယ်၊ ဒီတော့ . . . ခုနေခါမှာ အလောင်းခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို သစ်တုံးကြီးနှစ်တုံးလို သဘော ထားပြီး ကိုင်လိုက်ရင် အေးစက်ထုံကျင်နေတဲ့ မောင်ရင်လက်တွေက ဘာအထိအတွေ့ကိုမှ မခံစားရတော့တဲ့အတွက် အဆင်ပြေသွားပါ ပြီ၊ ကဲ . . . မပေတော့ မောင်ရင်ရေ”

သုဘရာဇာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကိုင် သီအိုရီ တစ်ခုကို နာယူမှတ်သားကာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ မလှိုက်လျှင် ထုံကျင်နေသော သူ့လက်အစုံက တကယ်ပဲ ထိ တွေ့မှုကို ခံစားချက်ကင်းမဲ့ကာ အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။

ဒီတစ်ညတာအတွက် ဘီယာလေးသာ သောက်ခဲ့ရသော သူတို့နှစ်ယောက် အားသိပ်မရှိလှ . . .

“အား . . အီး . . လေးလိုက်တာဗျာ၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက် တောင်လေးရတာလဲ!”

“အသက်ထွက်သွားရင် လေက ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာမှ မရှိတော့ဘဲ . . . ဒါကြောင့် လေးတာပေါ့၊ မောင်ရင်ရယ်”

သုဘရာဇာကြီးက အတွေ့အကြုံများသူပီပီ ရှင်းပြသော် လည်း . . ဆန့်တစ်အိတ်ကို သက်သက်သာသာ မနိုင်သောသူမှာ ခုတော့ အလောင်းတစ်လောင်းကို နှစ်ယောက်မနည်းကြီး သယ်နေ ရသည်။

အခေါင်းဆီရောက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်သား ဝမ်းသာအား

၄၄ ဧဝတာ

ရ အလောင်းကြီးကို ပစ်ထည့်လိုက်ကြသည်။

“ဝုန်း! . .”

“ဟူး. . တော်သေးတာပေါ့”

တာဝန်ကြီးတစ်ခုမှ ပြီးဆုံးလွတ်မြောက်သွားရသလို လေပူများမှုတ်ထုတ်ကာ အခေါင်းကိုကျောခိုင်း၍ လက်များအညောင်းဆန့်ကာရှိသေး. . .

“မောင်ရင်တို့ ပစ်ထည့်လိုက်တဲ့အလောင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

သုဘရာဇာကြီးရဲ့ ရယ်သံအက်အက်နဲ့ ပြောပုံကြောင့် နှစ်ယောက်သား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ နားမလည်နိုင်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အောင်မလေးဗျ!”

“ဟင်! . . .”

ထိတ်လန့်တကြား အာမေဇိုတ်သံ ကိုယ်စီနှင့် ဆံပင်မွေးညင်းများ ထောင်ထသွားခဲ့ရသည်။

သူတို့ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ. . .

အခေါင်းထဲတွင် အလောင်းမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထထိုင်နေလေသည်။

မိုးယံ ကြောက်လန့်တကြားအော်ကာ ဆောင်းတေးနားပြေးကပ်မိ၍. . သုဘရာဇာကြီး သဘောကျကာ တဟားဟား အော်

ရယ်လျက်. . .

“ဟား. . ဟား. . တယ့်သတ္တိကောင်းတဲ့ ငါ့လူတွေပါလား။ မောင်ရင်တို့ ပစ်ချလိုက်တဲ့အရှိန်ကြောင့် အလောင်းက အကြောတွေရုန်းပြီး ငုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်သွားတာပါကွာ၊ ကဲ. . ကဲ. . ရင်ဘတ်ကို အားသုံးပြီးဖိချလိုက်၊ ပြန်လဲကျသွားလိမ့်မယ်”

မိုးယံတို့နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပို့မယ့်ပို့တော့လည်း ကူးတို့ရောက်အောင် ပို့ရတော့မှာပေါ့လေလို့ နှလုံးသွင်းကာ. . . သက်ပြင်းကိုယ်စီနှင့်ပင် အခေါင်းထဲမှ အလောင်းဆီ ခြေဦးပြန်လှည့်ရတော့သည်။

ရှေ့တည့်တည့်ကို မျက်တောင်မခတ် မျက်နှာသေကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော အလောင်းကြီးကို မြင်ရသည်မှာ ကျောချမ်းဖွယ်ကောင်းလှသည်။ နှစ်ယောက်သား အလောင်းရဲ့ရင်ဘတ်ကို ပြိုင်တူအားကုန်ဖိချလိုက်သည်။

“ကဲကွာ. .”

အလောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် အထက်ပိုင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖိအားကြောင့် ဝုန်းခနဲ ပြန်လဲကျသွားခဲ့သည်။ အပေါ်ပိုင်း လဲကျသွားခဲ့သည်နှင့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှာ ဆတ်ခနဲ ထောင်လာခဲ့သည်။

“ဟာ. . . ခြေထောက်ကြီး ထောင်လာပြန်ပြီ”

“ကျွတ်. . ပြဿနာပဲကွာ”

နှစ်ယောက်သား ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဖိချရပြန်သည်။
ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ပြန်လဲကျသွားခဲ့လေလျှင် ခန္ဓာ
တိုယ်အထက်ပိုင်း ထောင်လာခဲ့ပြန်သည်။

“မရဘူးလားကွ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျာ.. အဘအလောင်းက တော်တော်
အကြောမာနေတာ”

ဆောင်းတေး စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ပြန်ပြောလိုက်လေလျှင်..

“ဟား.. ဟား.. ဟုတ်သလား၊ ငါ့အလောင်းက တော်
တော်ပဲ အကြောမာနေသလား၊ ကိုင်း.. တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ လူ
သေရဲ့အကြောနဲ့ လူရှင်ရဲ့အား ယှဉ်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်အားနှင့်တောင် ဖိမချနိုင်သော အလောင်း
ကို သုဘရာဇာကြီးက ဘယ်လိုများ လုပ်မလဲဆိုတာ မိုးယံတို့နှစ်
ယောက် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟေ့ကောင်.. မင်းက တော်တော်အကြောမာတယ်ပေါ့၊
ကိုင်းကွာ.. မာချင်လှတဲ့အကြော”

သုဘရာဇာကြီးက ငုတ်တုတ်ထထိုင်နေသော အလောင်းကို
ဆံပင်မှဆွဲကာ ဇက်ပိုးကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြောင်း!.. ”

အလောင်း၏ ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးအစုံမှာ ဆတ်ခနဲ

ပြန်မှိတ်သွားခဲ့ပြီး ဆန့်တန်းနေသော လက်နှစ်ဖက်လည်း ဘေးသို့
ပြန်ကျသွားခဲ့ကာ.. အလောင်းမှာ အခေါင်းထဲ ပြန်လဲကျသွားခဲ့
တော့သည်။

“အိပ်.. အဲ့ဒီထဲမှာအိပ်နေတော့၊ လုံးဝ ပြန်ထမလာနဲ့တော့
ငါ့အမိန့်.. ကြားလား”

သုဘရာဇာကြီးမှာ အခေါင်းထဲမှအလောင်းကို လက်ညှိုး
ထိုးကာ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်လို အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် သူတို့
နှစ်ယောက်ဘက်လှည့်ကာ..

“အလောင်းဆိုတာဟာ ရုပ်နဲ့နာမ် ယှဉ်တွဲလျက် မရှိတော့
ပေမယ့်၊ နာမ်ဆိုတာကတော့ ရှိနေသေးတယ်၊ ဒီရုပ်အလောင်း
ကောင်ကြီးကို မဖျက်ဆီးရသေးသရွေ့၊ ပြီးတော့ ရက်မလည်သေး
သရွေ့သူ့ရဲ့ နာမ်ဝိညာဉ်ဟာ ဘဝဟောင်းက ရုပ်အလောင်းနားမှာ
ပဲ တစ်လည်လည် ရှိနေသေးတယ်..

ကျုပ်တို့ သုဘရာဇာဆိုတာ တခြားသူတွေအတွက် နိမ့်ကျ
ကောင်း နိမ့်ကျမှာ ဖြစ်ပေမယ့်.. သင်္ချိုင်းမြေမှာတော့ ဘုရင်တစ်ဆူ
ပဲ၊ ဒီမသာတွေဟာ ကျုပ်တို့ဩဇာကို မလွန်ဆန်ဝံ့ဘူး”

သုဘရာဇာကြီးက လက်ကြီးပိုက်လျက် မိန့်မိန့်ကြီးပြော
လေသည်။

“ကိုင်း.. မောင်ရင်တို့လည်း ခရီးပန်းလာတာဆိုတော့ နား
ချင်ရောပေါ့.. ကျောခင်းပေတော့၊ ဒါနဲ့.. ဒီကိုလာတာ မောင်ရင်

တို့ နှစ်ယောက်တည်းတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးနော်"

သုဘရာဇာကြီးရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

သူတို့ ကားရပ်ထားရာနေရာဟာ သင်္ချိုင်းနှင့် အတော်လေး လှမ်းသည်မို့ ကားထဲမှ လူတစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို ဇရပ်ပေါ်ကနေ ဘယ်လိုမှ လှမ်းမမြင်နိုင်ပေ။

"ကျုပ်ကောင်တွေက ပြောပြလို့ပါ။ မောင်ရင်တို့ ကားထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်တဲ့၊ တယ်မိုက်တာပဲ... ကားထဲမှာကျန်နေရစ်ခဲ့တာထက် ဒီဇရပ်မှာနေတာက မိန်းကလေးအတွက် ပိုပြီးလုံခြုံမှုရှိတယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်ပဲကိုး... ၊

ကဲပါလေ... ဒါက သူ့အကြောင်းနဲ့သူပါ။ ဒီဇရပ်ပေါ်က လူတွေအတွက်သာ ကျုပ်ဟာ စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်၊ မောင်ရင်တို့ စိတ်အေးလက်အေး အိပ်ပေတော့... ကျုပ်လည်း တရေးလောက် ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မကြာခင် မိုးသောက်တော့မှာ"

စကားအဆုံး ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် သုဘရာဇာကြီးဆီမှ တခွေးတခေါ်ခေါ် ဟောက်သံကြီးမှာ ဇရပ်ခေါင်မိုးပွင့်မတတ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း သုဘရာဇာကြီး၏ ဟောက်သံကို နားဆင်ရင်း အခေါင်းဆီမှ ကျောချမ်းဖွယ်ရာ တတောက်တောက် နှင့်ခေါက်နေသောအသံတို့ကို ကြားနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်

ပင်ပန်းလွန်းလှသောဒဏ်ကြောင့် သူတို့လည်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ကားထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရစ်ခဲ့သော နွေခိုနီ တစ်ယောက် ဘယ်လိုများ နေရှာလိမ့်မလဲဆိုတာ သတိမျှပင်မရ ကြတော့ပေ။

အခန်း(၄)

III:ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသိနှင့် မည်း

ောင်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်က သူမကိုခြောက်လှန့်နေသည်။ ကား
မုန့်နေနီနီ လရောင်အောက် မျက်စိကျင့်သားရလာချိန်တွင် မုခ်ဦး
တွင်းဘက်ရှိ မြက်ရိုင်းပင်များကြားမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင် အုတ်ဂူ
ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်. . . သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးမှန်း သိလိုက်ရကာ
ချစ်စင် တုန်လှုပ်သွားလေတော့သည်။

“ဘုရား. . . ဘုရား. . . နေခဲ့မိတာ မှားပြီလား မသိဘူး”

သင်္ချိုင်းအဝ ဟူသောအသိနှင့်အတူ ကားနောက်ခန်းထဲမှာ လည်းပြဿနာအထုပ်အပိုးကြီးက ရှိနေသေးသောကြောင့် ဘယ်လိုမှ စိတ်ချလက်ချ မအိပ်ရဲတော့ပေ။

ထိုပြဿနာကြီးကို ခြေရာလက်ရာမပေါ်အောင် ဘယ်လိုများဖြေရှင်းရမလဲ ဆိုတာကလည်း စဉ်းစားမရနိုင်သည်မို့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးဝေကိုက်ခဲနေရသည်။

ခုချိန်မှာတော့ ဇရပ်ဆီလည်း တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲတော့ပြီမို့ ကျိတ်မှိတ်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာ နွေ အိပ်ဖို့ပြင်လျှင်..

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ဒေါက်!”

ကားမှန်ကိုခေါက်သောအသံ ကြားလိုက်ရကာ.. ရင်ထဲဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

မျက်လုံးများကိုတော့ မဖွင့်ရဲသည်မို့ တံတွေးကိုသာ မျိုချလိုက်မိသည်။ ဘယ်သူ ကားမှန် လာခေါက်တာပါလိမ့်။

ဟိုလူနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်များလား..

ဒါမှမဟုတ်.. သင်္ချိုင်းထဲက သရဲတွေလား..

သူမရဲ့ ထိတ်လန့်သောအတွေး မဆုံးသေးခင်မှာပင်..

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . ဒေါက်!”

ကားမှန်ခေါက်သံမှာ ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်မို့ မျက်လုံးများကို ကြောက်လန့်တကြား ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အောင်မလေး!”

ကားဘေးတွင်ရပ်နေသော သူဘရာဇာကြီးကို တွေ့လိုက်သဖြင့် နွေ လန့်သွားရသည်။

“တူမကြီးကို ဇရပ်ပေါ်မှာအိပ်ဖို့ လာခေါ်တာပါ။ ဒီနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာ မသင့်တော်ဘူးလေ၊ အဘကဒီသင်္ချိုင်းရဲ့ သူဘရာဇာပါ”

နွေလည်း အခုမှသက်ပြင်းချကာ..

“ဒါဆိုစောစောကဝင်သွားတဲ့နှစ်ယောက်ကော တွေ့မိသေးလား အဘ”

“သူတို့ ဇရပ်ပေါ်မှာ အိပ်နေကြပြီ၊ အဘက သမီးကိုစိတ်မချလို့လာခေါ်တာ”

နွေ ဇရပ်သို့လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ကားအပြင်ထွက်၍ တံခါးကို သေချာပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မလိုက်ခဲ့မယ်”

နွေ နောက်လှည့်ကာပြောလိုက်ချိန်တွင် မည်သူမျှမတွေ့တော့သည့်အတွက် ခဏမျှကြောင်သွားကာ ကြက်သီးထသွားရသည်။ လပြည့်ညအလင်းရောင်က အရာရာကို မှိန်ပျံ့ မြင်နေရသည်။ ထိုစဉ်.. သူမကားနောက်က ရိပ်ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားနောက်တွင် သူမကိုကျောပေးကာ ရပ်နေသောလူတစ်ယောက်..

မောင်များဖြစ်လေမလားဟု နွေ စိတ်ထဲထင်မိသည်။ မောင်

နောက်ဆုံးဝတ်ဆင်ခဲ့သော အနက်ရောင်ကုတ်ဖြင့်...

စောစောကပင် နောက်ဖုံးထဲတွင် မောင့်အလောင်းအား တာလပတ်စပြုပတ်ပြီး ထည့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အခုရပ်နေသူက အသံ သူလဲ...။ ဒီနေရာတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသံ နွေ့အတွက် ကြောက်စိတ်ပိုဝင်လာမိသည်။

“မောင်... မောင်... လားဟင်!”

နွေ့ ကားနောက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလှမ်းသွားကာ မရဲတ ခေါ်လိုက်သည်။ သူမရောက်သွားချိန်တွင် ထိုလူမရှိတော့ပေ။ တစ်ကိုယ်လုံးချမ်းတက်လာကာ ဇရပ်ဆီသို့ပြေးရန်အလှည့် တစ်ခုကို ဝင်တိုးမိသဖြင့် သူမမော့ကြည့်မိသည်။

သူမဝင်တိုက်မိသောအရာမှာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ သူမကို အပေါ်ကငုံမိုးကြည့်နေ၏။ မျက်နှာကော ခေါင်းတစ်ခြမ်း စုတ်ပြတ်ကာ ကြေမွနေပြီး... ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် ကြောက်စ အလွန်ကောင်းနေလေသည်။

“ဟင်... မောင်”

“နွေ့... မင်းကို ငါလာခေါ်တာ”

ထိုစဉ်... ခွေးတစ်ကောင် သူမတို့ရှိရာသို့ကြည့်ကာ ဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သည်။ သူမ၏ဝင်းအိမ်နေသော လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သော မောင့်ရဲ့လက်ကြမ်းကြီးနှစ်ဖက်ကို ရုန်းကန်ရင်း မောင့်ကိုတွန်းထိုးကာ ဇရပ်ဆီသို့ လှည့်မကြည့်စတမ်းပြောသော

သည်။ သူမပြေးနေသော ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်များကိုတွေ့နေရသည်။

ထိုအရိပ်များက သူမကို ဇရပ်ဆီသို့ ပို၍မြန်ဆန်စွာ ဦးတည် စေသည်။

“ဟိတ်... နွေ့... မပြေးနဲ့ရပ်... ရပ်လိုက်စမ်း”

ပြေးရင်းမှ ကျောမလုံသည်မို့ လှည့်ကြည့်လျှင် အုတ်ဂူတွေ ပေါ်၌ ရွှေလျားပြေးလိုက်လာသော အရိပ်မည်းကြီးကို မြင်လိုက်ရ သည်။ သူမအဖို့ ပြေးနေမိသည့်တိုင်အောင် အသားများ တဆတ် ဆတ်ပင် တုန်နေလေတော့သည်။

“ဒုန်း!... ဒုန်း!... ဒုန်း!...”

ဇရပ်ပေါ်သို့ သူမအပြေးအလွှား ပြေးတက်မိသည်။

ဇရပ်ပေါ်ရောက်ချိန်တွင် သူမမှာ အရမ်းကိုမောဟိုက် နေခဲ့ချေပြီ။ လှေခါးမှ ပြေးတက်လာသော အသံကြောင့် မိုးယံရော ဆောင်းတေးပါ လန့်နိုးလာကြသည်။

ဆောင်းတေးမျက်လုံးကိုပွတ်ရင်း အိပ်ချင်မူးတူးနှင့်...

“ဟာ... ကျောင်းအမကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လိုက်လာ တော့လဲ ဒုန်းစိုင်းကြီးပါလား!”

နွေ့ သူတို့ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ကာ... အမောဖြေရင်း ဘေးဘီ သို့ ဝှေ့ကြည့်မိသည်။

“အမလေး!”

အခေါင်းထဲတွင်ငုတ်တုတ် ထထိုင်နေသော အလောင်းကို
တွေ့သဖြင့် နွေကြောက်လန့်ကာ အော်လိုက်မိသည်။

“မကြောက်နဲ့... အဲဒီမသာ အကြောက်မနေတာ”

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ခူး... ခူး...”

ကျယ်လောင်လှသော ဟောက်သံကြီး ကြားလိုက်ရတာ
ကြောင့် အသံလာရာဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် အတော်ပင်အိပ်
မောကျနေသော သုဘရာဇာကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“သူ... သူပဲ ကျွန်မကို ဇရပ်ဆီလာဖို့ ခေါ်တာ”

လက်ညှိုးထိုးကာပြောနေသောနွေအား မယုံသောပုံစံဖြင့်
ဆောင်းတေးက...

“သူက ဒီသချိုင်းက သုဘရာဇာကြီးပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့
အတူတူအိပ်နေတာပဲ... ဟောက်နေတာပဲကြည့်ပါလား”

ဆောင်းတေး နွေ့ကိုပြောရင်း အလောင်းနားသို့သွားကာ
ဇက်ပိုးအားလက်ဝါးဇောင်းနှင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်
အလောင်းလည်း အခေါင်းထဲပြန်လဲကျသွားသည်။

“ဟဲဟဲ... ငါလည်းလုပ်တတ်ပါတယ်ကွ”

“အမလေး... ရှင်တို့ကြည့်ရတာလဲ စိတ်မသက်သာစရာ
တွေပါပဲလား”

ပြောရင်း ခွေခွေလေးထိုင်နေရာ... ပေါင်တစ်ဝက်ခန့်ရှိ

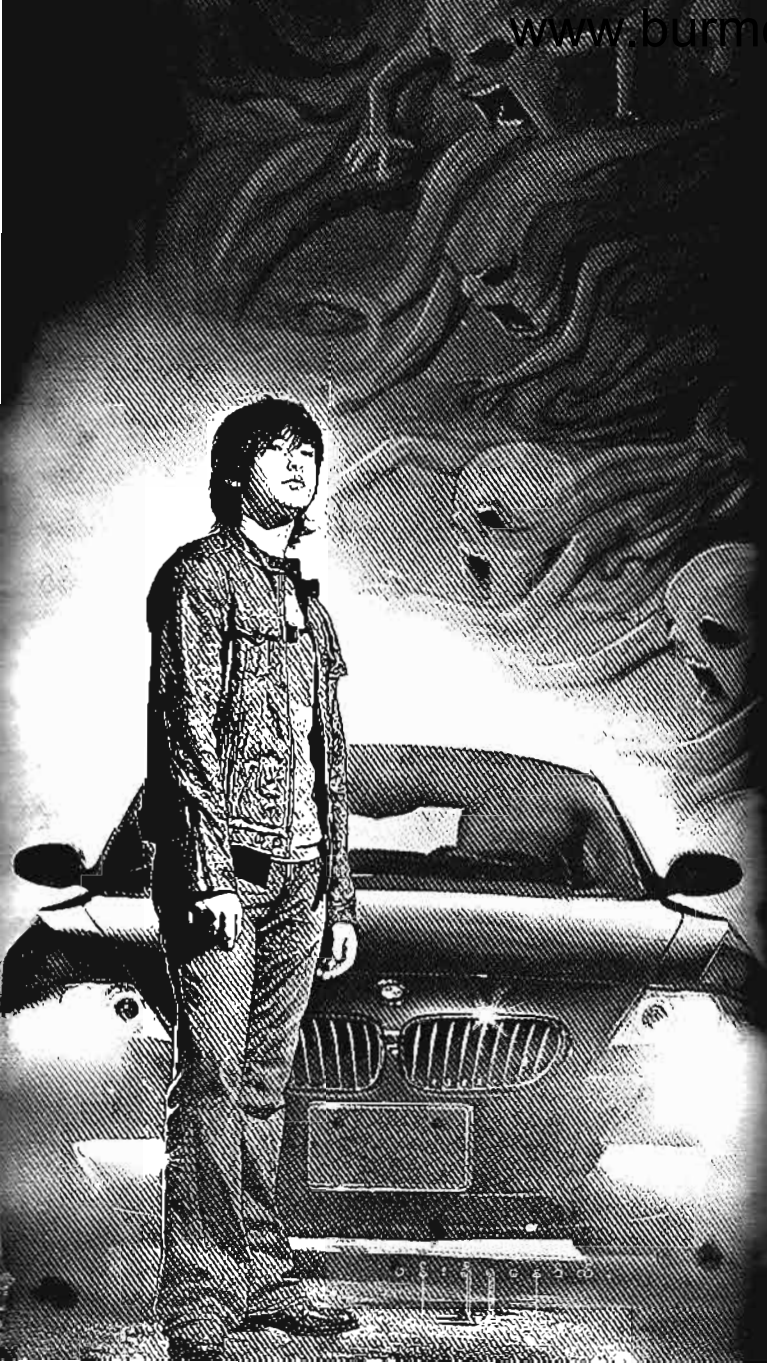
သော စကတ်တိုက နွေ့ပေါင်သားအလှကို ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်စေ
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်လုံးများ အိပ်ချင်ပြေသွားကာ နွေ့၏
ထစ်ဟာနေသောနေရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထပ်ဆွဲချလို မရ
နိုင်တော့သော စကတ်တိုကို နွေ့အတင်းဆွဲချနေမိသည်။ နွေ့ ရှက်
သွားမည်စိုးကာ ဆောင်းတေး စကားလမ်းကြောင်းလွဲလိုက်ရသည်။

“ကဲ... ကဲ... အိပ်မှာသာအိပ် မအာတာ၊ ဒီဇရပ်ပေါ်မှာ ဒီ
တစ်ည မအိပ်ရင်ဖြင့် အိပ်စရာနေရာ မရှိတော့ဘူး... လူလည်းမ
ကြောက်နဲ့ သရဲလည်းမကြောက်နဲ့၊ သုဘရာဇာကြီးပြောသလို စိတ်ချ
လက်ချသာအိပ်... ဒီသချိုင်းက သရဲတစ္ဆေမှန်သမျှ ဟော့ဒီက အိပ်
နေတဲ့ သုဘရာဇာကြီးကို ကြောက်ရသတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သုဘ
ရာဇာကြီးအားကိုးနဲ့ စိတ်ချလက်ချကို အိပ်လိုက်တာပဲ”

သူမလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ပင်ပန်းမောဟိုက်နေခဲ့ပြီမို့
ထိုလူနှစ်ယောက်၏ ခြေရင်းမှာပင် ခွေခွေခေါက်ခေါက် နေရာယူ
လိုက်မိသည်။

မကြာခင်မှာတော့ တခူးခူးတခေါခေါ ဟောက်သံကျယ်ကြီး
များကြားမှာ သူမလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းလှစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့
လေသည်။

အခန်း (၅)

“ဟဲ့ နိုးလာခဲ့ချိန်တွင် မွန်းတည့်ချိန်နီးပါးပင် ရောက်လေပြီ။ ထိုစဉ် . . ဟင်းနဲ့ရသည်မို့ သူတို့ အစာအိမ်များ စတင်လှူရှားလာခဲ့သည်။ ဇရပ်အောက်သို့ ဆင်းလာကြသည်နှင့် . .

“မွေး . . မွေးတယ်ဗျ”

ဆောင်းတေး နှာခေါင်းရှုံ့ပွဲပွဲလုပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အား . . မဆလာနဲ့ကို သင်းရောဗျာ၊ ဗိုက်တောင် ဆလာပြီ”

သည်။

“မဆလာအုပ်ထားလို့သာ တော်သေးတယ်၊ အနံ့က ညှို့နံ့ကြီး . . အသားစိမ်းနံ့ကြီး၊ အမလေး . . ပျို့တောင်လာပြီ . . အ”

နွေကတော့ ညှို့စိုစို အသားစိမ်းနံ့ကြီးကြောင့် မနက်စောစောစီးစီး အန်ချင်သွားကာ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း ဟင်းအိုးနှင့်ဝေးရာဆီ သွားလေသည်။

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ကြပေါ့၊ ထမင်းရောဟင်းရော ကျက်ပြီ”

သုဘရာဇာကြီးပြောတာပင် နောက်ကျနေပြီ။

ဆောင်းတေးက . . .

“စားသွားမှာပေါ့ဗျာ၊ ညက အလောင်းရွှေ့လိုက်ရလို့လား မသိဘူး၊ ငိုက်တောင် အတော်ဆာနေပြီဗျ”

နှစ်ယောက်သား သွားတိုက်ရန် လင်ပန်းတစ်ခုထဲထည့်ထားသောပြာကိုယူ၍ သွားတိုက်ကြသည်။ နွေက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် သုဘရာဇာကြီးဆီက ဆားတောင်းကာ သွားတိုက်မျက်နှာသစ်နေသည်။

ဆောင်းတေးသွားတိုက်အပြီး ပါးစပ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်တာ မသင်္ကာသဖြင့် . . .

“အဘ ဒီနားမှာထားတဲ့ပြာတွေက လူသေရဲ့ပြာတွေတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

သံပန်းကန်ထဲ ဟင်းများခပ်ထည့်နေသော သုဘရာဇာကြီးက သူတို့ကိုမကြည့်ဘဲ . . .

“ခက်တာပဲ မောင်ရင်ရယ်၊ သချိုင်းကုန်းလာပြီး လူသေကောင်ရဲ့ ပြာလား . . ရိုးရိုးပြာလား မခွဲခြားတတ်ဖူးလားကွ”

“ရော . . ဒါက ရိုးရိုးပြာ”

သုဘရာဇာကြီးသည် မီးဖိုအောက်က ပြာများကို ဂေါ်ပြားနှင့် ကလော်ယူကာ ပြသည်။

“ဟောဟို လင်ပန်းထဲကပြာက မနွေကမှ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ မီးတွင်းထဲဆုံးတဲ့ မိန်းမရဲ့ပြာ”

“ထို့! . . ထို့! . . အော့!”

နှစ်ယောက်သား ရေဘုံဘိုင်သို့ပြေးကာ ပါးစပ်ကို အားရပါးရ ပလုတ်ကျင်းနေကြသည်။

ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သော နွေမှာ မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ ဟားတိုက်ရယ်ချလိုက်၏။

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

သူမ မထိသေး၍ ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက်အားလုံး အရမ်းကို ငိုက်ဆာနေကြသည်မို့ သုဘရာဇာကြီး ကမ်းပေးသော ထမင်းပန်းကန်များကို ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ လှမ်းယူလိုက်ကြသည်။

“ဘာဟင်းတွေလဲ အဘ”

“တောကြောင်သားဟင်းပါ၊ မနွေကတော့ထဲမှာ တော

ကြောင်နှစ်ကောင်မိတယ်၊ ချက်ခါနီး နှစ်ကောင်လုံး အသက်အ
တော်ပြင်းလို့ တင်းပုတ်နဲ့ မနည်းရှိက်သတ်လိုက်ရတယ်၊ မထူးတာနဲ့
နှစ်ကောင်လုံးထည့်ချက်လိုက်တော့... ကြောင်နှစ်ကောင်ဟင်းလို့
လည်း ခေါ်လို့ရတယ်”

မဆလာ ဘယ်လိုပင် ဖုံးအုပ်ထားသော်လည်း အသားစိမ်း
ညိုနဲ့ မပျောက်သေးသော တောကြောင်သားဟင်းကို နွေက မျက်နှာ
လွှဲသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ မြို့မှာ စားရခဲသည်မို့ အား
ရပါးရ စားနေကြသည်။

“ရော့ . . ဒီမှာ ငါးရှဉ့်ကျပ်တိုက်ကြော် ရှိသေးတယ် စားကြ”
ငါးရှဉ့်ကျပ်တိုက်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။
ယမကာလေးနှင့်ဆို အင်မတန် တွဲဖက်ညီသည့် ဟင်းလျာ
မဟုတ်လား... .

နွေကတော့ ဘာမှမစားနိုင်ဘဲ စိတ်ပျက်ကာ ရေအိုးစင်မှ
ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်လိုက်၏။

“တော်တော်ကောင်းတာပဲ အဘ၊ ဒါနဲ့ . . ဒီငါးရှဉ့်တွေကျ
တော့ ဘယ်ကဖမ်းလဲ အဘ”

မိုးယံ ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း မေးလိုက်၏။

“ဒီကောင်တွေက တွင်းအောင်းကောင်ကြီးတွေကွ့ . . တစ်
ကောင်ဆို ဆိုသလောက် အလေးချိန်အရမ်းစီးတဲ့ကောင်တွေလေ၊
ဝေးဝေးလံလံ သွားဖမ်းစရာတော့ မလိုပါဘူး . . ဟောဟို အုတ်ဂူ

နောက်က တွင်းထဲက နိုက်လာတာ”

“ဗျာ . . ဒီ . . ဒီငါးရှဉ့်တွေက . . အဲ . . အဲဒီနေရာက ဟုတ်
သား”

မိုးယံစားလက်စ အာလုတ်သံကြီးနှင့် ပြန်မေးမိလျှင် သုဘ
ရာဇာကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“ဟုတ်တယ်လေ ဒါ ဘာဆန်းလဲ၊ ငါးရှဉ့်ကို လူကစားတယ်၊
ထူးသားကို ငါးရှဉ့်က ပြန်စားတယ်၊ ရွံတယ်ရှာတယ်ဆိုတာ အပို
မိစားချက်တွေ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ စား . . စားမှာသာစား”

“ဟုတ် . . အု . . ဝု”

“ထို့ . . အော့ . . အော့”

သူ့ပါးစပ်ထဲမှ စားလက်စ ငါးရှဉ့်ဖတ်တွေ ပြန်ထွက်ကျလာ
ခဲ့လေလျှင် ကြည့်နေသော သုဘရာဇာကြီး တဟားဟား ရယ်လေ
သည်။

နွေနီနီကတော့ ဝမ်းထဲက တကြုတ်ကြုတ်မြည်အောင်
အာလောဓ်မွတ်သိပ်နေသော်လည်း တောကြောင်သားနှင့် ငါးရှဉ့်
ကြော်ဆိုတာကို ကြည့်တောင်မကြည့်ဝံသည်မို့ အတော်ဒုက္ခရောက်
နေရသည်။

သုဘရာဇာကြီးက သူမအဖြစ်ကို အကဲခတ်မိသမို့ . . .

“မိန်းကလေးက အသားတွေ မစားတတ်ရင် . . ဟောဟို
တန်တော့ပွဲထဲမှာ ဌက်ပျောသီးတွေရှိတယ် ယူစားချေ”

“ဟုတ်. . ကျေးဇူးပါပဲ”

ဌာနပျောသီးကိုတော့ အစာအိမ်က မငြင်းဆန်နိုင်တော့ သည်မို့ ကန်တော့ပွဲ ဌာနပျောသီးရယ်ဘာရယ် ခွဲခြားမနေတော့ဘဲ နွေ ယူစားမိသည်။

“ကဲ. . တွေ့တုန်းလေး မောင်ရင်တို့ နာမည်တွေ ပြောပြ ကြပါဦး”

သုဘရာဇာကြီးက မိတ်ဖွဲ့စကားပြောလျှင်တော့ မိုးယံက ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့် သုတ်ကာ. . .

“ကျွန်တော့်နာမည်က မိုးယံပါ။ သူက ဆောင်းတေး”

“ဆောင်းတေး. . အင်း. . ဆေးတော့ လာမတောင်းနဲ့ဟေ့ သင်္ချိုင်းမှာက ဆေးမမီလို့ ဆေးမနိုင်လို့ ရောက်လာတဲ့ မသာတွေ ချည်းပဲ”

“အဘကလည်းရက်စက်လိုက်တာ၊ ဒီလောက် ကဗျာဆန် တဲ့ နာမည်လေးကို”

ဆောင်းတေး သူ့နာမည်ကိုထိသဖြင့် မဲ့ရွဲ့ကာပြန်ပြော၏။

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကျုပ်က ကျီစယ်တာ ပါ. . မိန်းကလေးရော နာမည်ပြောပြချင်ရဲ့လား မပြောချင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူးနော်”

“ကျွန်မက နွေနီနီပါ အဘ”

“ဟေ့. . ကယ်လည်း ဆုံတတ်ပါလားကွယ်၊ သူငယ်တို့သုံး

ဆောက်က နွေမိုးဆောင်းပါလားဟေ့. . ၊ ဟားဟား ရာသီသုံးပါး ထုံး ကျုပ်သင်္ချိုင်းထဲက ဇရပ်တစ်ခုထဲမှာ လာဆုံနေကြပါလား၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပါလားကွယ်. . ဟား. . ဟား၊ ကဲ. . နှင်တယ် လို့တော့ သဘောမထားကြပါနဲ့၊ မြန်မြန်သာ ခရီးဆက်ကြပေတော့၊ မောင်ရင်တို့နောက်က လိုက်လာနေတဲ့လူတွေလည်း ရှိချင်ရှိနေ ခဲ့မှာ”

သုဘရာဇာကြီးရဲ့ စကားကြားလိုက်ရလျှင် သုံးယောက်လုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြပြီး ဇရပ်မှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာရန် ပြင်မိကြသည်။ ဆောင်းတေး ပျာယာခတ်ကာ. . .

“တည်းခွင့်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ အဘရေ၊ ကျွန်တော် တို့ ခရီးဆက်လိုက်ပါဦးမယ်”

သုဘရာဇာကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ လှည့်အထွက်. . .

“ဟေ့. . ဟေ့. . နောက်မှာ နောက်မှာ”

သုဘရာဇာကြီး လက်ကာပြကာ တစ်စုံတစ်ရာ သတိပေး ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မမီတော့ပေ။ ခါးသာသာသာရှိသော သက် ကြီးပုလေးတစ်ယောက်ကို မမြင်လိုက်ဘဲ ဝင်တိုက်မိလိုက်သည်။ ထိုလူလက်ထဲက ကိုင်ထားသောအိုးမှာ လေထဲမြောက်တက်သွား ပြီး ပြာများထွက်ကျလာသည်။ ပြာများ လေထဲပြန်လွင့်သွားကာ သူတို့ သုံးယောက်၏ မျက်လုံးများထဲ ဝင်သွားလေသည်။

“အား. . အား. . အား”

ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သံများမှာ ဇရပ်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။

“ရော့ . . ရော့ . . ရေခွက်ကဒီမှာ မျက်နှာသစ်လိုက်ကြအံ့။ လူလေးရာ လာရင်လည်း အသံလေး ဘာလေးပေးမှပေါ့ . . ”

သူတို့ကို ရေခွက်လှမ်းပေးရင်း သားဖြစ်သူကိုဆူသည်။

“ဟာ . . အဖေကလည်းဗျာ၊ သူက ကျုပ်ကို ဝင်တိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ် တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အေး . . အဲ့ဒါ အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်ထားတဲ့ ပြာတွေ၊ အဲ့ဒီ ပြာတွေ မျက်လုံးထဲဝင်ရင် နာနာဘာဝတွေကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်တဲ့၊ ကျုပ်တို့ သုဘရာဇာတွေ အဖို့ကတော့ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ တွေ့မြင်ရလွန်းလို့ ရိုးနေပြီ၊ ဧည့်သည်တွေအဖို့ရာတော့ ထိတ်လန့်စရာပေါ့၊ အရမ်းတော့ မကြောက်ကြပါနဲ့ပေါ့ကွယ် . . ဒီကောင်တွေက ကြောက်ပြရင်ဖြဲခြောက်လိမ့်မယ်”

သုဘရာဇာကြီးပြောမှ ပိုကြောက်သွားကြကာ နွေ့မျက်နှာတွင် ပေကျံနေသော အရိုးပြာများကို ရေဖြင့်အမြန်ဆေးချလိုက်သည်။ ထိုစဉ် . . သူမရှေ့က အရိပ်တစ်ခုဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စောစောက မိုးယံနှင့်ဆောင်းတေး အစာများ ထွေးချထားရာနေရာတွင် မိန်းမတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုမိန်းမအနားသို့ သွားကြည့်မိသည်။ မြေပေါ်ကျနေသော အစာများကို အငမ်းမရစားနေသော ထိုမိန်းမက နွေ့ဘက်လှည့်

ကြည့်ကာ သူ့အစာကိုလုမှာစိုး၍ မာန်ဖီလိုက်၏။

“ဂီး”

နွေ့လန့်ကာ နောက်သို့ ဖင်ဆိုင်လဲကျသွားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ဒဏ်ရာဖြင့် . . .

လူမဟုတ်နိုင်တော့မှန်း နွေ့သိလိုက်သည်။ သုဘရာဇာကြီး ပြောသလို အရိုးပြာတွေ မျက်လုံးထဲဝင်သွားတာကြောင့် သရဲတွေကို မြင်နေရခြင်းလားဟု နွေ့တွေးလိုက်မိသည်။

ဆောင်းတေးမျက်နှာသစ်အပြီး လူပုလေးကို ဒေါသထွက်တာ ကြည့်မိသည်။ မီးကျွမ်းကာ တစ်ကိုယ်လုံးမီးသွေးခဲလို မည်းနက်နေသောလူတစ်ယောက်က ထိုလူပုလေးကုပ်ကိုခွစီးကာ ဆောင်းတေးကို ပြုံးပြနေသည်။

“သရဲ . . သရဲ . . သရဲ”

လူပုလေးကို လက်ညှိုးထိုးကာ နွေ့အနား ဆောင်းတေး ပြေးကပ်သွား၏။

“ဒုန်း! . . ဒုန်း!”

မိုးယံ မျက်နှာသစ်နေစဉ် ငလျင်လှုပ်သလို မြေကြီးများတုန်ခါသွားသဖြင့် အသံလာရာဆီ မျှော်ကြည့်မိသည်။

သုသာန်နောက်ဘက် တောအုပ်ထဲကသစ်ပင်များ ဟိုဒီထိမ်းထိုးနေ၏။ ထို့နောက် တောအုပ်ထဲက ထွက်လာသောအရာမှာ အုန်းပင်တစ်ပင်စာအမြင့်ရှိသော ပြိတ္တာကြီးဖြစ်၏။ ပြိတ္တာကြီး

အနားအရောက်တွင် သူတို့အားလုံးကို ငုံ့ကြည့်လေ၏။

“အောင်မလေး သရဲကြီးဗျ! . . .”

ထိုအခါကျမှ သူတို့ ပြေးရကောင်းမှန်း သိသွားကြသည်။

ပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံထားသော ပုံသဏ္ဌာန်အရွယ်အစား
အမျိုးမျိုးနှင့် သရဲတစ္ဆေများကြားထဲမှ သူတို့သုံးယောက်သား ကားရှိ
ရာဆီ ဝရန်းသုန်းကား ထွက်ပြေးကြတော့သည်။

၆၆ ၆၆ ၆၆ ၆၆

သိချိန်းမုန်ပေါက်ဝက နွေကားလေး ထွက်သွားပြီး သိပ်
ကြာခင်မှာပင် တေဇာနှင့် တပည့်ဖြစ်သူမောင်တိုးတို့ မောင်းနှင်
လာသော ဟမ်းမားကားနက်ကြီးသည် သိချိန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“အဘိုးကြီး မှန်မှန်ပြောနော် . . . ဒီကို ညက လူသုံးယောက်
လာတယ်မဟုတ်လား။”

“မောင်ရင်သိပြီးသားဆိုရင် . . . ကျုပ်ကို လာမေးနေစရာ လို
သေးလို့လား!”

အခေါင်းထဲမှ ထထိုင်နေသော မသာအလောင်းကို ဇော်
ဒီးအုပ်ချုရင်း မောင်တိုး၏အမေးကို သုဘရာဇာကြီးက လှည့်မကြည့်
ဘဲ ပြောသည်။

မောင်တိုး တစ်ကိုယ်လုံးတုန်တက်သွားကာ တံတွေး မျိုချ

လိုက်ရသည်။ တပည့်အသံထွက်မလာတော့သဖြင့် ဆရာဖြစ်သူ
တေဇက...။

“တောက်!.. ဒီအဘိုးကြီးကတော့ကွာ သေချင်နေပြီထင်
တယ်၊ ဒီမှာ.. ကျုပ် ဘယ်သူလဲ သိလား!”

“အင်း.. သိစရာတော့ လိုမယ်မထင်ပါဘူး၊ သိတော့ကော
ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ မောင်ရင်ရယ်၊ မောင်ရင်လည်း တစ်နေ့ကျရင်
ဒီနေရာမှာပဲ လာအိပ်ရမှာလေ”

“တောက်.. ဒီအဘိုးကြီး ကျုပ်ကို စကားကောင်းကောင်း
မပြောဘူးလား၊ ဒီမှာ မနေ့ညကလာတဲ့ လူသုံးယောက်ထဲမှာ နွေနီနီ
ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါတယ်မဟုတ်လား!”

သုဘရာဇာကြီးမှာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက်...။

“နွေတို့ မိုးတို့ ဆောင်းတို့ ဆိုတာကတော့ သံသရာတစ်
ပတ် လည်တတ်စမြဲပဲ မဟုတ်လား..။ ကျုပ်တို့ သင်္ချိုင်းမြေကတော့
နွေပဲလာလာ၊ မိုးပဲလာလာ၊ ဆောင်းပဲလာလာ မငြိုငြင်ရစမြဲပဲကွယ်
ညှည်သည်ဆိုတာ အိမ်ရှင်ကိုမစော်ကားဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ”

တေဇမှာ ဒေါသအလိပ်လိုက်ထွက်ကာ မျက်နှာပင် နီရဲ
လာ၏။

“ဟာ.. ဒီအဘိုးကြီး မေးနေတာကိုမဖြေဘဲ ဘာတွေ
လျှောက်ပြောနေတာလဲ!”

အမေးတလွဲ အဖြေတခြားတွေ ဖြစ်နေတာမို့ တေဇ

စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ လက်ရွယ်လိုက်လေလျှင်..။

“နေ.. နေပါဦးကွယ် မရိုက်ပါနဲ့အုံး၊ မရိုက်ခင် ဒီအိုးလေး
ခဏလောက် ကိုင်ပေးထားပါလား”

တေဇ ရွယ်လိုက်သောလက်ထဲ အိုးတစ်လုံးကို သုဘရာဇာ
ကြီး ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟာ.. ဒီအဘိုးကြီး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ သွားစမ်းပါ”
တေဇ အိုးကို ဒေါသတကြီး လက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်
သည်။ အရိုးပြာအိုးမှာ လေထဲမြောက်တက်သွားကာ အိုးထဲမှ ပြာ
များသည် လေထဲပျံ့နှံ့ကာ တေဇနှင့် မောင်ငိုတို့၏ မျက်လုံးများထဲ
ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟာ.. ဘာတွေလဲဟ”

“မောင်တိုး.. ငါ့မျက်လုံးကို မှုတ်ပေးစမ်း၊ ငါဘာမှမမြင်ရ
တော့ဘူး”

“ဆရာ.. ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမမြင်ရဘူးလေ”
သို့နှင့် နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်အင်္ကျီနှင့် ကိုယ်မျက်လုံးအား
သုတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်..။

“ဟေ့ကောင်.. မောင်တိုး မင်းပခုံးပေါ်က ကုပ်ခွစီးနေတာ
ဘယ်သူလဲကွ!”

မောင်တိုး ပခုံးပေါ်လက်ညှိုးထိုးကာ တေဇပြောလိုက်၏။

မောင်တိုးကလည်း တေဇကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပြန်ပြော

လိုက်သည်မှာ...

“ဆရာ... ဆရာ ပခုံးပေါ်မှာလည်း ဘာကြီးလဲမသိဘူး”

တေဇာ ခေါင်းပေါ်ကိုမော့ကြည့်လိုက်ရာ... မီးသွေးခဲတုံး တမျှ မည်းနက်နေသော သရဲတစ်ကောင်က သူ့အား ကုပ်ခွစီးထား လေပြီ။

သူတို့နှစ်ဦးလည်း သင်္ချိုင်းအပြင်ရောက်အောင် ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ခြေကုန်သုတ်ပြေးကြလေသည်။

“ဟားဟားဟား... ကျလည်းကျတဲ့ကောင်တွေကွာ... လူမိုက်အချိုးနဲ့ သရဲကျတော့လည်း ကြောက်တတ်လိုက်ကြတာ၊ ဪ... တယ်လည်းခက်တဲ့လူတွေ သရဲကိုဘာလို့ ဒီလောက် တောင် ကြောက်ကြတာပါလိမ့်၊ ငါတို့များကျတော့လည်း အမြဲ မြင်တွေ့နေရလွန်းလို့ ရိုးတောင်နေပါပြီ”

တေဇာတို့ဆရာတပည့်ရဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ သူ့အ ရာဇာကြီး သဘောကျလျက် တဟားဟားရယ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သံဝေဂရသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ဪ... ဒီနှစ်ယောက်လည်း သရဲတွေကို မြင်နိုင်သွားပြီ ပေါ့”

အောင်မြင်စွာ

အခန်း (၆)

“ဟို လူတွေ နောက်က လိုက်လာပြီထင်တယ်”

“မိလို့တော့မဖြစ်ဘူး”

“မိရင်တော့ တစ်စစီ ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

မိုးယံနှင့်ဆောင်းတေးတို့ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် နှင့် ထိတ်ပျာနေကြ၏။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် အဲလိုပြောနေတော့... ကျွန်မ ကား

အောင်မြင်စွာ

ဘယ်လိုမောင်းရမလဲ၊ ရှင်တို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားရင်ကောင်းမယ်”

ထိုစဉ် နွေကားဘေးမှ . .

“ဝူး!! . . ဘရော!! . . ”

ခနဲ ဖြတ်မောင်းသွားခဲ့သော အရှိန်ပြင်းပြင်းကြောင့် ကား
မောင်းနေသောနွေပင် ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရသည်။

“တောက်! . . သေတော့မှာပဲ”

“ဆိုင်ကယ်ကို မြေပေါ်မှာမဟုတ်ဘဲ လေထဲမှာမောင်း
နေတယ်များ ထင်နေသလား မသိဘူး”

“ဟ! . . ဒီကောင်တွေ သောက်ရူးတွေပဲ၊ မျောက်တွေလား
မသိဘူး . . . ဦးထုပ်လည်း မပါဘူး၊ အရှိန်ဒီလောက်ပြင်းပြင်းနဲ့
မောင်းနေတာ သေမှာမကြောက်တဲ့ကောင်တွေ”

နောက်ခုံတွင်ထိုင်နေသော ဆောင်းတေးနှင့်မိုးယံဆီမှ ဆိုင်
ကယ်သမားအား မေတ္တာဝိုင်းပို့နေကြသည်။

“လမ်းသရဲတွေ အရမ်းစိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်”

နွေ ထောက်ခံလိုက်မိသည်။ ဆိုင်ကယ်သည် ‘ရမဟာ’
အမျိုးအစားဖြစ်ကာ အဝေးပြေးလမ်းပေါ်တွင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး
တည်းကို ကောင်လေးနှစ်ယောက် တက်စီးလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့
ဆံပင်များသည် ဆူးချွန်များသဖွယ် ‘ပန့်’အချွန်များဖြစ်သည်။

ထိုဆိုင်ကယ်သည် နွေကားကိုကျော်သွားပြီး . . အရှေ့
အတော်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လမ်းဘေးသို့

ထိုးဆင်းသွားကာ . . လမ်းဘေးရှိညောင်ပင်ကို ဝင်တိုက်လေတော့
သည်။

“ဝုန်း!! . . ”

ခနဲ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အသံကျယ်ကြီးကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။ ဆိုင်ကယ်မီးလောင်သွားကာ ကောင်လေးနှစ်ယောက်မှာ
လေထဲမြောက်တက်ပြီး မြေကြီးပေါ် ပြန်ပြုတ်ကျလာသည်။

“အား! . . အောင်မလေး”

“ဟာ . . သွားပြီ . . အရိုးနဲ့အသား တခြားစီဖြစ်ကုန်ပြီနဲ့
တူတယ်”

သူမ ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်ရင်း ဘရိတ်အမြန်အုပ်
ကာ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် နွေကားသည် မီးစွဲလောင်နေသော ဆိုင်ကယ်
နေရာအရောက်တွင် အရှိန်လျော့ကာ မောင်းလိုက်၏။

သွေးပျက်ဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကိုတော့ မကြည့်ရဲသဖြင့် သူမ
လှည့်မကြည့် . . ။

“ဟာ . . ဟေ့ . . ဟေ့ကောင် . . ဆောင်းတေး ငါ့မျက်လုံး
တွေများ မှားသလားကွာ၊ ကြည့် . . ကြည့်ပါဦး”

“ဟင်အင်း . . ငါတို့ အမြင်မှားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါ . . ဒါဆို”

မိုးယံနှင့် ဆောင်းတေးတို့ရဲ့ တုန်လှုပ်သော အသံများကို

ကြားလိုက်ရတော့မှ နွေ့မျက်လုံးများကို နောက်ကြည့်မှန်သို့ ကမန်းကတန်း ပို့လိုက်သည်။

လုံးဝမထင်မှတ်နိုင်သော မြင်ကွင်းကြောင့် သူမမျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရကာ ကြက်သီးများလည်း တဖြန်းဖြန်းထသွားရသည်။

သစ်ပင်ကြီးနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိသွားသော ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်မှာ သွေးများအလိမ်းလိမ်းပေကျခဲ့ရန်လျက် ဒဏ်ရာများ မြင်မကောင်းအောင် ပြည့်နှက်နေသည့်ကြားမှ ဘာမှမဖြစ်သလိုထလျက် မီးများတောက်လောင်နေသော ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ခွဲစီးကာ...

ဟားတိုက်ရယ်ရင်း သူတို့ကားနောက်မှလိုက်လာကာ နွေ့ကားအားပြန်ကျော်သွား၏။ သူတို့ကား ဘေးနားအရောက်တွင် ဆိုင်ကယ်သမား ပြောသွားသည်က...

“ဘယ်ရမလဲ ငါလဲပြန်ကျော်နိုင်ပါတယ်ကွ”

“ဆောင်းတေး သေချာကြည့်စမ်း၊ ဆိုင်ကယ်က နောက်ဘီးလည်း မပါဘူးနော်”

“အေး.. ဆိုင်ကယ်က လေထဲမှာမြောက်ပြီး သွားနေတာနော်၊ ဒီကောင်တွေ ဒီလိုပဲ လိုက်ကျော်လိုက် ပြိုင်မောင်းလိုက်နဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး သေထားတဲ့မသားတွေလားမသိဘူး”

မိုးယံလည်း ကားပေါ်မှ ဆိုင်ကယ်နောက်လိုက်ကြည့်ကာ ပြောသည်။

“ငါတို့တွေ့ခဲ့တုန်းက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်ပါ၊ ပါတယ်၊ အခုဟာက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ဘယ်ပြုတ်ကျ ကျန်ခဲ့သလဲဟ”

ဆောင်းတေး မယုံကြည်သလို ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်ပွတ်ကာ ပြောသည်။

“နောက်တစ်ကောင်က ဆိုင်ကယ်မီးလောင်တဲ့ဘေးမှာ သွားကျလို့... အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး မီးလောင်ပြီး ခါးကနေ ပြတ်ထွက်နေတာ တွေ့ခဲ့တယ်လေ”

“သနားစရာကောင်းလိုက်တာ၊ သရဲဘဝကိုရောက်နေတာတောင် မထနိုင်တော့တဲ့အဖြစ်...”

“အူး!.. ဟူး!.. အူး!..”

ထိုစဉ်ကားဘေးက အသံကြားသဖြင့် ဆောင်းတေးနှင့်မိုးယံကားအပြင် ခေါင်းထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်လိုက်ရသည်မှာ...

“ဘာကြီးလဲကွ... ဘာသတ္တဝါကြီးလဲ”

နှစ်ယောက်သား ပါးစပ်က ပြိုင်တူထွက်သွားသည်။

ခါးအောက်ပိုင်းမပါ... လက်နှစ်ချောင်းကို ခြေလိုသဘောထားကာ လမ်းပေါ်ပြေးနေရာ သူတို့ ကားကိုပင် ကျော်တက်သွား

လေသည်။ ရှေ့မှမောင်းသွားသော သရဲဆိုင်ကယ်နောက်သို့ ကျန်ခဲ့သော ကိုယ်တစ်ပိုင်းပြတ်သရဲ အပြေးလိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းတေး ကားထဲ ခေါင်းကလေးပုဝင်ကာ မှတ်ချက်ချမိသည်က...။

“ဒီကောင်တွေ ချီးကျူး... အဲ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ချီးကျူးဖို့တော့ကောင်းတယ်... အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတို့၊ လှေခွက်ချည်းကျန်အလံမလှဲတို့ အဲဒီစိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝရှိတဲ့ကောင်တွေပဲ”

“အေးကွာ ငါတို့လည်း အရိုးပြာတွေ မျက်လုံးထဲဝင်ပြီး ကတည်းက ဘာတွေမြင်နေရမှန်းမသိတော့ပါဘူး”

ကားပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းကိုအထဲသွင်းကာ ကျောမှီထိုင်ခဲ့ပေါ်သို့ စိတ်ပျက်စွာ မိုးယံ မှီချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှာခေါင်းထဲသို့ အနံ့စူးစူး တိုးဝင်လာသော ကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့တွရှုံ့တွလုပ်ကာ...။

“ဘာအနံ့လဲ မသိဘူး... ကြွက်ပုပ်စော်နံ့လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အင်း... ဒီကားထဲကလည်း အနံ့အသက်မကောင်းပါလား”

မိုးယံ ညည်းတွားနေသည်ကို နွေနီနီ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်...။ တေဇာရဲ့ ဟမ်းမားကားနက်ကြီးသည် ဟိုင်းဝေးပြေးလမ်းပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့်မောင်းတက်လာကာ လမ်းပေါ်အရောက်တွင် နောက်ဆုံးဂီယာကို သွင်းလိုက်သည်။ လမ်းကြောရှင်း

နေသဖြင့် လီဇာကို ဂိတ်ဆုံးနင်းချလိုက်သည်။

တစ်နာရီ ကီလိုမီတာ(၁၃၀)ခန့် မောင်းနေသော သူတို့၏ ကားနောက်မှ မီးထိုးကာ လိုက်လာသော ပြိုင်ကားလေးတစ်စီးကို တေဇာ နောက်ကြည့်မှန်က တွေ့နေ့ရသည်။ ဈေးအလွန်ကြီးသော ‘လန်ဘိုဂီနီ’ ပြိုင်ကားလေးဖြစ်သည်။

ပြိုင်ကားသည် အမိုးဖွင့်ထားပြီး သူတို့ကားကိုကျော်တက်ကာ ဘေးချင်းယှဉ်မောင်းနေ၏။ တေဇာတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ထိုပြိုင်ကားလေးဆီ အကြည့်တွေရောက်သွားလေသည်။

“ဒီမှာ XXX တင်းတယ် XXX တင်းတယ် XXX တင်းတယ် XXX တင်းတယ် XXX ဟေ့”

အမိုးပွင့်ပြိုင်ကားလေးမှ ကက်ဆက်သံဖြစ်ကာ မောင်းသူအပါအဝင် ကောင်မလေးသုံးယောက်မှာ ဟော့ရှေ့များဖြစ်နေသည်။ ပေါင်အလယ်ထိ စကတ်အတိုကို ဝတ်ထားကာ ကြိုးတစ်ချောင်း အင်္ကျီလေးတွေဖြင့် အမိုက်စားလေးများကို တေဇာတို့ ကားပေါ်က တွေ့နေရသည်။

“ဆရာ... ဟိုမှာ အေသင်ချိုဆွေ တင်းနေတယ်”

“မင်းကြီးတော် အေသင်ချိုဆွေ ရမှာလဲ”

တေဇာ မောင်တိုးနားရင်းရိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ငါ သူတို့တွေကို တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ဘယ်မှာပါလိမ့်... ခြော်သိပြီ... သိပြီ... သူတို့က စူပါမယ်ဒေါ်တွေပဲ”

“ဪ... ဆရာရယ်၊ စူပါမော်ဒယ်တွေလုပ်ပါ ဆရာရယ်”
ထိုအခါ တေဇာက မောင်တိုးကို နားရင်းထပ်အုပ်ကာ... .

“ငါသိပါတယ်ကွ... မင်းဆရာမလုပ်ပါနဲ့”

တေဇာက သူ့ကား မှန်နက်ကြီးကိုချကာ... .

“တွေ့လား... ကားမောင်းနေတာ ဝိုင်းဟေကို၊ သူ့ဘေးမှာ
ထိုင်နေတာ ရွှေရည်မိုးမြင့်၊ နောက်ခန်းက ပေါင်ကားပြီး လိုက်လာတဲ့
တစ်ယောက်တွေ့လား!”

ဒီတစ်ခါ မောင်တိုး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းပဲညိတ်နေ
လိုက်သည်။

“အဲဒါ... တော်သလင်းမိုးဦး... မှတ်ထား ငတုံးရဲ့”

သူတို့ကားကို ကျော်တက်ကာ လက်ပြသွားသဖြင့် တေဇာ
မကျေမချမ်းနိုင်ဖြစ်ကာ လီဘာတစ်ဆုံးနင်းပြီး နောက်ကလိုက်ကျော်
နေလေသည်။

ဝိုင်းဟေကိုတို့ကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်သားသို့ ပြန်
ရောက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် မောင်တိုးမျက်လုံးပြူးကာ သူ့ဆရာကို လက်
တို့နေလေသည်။

“ဘာလဲကွ... ငါတို့ပြန်ကျော်နိုင်တော့မယ်ကွ”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ... ရွှေ့မှာရထားလမ်းရှိတယ်၊ ဟိုမှာ
ရထားတောင် လာနေပြီ ဆရာ”

ရွှေ့တွင် ကားလမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ဖောက်ထားသော
ရထားလမ်းကို တွေ့ရပြီး... ရထားလာနေသော်လည်း သူတို့ကား
နှစ်စီးကတော့ အရှိန်ကိုယ်စီဖြင့် ဦးတည်လျက်... .

ကားတားသည့်တံခါးမှာလည်း ပိတ်ထားကာ ရထားမှာ
ထားလမ်းပေါ်ပင် ဖြတ်နေလေပြီ။ မောင်တိုး ကြောက်လန့်ကာ တစ်
တိုက်လုံးတဆတ်ဆတ်ပင် တုန်ယင်နေလျက်... .

“ဆရာရယ် အရှိန်လေး လျှော့ပါအုံး”

“သူတို့တောင် မလျှော့သေးတာ ငါတို့က ဘာလို့လျှော့ရ
မှာလဲကွ... ငါတို့က ယားကြောက်... ယောက်ျားတွေလေ... ဟား
... ဟား... ဟား”

သူ့ဆရာ ရယ်နေနိုင်သော်လည်း မောင်တိုးငိုချင်မိသည်။

ကားနှစ်စီးမှာ ရထားနှင့် နီးလာလေပြီ။

နှစ်စီးလုံး အရှိန်တော့ မလျှော့ကြသေး။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး မောင်တိုးရေ၊ ဘယ်သူ ဘရိတ်ပိုကောင်း
သဲ ပြိုင်ချင်တာနဲ့တူတယ်”

“ဟာ... ဆရာရယ် ကြည့်လည်းလုပ်ပါအုံး... ဘယ်သူ
တောင်သလဲတော့မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မသာပေါ်ကုန်
တယ်”

“ငါတို့က ယောက်ျားတွေလေကွာ၊ မိန်းကလေးတွေတောင်
လောက်သတ္တိကောင်းနေရင်၊ ငါတို့က သူရဲဘောကြောင်ရာ ကျနေ

မှာပေါ့. . ဟဲ. . ဟဲ”

“ဆရာ ကျွန်တော်အခုမှ သတိရတယ်၊ မနှစ်က ဒီလမ်းပေါ်မှာ မော်ဒယ်သုံးယောက် ကားမှောက်သေတာ ဆရာမှတ်မိသေးလား”

“အင်း. . မှတ်မိတာပေါ့ကွ သူတို့ကားက ‘လန်ဘိုဂီနီ’ ကားကွ နှမြောစရာကြီးကွာ၊ ကားက ရထားကိုဝင်တိုက်တာတဲ့ ကိုယ်တွေ့ခြေလက်တွေ့ဆို သစ်ပင်တွေပေါ်မှာတောင် တင်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒီမော်ဒယ်တွေနာမည်က ဘာပါလိမ့် ‘ဟေကို’ တော့ပါတယ်၊ ခြောက်မှတ်မိပြီ ‘ပိုင်းဟေကို’. . အန်. . ဒါ. . ဒါ. . ”

မောင်တိုးမျက်လုံးပြူးသွားကာ. . .

“ဆရာ ဒါဆို. . ဘေးက ကားပေါ်က ဟာတွေပေါ့”

“ဟေ. . ဟေ. . ”

တေဇာ ဘရိတ်အုပ်ချုပ်လိုက်ချိန်မှာတော့ အချိန်မမီတော့ပေ။ သူတို့ကားလေး စလစ်ဆွဲကာ ရထားဆီသို့. . .

စူပါမော်ဒယ်တို့၏ ကားလေးသည် ကားတားတံခါးကို ဖြတ်ကာ ရထားကိုယ်ထည်ထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း သက်ရှိလူသားတွေ မောင်းလာသောကားလေးမှာတော့. . .

“ကျီ. . ကျီ. . ကျီ. . ဒုန်း. . ဒုန်း. . ဂလုံး. . ဂျုံး. . ဂျုံး. . ဂျက်. . ဂျုံး. . ဂျုံး. . ဂျက်”

သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်သလို ရထားက ဆက်လက်ခွန်မောင်း

သွားသည်။ သံတံခါးကြီးကို ဝင်တိုက်လိုက်သော တေဇာတို့ကားမှာ ရုစရာပင်မရှိပေ။ အကောင်းစားကားကြီးဖြစ်သဖြင့် အသက်ကယ်လေအိတ်များက တေဇာတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“အား. . ငါမသေသေးဘူးပဲ”

ကားတံခါးကို ကန်ဖွင့်ကာ အထဲမှ ပစ္စည်းများယူပြီး. . .

“ကဲ. . သွားမယ်ဟေ့”

“ဆရာ. . ဒီကောင်ကြီးကိုရော”

မောင်တိုး အိတ်ကိုလွယ်ကာ ကားကိုလက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ကွာ. . ၊ ဖုန်းလှိုင်းမိတဲ့နေရာရောက်ရင် ဆက်ပြီး လာယူခိုင်းလိုက်၊ ကရိန်းကားပါ ခေါ်လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်ဦး အခုလောလောဆယ်တော့ ‘ဝေါကင်’ ခိုးကြတာပေါ့ကွာ”

အခန်း(၇)

“**ဈာန်**မ သိပ်နေမကောင်းချင်ဘူး ကိုယ်တွေလည်းပူနေတယ်၊ ကျွန်မနားမှ ဖြစ်တော့မယ်.. ကားလည်း ဆက်မမောင်းနိုင်တော့ဘူး၊ ရှင်တို့ထဲက ဘယ်သူကားမောင်းတတ်လဲ”

“ကျွန်တော် ဆက်မောင်းပေးမယ်”

မိုးယံ သူမနှင့်နေရာချင်းလဲကာ ကားကို ဆက်မောင်းလေတော့သည်။ တစ်နာရီခန့် မောင်းလာခဲ့ပြီးချိန်မှာတော့..

ဆောင်းတေး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသလို စကားစသည်။

“မိုးယံ.. နွေ နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ ငါတို့ ဒီလိုသွားနေလို့တော့မဖြစ်တော့ဘူး.. တော်ကြာ ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်၊ ညနေလည်းစောင်းလာပြီဆိုတော့ ဒီအနီးအနားက အိမ်တစ်အိမ်မှာ အကူအညီတောင်းပြီး ခဏလောက်ဝင်ခိုနေလိုက်ရအောင်”

“ကောင်းတယ် ဆောင်းတေး.. မင်းပြောတဲ့ အစီအစဉ်အကောင်းဆုံးပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ရှေ့တွင်လမ်းမကြီးမှ ခွဲပြာထွက်သွားသော မြေနီလမ်းလေးတွေသည်နှင့် မိုးယံဆင်းချလိုက်သည်။ ဆက်မောင်းလာခဲ့ရာ ထိုလမ်းမှာ တောအုပ်ထဲအထိ ဖောက်လုပ်ထားလေသည်။ သူတို့ကားလေး တောအုပ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် နေရောင်ပျောက်အောင် ပေါက်နေသော သစ်ကြီးဝါးကြီးပင်များက မြေနီလမ်းပေါ်က အုပ်မိုးထားလေသည်။ လမ်းဆုံးတွင် ခြံကျယ်ကြီးထဲရှိ ဖျဉ်ထောင်အိမ်အိုကြီးကိုတွေ့ရာ နားခိုရန်အတွက် ဝမ်းသာသွားကာ ထိုအိမ်ရှေ့တွင် မိုးယံ ကားရပ်လိုက်သည်။

သစ်ပင်ကြီးများနှင့် အုံ့ဆိုင်းနေသော ရွှေးဟောင်းအိမ်အိုကြီးရှေ့ရပ်ရင်း သူတို့အားလုံး ငေးကြည့်နေကြ၏။

“အိမ်ရှင်တို့.. အိမ်ရှင်တို့ ရှိလားခင်ဗျာ”

“လူမှု နေရဲ့လားမသိဘူး၊ လူရိပ်လူယောင်လည်း မတွေ့ရ

ဘူး”

“ရှိမှာပါ.. အိမ်က သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေတာပဲဟာ၊ လူမနေရင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ ညစ်ပတ်ရှုပ်ထွေးနေမှာပေါ့”

“အင်း.. ဟုတ်သားပဲ”

သူတို့ မှတ်ချက်စကားတွေ တီးတိုးပြောနေကြစဉ်မှာပင် အိမ်ကြီးရဲ့အတွင်းဘက်မှ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ ထွက်လာကြသည်။ ရွှေးဆန်လွန်းကာ အဖိုးတန်ရတနာထည်များ ဝတ်ထားလေသည်။

“တစ်နယ်တစ်ကျေးက ဧည့်သည်တွေ ထင်ပါရဲ့၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလိမ့်ကွယ်”

အမျိုးသမီးက ဖော်ရွေသောအပြုံးဖြင့် မေးလိုက်တော့မှ မိုးယံ ခေါင်းညွတ်ပြကာ..

“ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားဧည့်သည်တွေပါ၊ အမကြီးတို့အိမ်မှာ တစ်ညလောက် တည်းခိုချင်လို့ပါ၊ နေမကောင်းတဲ့ လူနာလည်း ဝါလာလို့ နောက်နေ့မနက်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်မှာပါ၊ တစ်ညတည်းပါ ခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်၊ ဟိုးအဝေးကြီးကလာကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေပဲ၊ လာ.. ဝင်ကြ.. ဝင်ကြ ဘာမှအားမနာနဲ့”

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြပြီး အိမ်ထဲလိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲ

ထားသော တိုင်ကပ်နာရီကြီးက တချပ်ချပ်မြည်နေ၏။

ညောင်ခန်းရှိ ကျွန်းခုံများပေါ်တွင် အသီးသီးဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မှတ်ထားကြပေါ့ကွယ်၊ အစ်မနာမည်က ဒေါ်သက်ထားပါ။ ဒါကအစ်မရဲ့အမျိုးသား ဦးနန္ဒတဲ့ . . တရားသူကြီးဟောင်းပေါ့

ထိုစဉ် . . လှေခါးမှ အလွန်ချောသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာလေလျှင် . . .

“ဟော . . သမီးလေးတောင် ဆင်းလာပြီ”

မိုးယံနှင့်ဆောင်းတေးတို့ရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေက လေ့ကားဆီမှ မခွာချင်ဖြစ်သွားကြသည်။

“သမီးလေး သူ့ဇာဌေးက အရမ်းလိမ္မာတာ အခုထိ မိဘတွေကိုပြုစုပြီး . . အိမ်ထောင်မပြုသေးတာပဲ ကြည့်လေ”

“ဪ . . ဒါနဲ့အမ ကျွန်တော်တို့ကားကို ခြံနောက်ဘက်ထဲ ရွှေထားချင်လို့ ရလားမသိဘူး”

“ဪ . . . ရပါတယ် . . ရပါတယ်၊ ကားဂိုဒေါင်ထဲ ထည့်ထားလဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“ရတယ် အစ်မ၊ ခြံနောက်ဘက်ထဲမှာပဲ ထားလိုက်ပါမယ်”

ဂိုဒေါင်ထဲထည့်လျှင် အလွယ်တကူ ကားထုတ်သွားဖို့ ကြံလျှင် အခက်တွေ့မှာစိုးသဖြင့် . . . မိုးယံ ကားကို ခြံနောက်ဘက်အိမ်မကြီးအကွယ်တွင် ရွှေထားလိုက်သည်။

သူ ကားရွှေပြီးသွားချိန်တွင် ထမင်းခိုင်းက ပြင်ပြီးနေပြီ။

“ထမင်း သုံးဆောင်ကြရအောင်ပါရှင်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထားပြီး သုံးဆောင်ကြပါနော်”

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့် စုံစုံလင်လင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားလေသော ထမင်းခိုင်းကြီးကိုကြည့်ကာ သူတို့တစ်တွေ ဝင်စားရမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်သွားရသည်။

အိမ်ကြီးကဲ့သို့ပင် အိမ်တွင်းရှိ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများမှာ အိုဟောင်းလှပြီဖြစ်သော်လည်း အားလုံးမှာ လှပခန့်ထည်သော ရှေးလက်ရာများဖြင့် ခမ်းနားမှု အပြည့်ရှိလေသည်။

“သမီးရေ အစ်ကိုကြီးတွေကို ဟင်းထည့်ပေးပါအုံး၊ ထည့်မစားကြဘူး . . ရှက်နေကြတယ်နဲ့ တူတယ်”

စုံလင်များပြားလွန်းလှသော ဟင်းခွက်တွေကို ခပ်မထည့်ပဲ ဖြစ်နေသော သူတို့ကို ပြုဖွေးနုဖတ်သော လက်ချောင်းလေးက ဟင်းများလိုက်ထည့်ပေးနေသည်။

“သားလေး သတိုးလည်း မတွေ့ပါလား”

ဒေါ်သက်ထားက ထမင်းခိုင်းကို ယပ်တောင်တစ်ချောင်းဖြင့် ယပ်ခပ်ပေးနေသော သမီးကိုမေးသည်။

“ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ်မှာပဲ ရှိမှာပါ အမေ၊ သမီး သွားခေါ်လိုက်ပါမယ်”

“နော် . . နော် . . အရမ်းအဆော့မက်တဲ့ကလေး၊ ဆာသော့မှ ဆင်းလာပြီး စားလိမ့်မယ်”

ဒေါ်သက်ထား သမီးနှင့်စကားပြောရင်းမှ သူတို့ဘက်လှည့်ကာ...

“သားလေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်. . သတိုးတဲ့၊ ဆယ်နှစ်သားလေ. . အရမ်းအဆော့မက်တာ၊ တစ်နေ့ကုန် သစ်ပင်တွေပေါ်မှာပဲ တက်ဆော့နေတတ်တာ”

“ဪ. . . အိမ်သားနည်းတာပေါ့နော်၊ အပြင်က ကြည့်တော့ အိမ်ကြီးကအကြီးကြီးဆိုတော့ အိမ်သားတွေလည်း များမယ်ထင်နေတာ”

“အဟင်း. . . အိမ်ကြီးက မိဘများလက်ထက်ကတည်းက ဆောက်ခဲ့တာဆိုတော့ ရှေးလူကြီးတွေအကြိုက် အကြီးကြီးဖြစ်နေတာလေ၊ အိမ်သားတွေက ခုတော့ မများလှတော့ပါဘူး၊ အစ်မတို့လင်မယားနဲ့ သားရယ်၊ သမီးရယ်၊ အစ်မ အမေရယ်ပဲနေကြတာ၊ အမေကတော့ အပေါ်ထပ်က အိပ်ရာထဲ လဲနေတာကြာပါပြီ”

ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသော အိမ်ကြီးထဲမှာ အိမ်သားငါးယောက်တည်းနေကြသည်ဆိုတော့ သတ္တိကောင်းလှချေရဲ့လို့ နွေတွေးလိုက်မိသည်။ သူမသာဆို ဒီလိုခေါင်တဲ့နေရာမှာ ဒီလောက်ကြီးမားလွန်းသော အိမ်ကြီးထဲ ဘယ်လိုမှ မနေရဲပါ။

“သမီး. . . ပြီးရင် ဧည့်သည်တွေအတွက် အခန်းတွေ ပြင်ပေးလိုက်ပါ၊ ထမင်းစားပြီးရင် နားပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ထမင်းစားပြီးကြတော့ သူ့ဇာဌေးပြင်ပေးသော အခန်းကိုယ်စီထဲ အသီးသီးဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းအနေအထားနှင့် ခမ်းနားသောအပြင်အဆင်များကြောင့် မိုးယံနှင့်ဆောင်းတေးတို့က နှစ်သက်မိကြသော်လည်း မိန်းမသားဖြစ်သော နွေမှာတော့ အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမည်ကို အလိုလိုကျောထဲစိမ့်နေမိသည်။

ပြီးတော့. . . အခန်းတွေက တစ်ယောက်တစ်နေရာစီမို့ အရေးအကြောင်းဆို ဒုက္ခပါပဲလို့ နွေတွေးမိရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် တစ်စထက်တစ်စ နေဝင်ကာ ညအချိန်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ နွေအခန်းမှာ အပေါ်ထပ်တွင်ဖြစ်သည်။

အခန်းပြင်သို့ ထွက်ကာ ဘေးခန်းများကို စပ်စုမိသည်။

သူမ၏ ဘေးအခန်းတံခါး ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ဝရန်တာသို့ ထွက်ကြည့်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည်။

“ကျီ! . . ”

နောက်က အခန်းတံခါးပွင့်လာသံ ကြားရသည်။ လူမဖွင့်ဘဲ ပွင့်လာသော တံခါးဝမှ အခန်းထဲသို့ ငဲ့စောင်းကြည့်မိသည်။

အထဲတွင် မီးချောင်းမှိန်မှိန်လေး ထွန်းထားကာ. . . ခုတင်တစ်လုံးတွေ့ရပြီး. . . ထိုခုတင်ပေါ်တွင် ခြင်ထောင်ချထားသည်။ ခြင်ထောင်ထဲတွင် အသက်အရွယ်အတော်ပင် အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော

အဘွားအိုတစ်ယောက် လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အီး.. အီး..”

ထိုအဘွားအို ဝေဒနာအတော်ခံစားနေရပုံပေါက်ကာ ပါးစပ်မှ ညည်းတွားနေလေသည်။

ထိုစဉ် အဘွားအိုအသံ ရုတ်တရက် တိတ်သွားကာ..

“ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့အခန်းကို လာချောင်းနေတာဘယ်သူလဲ”

လေသံက စောစောက ပုံစံနှင့်မတူတော့.. လူကောင်းပုံစံ လို အတော်မာနေ၏။ နွေကြောက်ကြောက်နှင့် သူမအခန်းဆီ ပြန် ပြေးလာခဲ့သည်။

“ဝုန်း!”

နောက်မှ တံခါးပိတ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ သည်။ အခန်းထဲပြန်ရောက်သည်နှင့် ဆီးအောင့်လာကာ ဆီးသွား ချင်စိတ် ဖြစ်ရပြန်သည်။ ကြောက်သေးပါတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား မသိ၊ မအောင့်နိုင်တော့သည်မို့သာ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ရသည် လူသူတစ်ယောက်မှ မရှိသလို တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသော အိမ်ကြီးရဲ့ အနေအထားကြောင့် နွေ့မှာ အလိုလို ချောက်ချားကျောချမ်းနေ မိသည်။ သူမသာဆိုလျှင်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပါစေ ဒီလို မျိုး မြို့နဲ့ဝေးတဲ့နေရာမှာ အိမ်အကြီးကြီးနှင့် လာမနေရဲပါ။

ရေအိမ်ဆီသွားလျှင် စောစောကအဘွားကြီး အခန်းရှေ့က ဖြတ်ရဦးမည်။ အခန်းရှေ့ကအဖြတ် နှာခေါင်းထဲကို အပုပ်နံ့တစ်ခု

တိုးဝင်လာသည်။ သူမ အမြန်ဖြတ်ပြေးကာ ရေအိမ်ဆီသွားရသည်။ ကိစ္စဝိစ္စပြီးသည်နှင့် ရေသေချာဆေးကာ ထွက်လာလိုက်သည်။ အဘွားကြီး အခန်းရှေ့က ဖြတ်ရဦးမည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အခန်းတံခါး ပွင့်နေလေပြီ။

အပေါ်ထပ်တွင် အိမ်သားတွေ တစ်ယောက်တလေမှ မတွေ့ရသည်မို့ သူမစိတ်ထဲ ပိုပြီးချောက်ချားနေမိသည်။

မိုးယံနှင့်ဆောင်းတေးတို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း အရိပ်အ ယောင်သော်မျှ မမြင်ရ။ အခန်းရှေ့အရောက် အထဲကို နွေ့ သေချာ ကြည့်မိသည်။ အခန်းသည် စောစောက သူမမြင်တွေ့ခဲ့သော ပုံစံ နှင့်မတူတော့၊ အရွယ်အစားခပ်ကြီးကြီး ဓာတ်ပုံရှေ့တွင် အမွှေးတိုင် များထွန်းကာ ဒေါ်သက်ထား လက်အုပ်ချီရင်း ပါးစပ်က ဘာတွေ ချွတ်နေသည်မသိ။ သူမကျောဘက် ခုတင်ပေါ်တွင်တော့ အနီးပေါ် အရည်တင်ကာ တောင့်တောင့်လေးဖြစ်နေသော အဘွားအိုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တုတ်တုတ်ပင်မလှုပ်တော့သော အဘွားအိုမှာ အသက်ရှိသေးသည်ဟုပင် မထင်ရပေ။

ဒေါ်သက်ထား ရွတ်ဖတ်အပြီး စောင်တစ်ထည်ဖြင့် အဘွား အိုကို လွမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်.. အခန်းပြင်ကို ထွက် ထာပြီး နွေ့ကိုမြင်လျှင်..

“ဟယ်.. သမီး မအိပ်သေးဘူးလား!”

“သမီးအပေါ့သွားရင်း မီးလင်းနေလို့ အခန်းထဲကြည့်မိတာ၊

ဒါနဲ့အဘွားက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်!”

“အမေက ဆုံးတာကြာပြီလေ”

“ရှင်!”

ခုနက ချောင်းကြည့်၍ နွေ့ကို ကြိမ်းလိုက်သေးသည်။

အဘွား၏ အလောင်းကိုကြည့်ကာ နွေ့အတွေးပင် မဆုံးသေး... .

“အဒေါ်တို့က တရုတ်စပ်တယ်၊ အဒေါ်ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဘိုးဘွားတွေကို သင်္ချိုင်းမှာ သွားကန်တော့တယ်၊ အဒေါ်တို့မှာ တစ္ဆေကြီးပွဲတို့ဘာတို့ရှိတယ်လေ၊ အဖေသေတော့လည်း သင်္ချိုင်းမှာပဲ မြှုပ်လိုက်တယ်၊ အမေ့ကိုတော့ အဲဒီလိုမမြှုပ်ရက်တော့ဘူး၊ အလောင်းကိုမပုပ်သိုးအောင် ဆေးဖိရင်ထားတော့ တစ်အိမ်သားလုံး ညတိုင်းလာကန်တော့လို့ရတာပေါ့”

သူမကို အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်ကာ ဒေါ်သက်ထား အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည်နှင့် နွေ့လည်း သူမအခန်းထဲ ပြန်ဝင်နေလိုက်သည်။ ခဏမျှ မွေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရုံရှိသေး... .

“ဝုန်း!.. ခုန်း!”

အသံတို့ကြောင့် နွေ့လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ ခေါင်းပြုကာ အပြင်ကို ထွက်ကြည့်သည်။

“ဂလုံး!.. .”

ဘေးခန်းမှာ တံခါးပိတ်ထားသော်လည်း အသံထွက်ပေါ်

လာရာ အပေါ်ထပ်ရှိနောက်ဖေးခန်းကတော့ မည်းမှောင်နေ၏။ နွေ့ကြောက်ကြောက်နှင့် ထိုနောက်ဖေးခန်းသို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်ဖြစ်သော်လည်း ထိုနောက်ဖေးခန်း၌ လူငါးယောက်စာ ထမင်းစား စားပွဲထိုင်ခုံများအပြင် လူတစ်ရပ်ခန့် ကြောင်အိမ်နှစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကြောင်အိမ်တစ်လုံး တံခါးပွင့်နေကာ အထဲက ဟင်းခွက်များနှင့် အချဉ်ရည်ပုလင်းတစ်လုံးပါ အောက်သို့ ပြုတ်ကျနေ၏။ ဟင်းများနှင့် အချဉ်ရည်များ ကြမ်းပြင်တွင် ပြန့်ကြဲနေ၏။ ဟိုအဘွားကြီးများ ထွက်စားလေသလားဟု နွေ့ တွေးလိုက်သည်နှင့် ကျောပြင်တွင်ကြက်သီးများ ထောင်ထလာ၏။

အခန်းသို့ပြန်ရန်နောက်အလှည့် သူမအပေါ်က အုပ်မိုးကြည့်နေသော မျက်နှာကြီးကို တွေ့လိုက်ရကာ... .

“အ.. မယ်.. လေး”

“ကျွန်တော်ပါဗျ”

“ဟာ.. မိုးယံရယ် အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ ငါ့နောက်ကနေ ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ!”

အခုန်မြန်နေသော ရင်ကိုဖိကာ နွေ့ပြောလိုက်၏။

“ရောက်တာတော့ ကြာပါပြီ၊ အပေါ်ထပ်က အသံကြားလို့ တက်လာတာ၊ ဒီမှာနွေ့တစ်ယောက်တည်းရပ်နေလို့ အသံမပေးတော့ဘဲ နောက်ကရပ်ကြည့်နေမိတာ”

နွေ့အောက်ပြုတ်ကျနေသော ဟင်းခွက်များကိုသိမ်းကာ အ

မိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်သည်။ မှောက်နေသော အချဉ်ရည်ပုလင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ အဖုံးပိတ်၍ ကြောင်အိမ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်စဉ် . . . တစ်ကိုယ်လုံးချမ်းတက်လာသော ခံစားချက်ကြောင့် . . .

“ဒီနေရာက တစ်ခုခုထူးခြားမနေဘူးလား မိုးယံ”

မိုးယံလည်း လက်ကလေးပိုက်ကာ ချမ်းသည့်ပုံစံဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ထို့နောက် . . .

“ကျွန်တော် အိမ်သာတက်ချင်လို့ အောက်ပြန်ဆင်းလိုက်ဦးမယ်နော်”

မိုးယံအောက်သို့ တက်သုတ်ရိုက်ဆင်းသွားရာ ထိုနေရာတွင် နွေတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ သူမလည်း ကြောင်အိမ်တံခါးပိတ်ကာ အခန်းသို့ပြန်လာလိုက်သည်။

လျှောက်လမ်းတစ်နေရာအရောက် အချဉ်ရည်များ ကြပြန်နေသည်ကို နွေ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုနေရာတွင် ခြေရာအနည်းငယ်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုခြေရာများနောက် နွေလိုက်ကြည့်မိသည်။ အဘွားကြီးအခန်းရှေ့အရောက်တွင် ခြေရာများကို မတွေ့ရတော့ပေ။ နွေ ရဲဆေးတင်ကာ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်သာပုံစံဖြင့် လဲလျောင်းနေသော အမိုးပေါ်အရည်တင် အဘွားကြီးအလောင်းကိုတွေ့ရကာ . . . ခုတင်ပေါ်က အဘွားကြီးခြေထောက်မှာ အချဉ်ရည်များ ပေနေသည်ကို အံ့သြစွာ ထပ်တွေ့ရ ပြန်သည်။ သေသူက လမ်းထလျှောက်သည်ကို

မယုံသော နွေက အလောင်းဘေးနားသို့ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်သွားပြီး အလောင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး မယုံသလိုကြည့်မိသည်။

ထို့နောက် တံတွေးတစ်ချက်မျိုးချကာ သူမရဲ့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းက အဘွားကြီး၏ မျက်နှာဆီသို့ တုန်ယင်စွာ ရွှေ့လျားနေ၏။ အလောင်းရဲ့ နှာခေါင်းဝကို ထိုလက်ညှိုးဖြင့် ခံကြည့်မိသည်။ လက်ညှိုးကို လေမျှင်းမျှင်းကလေး တိုးထိသော အထိအတွေ့ကို နွေခံစားလိုက်ရပြီး လက်ကိုအမြန်ပြန်ရုတ်ကာ . . .

တိုးလှသော အသံလေးဖြင့် . . .

“အဘွား.. အဘွားကို သမီးမနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ အဘွားငြိမ်းအေးစွာ အိပ်စက်အနားယူပါ”

ထိုစဉ် . . . အလောင်းပါးစပ် . . . ဟလာကာ . . .

“ခလော! . . . ခလူး! . . . ခလော! . . .”

အသံကြီးထွက်လာလေရာ နွေလည်း ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ခြေက တံခါးပိတ်လိုက်ရလေသည်။

“ဒုန်း!!”

၆ ၆ ၆ ၆

အိမ်

သာတက်ချင်နေသော မိုးယံ အိမ်နောက်ဖေးအ
ရောက် မှောင်နေသဖြင့် . . ဖင်ကလေး လက်နှင့်ပိတ်ကာ မီးခလုတ်
လိုက်ရှာနေရသည်။

ထိုစဉ် . . သူ့အလိုလို . .

“ဖြောက်!”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . သူမဖွင့်ဘဲ ပွင့်လာသော ဝါကျင့်ကျင့် မီး
သီးအလင်းရောင်ကြောင့် အိမ်သာကိုလှမ်းမြင်နေရပြီ။ အိမ်သာက
နှစ်လုံးတွဲ အိမ်သာဖြစ်သည်။ ပထမအိမ်သာက အပေါ်ကိုလှုံတတ်
နေကာ မြင်မကောင်းဖြစ်နေ၏။ မိုးယံနှာခေါင်းပိတ်ကာ နောက်
တစ်လုံးကို ဆက်ကူးသည်။ အပေါ်ယံညစ်ပတ်နေသော်လည်း ပါလို့
ရ၏။ အိမ်သာတွင် မီးခလုတ်မရှိ၍ ဖွင့်မရသော်လည်း ဗိုက်ထဲက

ဝေဒနာကို ဖွင့်ချမှရတော့မည်လေ။

မှောင်နေသော်လည်း လူဝင်လာမည်ဆိုးသဖြင့် အိမ်သာ
တံခါးကို ဆွဲပိတ်ကာ ချက်မထိုးဘဲ . . အနည်းတော့ ဟထားလိုက်
သည်။ ထိုအချိန်တွင် ညသန်းခေါင်ယံကြီး ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်
သော ခွေးအူသံကြီးက မိုးယံကျောပြင်ကို ကြက်သီးများထသွားစေ
သည်။

နောက်ထပ်ကြက်သီးထလာသောနေရာက လေသလပ်နေ
သော မိုးယံ၏ ဖင်ပင်ဖြစ်သည်။ မိုးယံ အိမ်သာတက်နေရင်း နောက်
ဖက်အမှောင်ထဲကို နောက်ကျောမလုံသလို ခဏခဏ လှည့်ကြည့်
နေမိသည်။

အကြောင်းကား မိုးယံ လှည်းတန်းတွင်နေခဲ့စဉ် လေးတန်း
အရွယ်လောက်ကဖြစ်သည်။ မိုးယံတို့နေသောအိမ်က အခန်းနှစ်ခန်း
တို့ အိမ်သာတစ်လုံးသာပါ၏။ နေ့တိုင်း အိမ်သာလုနေရ၏။

တစ်ဖက်ခန်းက အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ထားရာ သူတို့အခန်း
နှင့်ပင် အိမ်သာကလူပြည့်နေ၏။ ထိုဆိုင်က မာမီစိန်က အဆိုးဆုံး
ဖြစ်သည်။ အိမ်သာထဲ ဘာလုပ်နေသည်မသိ တစ်ခါတက်ရင် နှစ်
နာရီလောက် ကြာ၏။ အိမ်သာတက်ချင်၍ တံခါးသွားခေါက်လျှင်
သိသိကြီးနှင့် အထဲကအော်ဆဲ၏။

“ဟဲ့! . . ဘာလို့ဒီလောက်တောင် ခေါက်နေရတာလဲ၊ ဒီမှာ
မပြီးသေးဘူးဟဲ့ . . မသာတွေရဲ့”

တစ်နေ့တော့ ညဘက်မိုးယံ အခွေအပ်ပြီးပြန်အလာ မာမီ
စိန်က သူ့အား ခဏဆိုသောပုံစံနှင့် လက်ယက်ခေါ်၏။ သူ့အနား
ရောက်တော့ မာမီစိန်က ကနွဲ့ကလျှပ်စံဖြင့် . . .

“ဟဲ့ . . . ကလေး၊ အိမ်သာမှာ သရဲခြောက်တာ နင်သိပြီး
လား!”

သူ့လေသံကြားရုံနှင့် အပေါက်ဝရောက်နေသော အရာပင်
ပြန်ဝင်သွားနိုင်သည်။

လေဝင်လေထွက် ကောင်းစေရန် အိမ်သာအနောက်နံရံ
အပေါ်တွင် ကြက်ခြေခတ်ပုံ အပေါက်တစ်ခု ဖောက်ထား၏။

“အိမ်သာ ကျောဘက်နံရံကအပေါက်ကို သိတယ်မဟုတ်
လား!”

မိုးယံ မျက်လုံးလေးပြူးကာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“မကြီး ညကအိမ်သာတက်တာ အဲဒီအပေါက်ထဲက လက်
မည်းကြီးတစ်ဖက် ထွက်လာပြီး မကြီးဖင်ကို လာရိုက်တယ်”

“အာ . . . မဟုတ်သေးပါဘူး!”

သူဖြစ်ချင်တာကို ပြောမိသွားကာမှ မာမီစိန် မချီပြီးလေး
ပြူးကာ စကားပြန်ပြင်ရသည်။

“မကြီး ကျောကုန်းကို ‘ဝုန်း’ခနဲလာရိုက်တာ လက်ငါးချောင်း
အရာကြီး၊ ပြတောင်မပြချင်ပါဘူး ရှက်လို့ . . .

ကလေးလည်း အိမ်သာတက်ရင် သတိထား သရဲခြောက်

တဲ့ အိမ်သာကြီးဖြစ်နေပြီ”

မာမီစိန် ရှိုးသမျှအရှိုးထဲ မိုးယံမျောသွားရသည်။ ထိုနေ့ည
တ မိုးယံ အိမ်သာမတက်ဖြစ်ခဲ့၊ အိပ်ရာထဲတွင် သိသိကြီးနှင့် ပေါက်
ချမိသည်။ နောက်နေ့မှစ၍ အိမ်သာတက်လျှင် တံခါးကို မပိတ်ဘဲ
အနည်းငယ်ဟကာ အထဲကလက်ကိုင်ကို ကိုင်ကာ တက်ရသည်။
နောက်က သရဲလာပါက ရေမဆေးဘဲ ထပြေးနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ . . . မိုးယံအိမ်သာတက်နေစဉ် တံခါးဟထားကာ
လူရှိသည်ကို မသိသော မာမီစိန် တံခါးလာဆွဲဖွင့်သည်နှင့် ကြုံသည်။

“အောင်မလေးဗျ!”

“အမလေးတော့!”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူအော်လိုက်မိကြသည်။ ထို့နောက်
တံခါးပွင့်သွားကာ ဟောင်းလောင်းကြီးဖြစ်နေရာ မာမီစိန်က မိုးယံ
တို့ မျက်လုံးလေးပြူးပြုကာ . . .

“ဟယ်တော့! . . . ကလေးက သေးသေးလေးတော့”

“ဘာဗျ!”

“အီးတုံး . . . အီးတုံးကို ပြောတာပါ . . . ကလေးရယ်”

သို့အတွက် အိမ်သာကို မိုးယံကြောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် လျှံနေသော ဘေးအိမ်သာက မီးလင်းလာသည်။
သူ့ဘက်တွင် တစ်ဖက်ခန်းကို ချောင်းကြည့်နိုင်သော အပေါက်တစ်
ပေါက်ကိုတွေ့ရကာ တစ်ဖက်ခန်းကို သူချောင်းကြည့်မိသည်။

တစ်ဖက်ခန်းက အိမ်သာမဟုတ်တော့ဘဲ ရေချိုးခန်းဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပတ်ထားသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ထိုအခန်းထဲဝင်လာ၏။ မိန်းကလေး ထိုပဝါကို မချွတ်တော့ဘဲ ခေါင်းပေါ်က ရေလောင်းချိုးလိုက်သည်။

“တောက်!. . . ကောင်းခန်းရောက်တော့မှ ကြော်ငြာဝင်ရတယ်လို့”

ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ ရေဆေးကာ ထွက်လာလိုက်သည်။ သူ့အပြင်ရောက်သည်နှင့် ဘေးအိမ်သာ တံခါးပွင့်နေကာ သူ မူလတွေ့ခဲ့သည့်အတိုင်း လျှံမြဲပင်. . .

“ဟင်. . . ခုနက မိန်းကလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

အခုမှ သရဲခြောက်ခံရပြီ ဟုသိကာ မိုးယံတစ်ယောက် အိမ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်ဆီ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

လူသူကင်းမဲ့နေသော သစ်ပင်ကြီးများနှင့် စမ်းချောင်းငယ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြီးမားလွန်းသော နှစ်ချို့ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်တွင် သူ ဝင်ထိုင်ကာ အိမ်ပေါ်ပြန်မတက်တော့ဘဲ စမ်းချောင်းကလေးဘက် ငေးနေမိသည်။

ထိုစဉ်. . .

ညကြီး အချိန်မတော် စမ်းချောင်းထဲမှ ကုန်းထလာသော လူရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်က တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာကာ ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကလေးမှာ ရုပ်ရည်သန့်သန့်ကလေးဖြစ်သော်လည်း အသားအရည်မှာတော့ သွေးရောင်မရှိဘဲ ဖြူဖျော့လွန်းလှသည်မို့ သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

ရေစက်လက်နှင့် သူ့ရဲ့ရာ ပိတောက်ပင်ကြီးဆီ လျှောက်လာ၏။

“ဟေ့. . . ကလေး. . . ဒီအိမ်မှာ နေတာလား!”

ကောင်လေးက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြနေသည်။

ကောင်လေးရဲ့ အမူအရာတွေက စိတ်နှင့်ကိုယ် ကပ်မနေသလိုလို အသက်မပါသလိုလို ပုံစံမျိုးမို့ သူ အံ့အားသင့်သွားသော်လည်း တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတဲ့အချိန်မို့ ထိုကောင်ကလေးကို စကားပြောဖော်အဖြစ် မေးမိသည်။

“သားနာမည်က သတိုးလားကွ”

ကောင်လေးက ခေါင်းကိုပဲ ညိတ်ပြနေပြန်သည်။

“ဒီအချိန်ကြီး စမ်းချောင်းထဲ ဘာဆင်းလုပ်တာလဲကွ၊ ရေတွေက မအေးဘူးလား၊ ဖျားမှာမကြောက်လို့လား သတိုးရာ”

သူ့အားစကားမပြောတဲ့အတွက် ဒီကောင်လေးဟာ စကား

မပြောတတ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မပြောတာပဲလား။

မိုးယံကို ခေါင်းသာညိတ်ပြနေသော်လည်း ကောင်လေးရဲ့ မီးခိုးရောင်ဖျော့နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ ပိတောက်ပင်ကြီးကိုသာ မော့ကြည့်နေသည်။

“မင်းအမေပြောတာ၊ သတိုး အပင်တွေပေါ် တက်ဆော့ တယ်ဆို၊ ဘာလဲအခုအပင်ပေါ် တက်ဦးမလို့လားကွ၊ ရေတွေနဲ့ ရွှဲ နေတယ်လေ. . . ချော်ကျမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ မိုးလည်းချုပ်နေပြီ သစ်ပင် မတက်ပါနဲ့တော့လား၊ သစ်ပင်ပေါ်မှာ သရဲတွေဘာတွေ မကြောက် ဘူးလား!”

မိုးယံလည်း သူ့အားစကားပြန်မပြောတဲ့ ကလေးကို အဖျင်း ပြေ စနောက်နေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ပိတောက်ပင်ကြီးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ သတိုးဟာ ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ်ကို ဖျတ်ခနဲ ခုန်တက်သွားလေ သည်။

သတိုးရဲ့ အမှတ်မထင်လှုပ်ရှားမှုက မိုးယံကို ပါးစပ်အ ဟောင်းသား ဖြစ်သွားစေသည်။

အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာ ပိတောက်ပင်ကြီးရဲ့ ထိပ်ဖျား ကို ရောက်သွားသည်။

“ဟေ့. . . ဟေ့. . . သတိုး ပြုတ်ကျမယ်. . . ဆင်းခဲ့”

သစ်ပင်အောက်က အော်လိုက်တဲ့ မိုးယံအသံက တိတ်ဆိတ်

နေတဲ့ ညအမှောင်ကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

ထိုစဉ်. . .

“ဝုန်း!! . . .”

“ဟာ! . . .”

အပေါ်မော့ကြည့်နေစဉ် မိုးယံရှေ့ ပြုတ်ကျလာသောအရာ ကြောင့် သူလန့်သွားသည်။

ပေငါးဆယ်အမြင့်လောက်က အရှိန်နဲ့ပြုတ်ကျခဲ့တဲ့ သတိုး ရဲ့အဖြစ်ကို သူ ဘယ်လိုမှ မကြည့်ဝံ့တော့. . .

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း..”

တစ်ချိန်လုံးအသံမထွက်သောသတိုးရဲ့ ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မိုးယံ မယုံကြည်နိုင်စွာ မျက်လုံးများပွတ်ကာ ကြည့်မိသည်။

သူ့ ဆံပင်မွေးညှင်းများ ထောင်ထသွားခဲ့ရသည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ဇက်လည်ကာ ခြေကောက်လက်ကောက် ဖြစ်သွားသော သတိုးမှာ မရမကပြန်ထလာကာ ဇက်လိမ်လျက်သားဖြင့်.. ခြေကောက်လက်ကောက်များကို ပြန်တည့်နေသည်။

“ဈုတ်!. . ဈုတ်!. . ဈုတ်!. . ဈုတ်!”

ပြီးတော့ကာ လိမ်နေသော ဇက်ကိုလက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ပြန်တည့်လိုက်သည်။

သစ်ပင်အမြင့်မှ ပြုတ်ကျသော ကလေးတစ်ယောက်ဟာ မြေပြင်ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် နေနိုင်စွမ်းရှိလားလို့ မိုးယံတွေးမိသည်။

“ဘုရား.. ဘုရား”

သူ့မျက်လုံးတွေများ လွဲမှားရောသလား။

“ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း”

ရယ်သံလေးက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထွက်လာခဲ့သော အခါ သူ ခြေလှမ်းများ နောက်သို့တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်ရတော့သည်။

သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ပွဲချင်းပြီး မသေခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် မြေပြင်ပေါ်မှာ ခုလိုမတ်မတ်ရပ်ပြီး ရယ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

တစ်ခုခုတော့ အသေအချာ မှားယွင်းလွဲချော်နေခဲ့ပြီဟု သူတွေးနေမိဆဲမှာပင်..

“ဟင်!. . .”

သတိုး ပြေးထွက်သွားကာ အိမ်နံရံကို တွယ်တက်လျက် အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုထဲ ဝင်ရန်ပြင်သည်။ မဝင်ခင် သူ့အား လှည့်ကြည့်ကာ..

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

သူ့ကို စိမ်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ ရယ်ရင်း ပြတင်းပေါက်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဒီ. . ဒီ. . ကောင်လေးဟာ လက်စသတ်တော့. . .

စပိုက်တာမင်း သရဲပဲ. . .

“အား!! . . .”

သရဲ အမျိုးအစား သေချာသိလိုက်ရပြီမို့ အော်ရကောင်း
မှန်းသိသွားကာ အော်ရင်း. . . မိုးယံ ထိုနေရာက အမြန်ဆုံးပြေး
ထွက်လာပြီး ကားထဲဝင်နေမိတော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“အား. . .”

ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရသည်မို့
ဆောင်းတေး အိပ်နေရာက လန့်နိုးကာ ထထိုင်လိုက်သည်။

အော်သံက ဘယ်ကပါလိမ့်. . .

ဘယ်သူ့အိမ်ကလဲ. . . မိုးယံ အသံနဲ့တော့ ဆင်သား. . .

အခန်းထဲမှထွက်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းအိမ် ထွက်လာလိုက်သည်။

“ဟင်. . . အမတို့က အခုမှ ထမင်းစားကြတာလား!”

“မောင်ဆောင်းတေး ထမင်းစားပါအုံး”

ညသန်းခေါင်အချိန်ကြီး. . .

ဒေါ်သက်ထား အသားတုံးကို ဦးနှုတ်ပန်ကန်ထဲ ထည့်ပေး
ရင်း ပြောသည်။ သူမငြေးကတော့ သူမရဲ့ လှပသောအကြီးလေးဖြင့်

ဆောင်းတေးကို ပြီးပြသည်။

ဆောင်းတေးလက်ကာပြကာ... .

“ငိုက်ကားအောင်စားပြီးပြီလေအမရဲ့ ကျေးဇူးပဲ”

သူ့အပေါ်ထပ်က မိုးယံအခန်းကိုတက်ရန် လှေခါးသို့ ခြေလှမ်းလိုက်သည်။

“ဝုန်း! . . . ဒုန်း! . . .”

အိမ်တံခါးကို ကန်ဖွင့်လိုက်နေသောအသံဖြစ်သည်။ ကန်လိုက်သောအရှိန်ကြောင့် တံခါးပွင့်သွားကာ အပေါက်ဝတွင် မြူခိုးများကြားက လူတစ်ယောက်... .

လက်ထဲတွင် နှစ်လုံးပြုး သေနတ်ကိုင်ထားကာ အိမ်ထဲဝင်လာ၏။

“ဟင်! . . တာတေ”

ဦးနန္ဒ ထမင်းစားနေရင်း လက်မှထမင်းလုတ် လွှတ်ကျကာ ပါးစပ်က ကြောက်လန့်သံ ထွက်လာသည်။

“အေး.. . ဟုတ်တယ်၊ မင်း ကြိုးမိန့်ပေးခဲ့တဲ့ တာတေပဲ”

“ငါ့မိသားစုလည်း မင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတာ.. . မင်းကို သွေးကြွေးလာဆပ်တာပဲ တရားသူကြီးစုတ် နန္ဒရေ”

ထိုလူမှာ ဦးနန္ဒကိုချိန်ကာ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထိုစဉ်... . သမီးဖြစ်သူ သူ့ဇာတိက သူမအဖေရှေ့မှ ဝင်ကာပေးလိုက်သည်။

“ဒိုင်း!”

“အား!”

“ဒိုင်း! . . ဒိုင်း! . .”

သူ့ဇာတိကလဲကျသွားကာ ဦးနန္ဒနဲ့ ဒေါ်သက်ထားလည်း ဆင့်ကာ ပစ်ခံလိုက်ရသည်။ ထမင်းစားခုံတစ်ခုလုံး သွေးများနဲ့ ပြည့်နှက်နေသည်။ ထို့နောက်သေနတ်ကိုင်ထားသော တာတေကြီးလည်း မိုးယံကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် အောက်ထပ်သို့ ကမူးရှူးထိုးဖြင့် အပေါ်ထပ်က နွေ ပြေးဆင်းလာသည်။

“ဆောင်းတေး ငါ့ကို အပေါ်မှာ သရဲခြောက်လို့”

လှေခါးမှ ပြေးဆင်းလာသော နွေကိုပြန်မပြောနိုင်ဘဲ နောက်ဘက်က ထမင်းပိုင်းဆီကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်မတို့ အဖြစ်ကိုတွေ့သွားပြီလား ကိုဆောင်းတေး”

ထမင်းပိုင်း၌ ဦးနန္ဒ၊ ဒေါ်သက်ထားနှင့် သူ့ဇာတိ တို့မှာ အကောင်းအတိုင်းဖြင့် သူတို့အား ကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်မတို့ကို မကြောက်ကြပါနဲ့.. . ကျွန်မတို့က နေ့စုံ ညခံတွေပါ။ နေ့ဘက်မှာသာ စံစားနိုင်ပြီး ညကြရင် တာတေကြီးလာသတ်တာကို ညတိုင်းခံနေရတာပါ”

ဒေါ်သက်ထား ရှင်းပြသည်ကို နားမလည်သော နွေက ဆောင်းတေးကို လက်ကုတ်ကာ ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုသောသဘောဖြင့် မေးသည်။

“သားလေး သတိုးကတော့ ပိတောက်ပင်ထိပ်က ပြုတ်ကျပြီးသေတာ မကျွတ်သေးဘူး၊ ဒီခြံထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်လေ...”

အမတို့ သုံးယောက်ကတော့ လူ့ဘဝမှာ သေခဲ့တဲ့ပုံစံအတိုင်း ဝဋ်ခံနေရပြီး ညတိုင်းအသတ်ခံနေရတာပါ”

“ဒါဆို ခုနက တာတေကြီးက သရဲဘဝကနေ လာသတ်တာပေါ့နော်”

“တာတေကြီးက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို အစွမကျင့်ပြီး လည်ပင်းကို ဓားနဲ့လှီးပြီး သတ်ခဲ့တာလေ၊ အဲဒါ ဦးနန္ဒ တရားသူကြီးဖြစ်နေတုန်း ကြိုးမိန့်ပေးရကောင်းလားဆိုပြီး... ဒေါသတကြီးနဲ့ ကြိုးမိန့်ပေးခဲ့တဲ့ တရားသူကြီး မိသားစုကို ညတိုင်း တစ်ညလုံး အထပ်ထပ်အခါ သတ်ရပါစေသားလို့ အမတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို ကြိုးစင်တင်ကာနီး ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တယ်၊ ခဏနေရင် သူထပ်လာလိမ့်အံ့မယ်၊ ညတိုင်းခဏခဏ လာလာပစ်သတ်နေတာကို အမတို့လည်း ဒီထမင်းစားပွဲခွဲကစောင့်ပြီး အပစ်ခံနေရတယ်”

“ဒါဆို အပေါ်ထပ် ခုတင်ပေါ်က အဘွားကရော”

ဆောင်းတေး နောက်ကွယ်က မရဲတရဲချောင်းကြည့်ရင်းနွေ မေးလိုက်သည်။

“အမေက အဲဒီတုန်းက အပေါ်ထပ်မှာ နေမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲ လှဲနေတယ်လေ၊ အမေက လမ်းထမလျှောက်နိုင်လောက်

အောင် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ...”

အမတို့ အောက်ထပ်မှာလည်းသေရော အိပ်ရာထဲက အမေလည်းပြုစုမယ့်သူ မရှိတော့တဲ့အတွက် ခုတင်ပေါ်မှာပဲ သေသွားတယ်လေ”

သူဇာဌေး၏ ဝမ်းနည်းနေသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ဆောင်းတေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“အမတို့ကို ဒီဝဋ်ကြွေးကြီးထဲက ကျွန်တော်ကယ်တင်မယ်”

“ဟော... အိမ်အပြင်မှာ မြူခိုးတွေ၊ တွေ့တယ် တာတေကြီး ပြန်လာတော့မယ်၊ သူလာတော့မယ်ဆိုရင် မြူခိုးတွေ အရင်ရောက်လာတတ်တယ်”

သူဇာဌေးက ပွင့်နေသောတံခါးအပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောသည်။

“ကဲ... နွေလည်းလာ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကူပေးမှရမယ်... ကျွန်တော်တို့လူတွေက တာတေကြီးလုပ်နေကြ ကျိန်စာကို ဖျက်ပေးလိုက်ရအောင်”

ဆောင်းတေး တံခါးပြေးပိတ်ကာ ဗီရိုကြီးတစ်လုံးကို ဝိုင်းကူမခိုင်းပြီး တံခါးပေါက်တွင် ပိတ်ထားလိုက်သည်။ နောက်ထပ် သိပ်မကြာလိုက်သော အချိန်ကလေးအတွင်း တာတေကြီးရောက်လာကာ စောစောကအတိုင်း တံခါးကိုစောင့်ကန်လိုက်လေရာ...

“ဒုန်း!”

တံခါးမပွင့်။

“ဝုန်း!”

ထပ်ကန်သည် တံခါးကမပွင့်။

တာတေကြီးစိတ်ဆိုးကာ သေနတ်ကြီးကိုင်လျက် အိမ်အ
နောက်ဘက်သို့ လှည့်သွား၏။

“ဒီဝင်ကြွေးက လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ပေးတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးပါပဲ ဆောင်းတေးရယ်. . နောက်ဆို သူလာတိုင်း ခုလိုပုံစံ
မျိုးဖြစ်သွားပြီ အသတ်မခံရတော့ဘူး”

သူဇာဌေးက ကြည်နူးသောမျက်ဝန်းလေးဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

“ကဲကဲ. . မင်းတို့လည်းအချိန်မရှိဘူး၊ ကားဆီအမြန်သွား
ကြတော့. . တာတေကြီးနဲ့ တိုးနေအံ့မယ်”

ဒေါ်သက်ထားက တာတေကြီးနှင့် ထပ်တိုးမည်စိုးကာ အ
မြန်သွားခိုင်းနေသည်။

ကားဆီအရောက် ကားထဲတွင်ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေသော
မိုးယံက သူတို့ကိုဆီးကြိုကာ တံခါးဖွင့်ပေးထားသည်။

သုံးယောက်လုံးကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် မိုးယံ ကားမောင်း
ထွက်လိုက်သည်။

“ကျွီ!”

ကားရှေ့တွင် တာတေကြီးပိတ်ရပ်နေသည်မို့ ဘရိတ်တို

ဆောင့်နင်းလိုက်ရသည်။

“မိုးယံ. . မောင်း. . မောင်း. . တိုက်ချသွား”

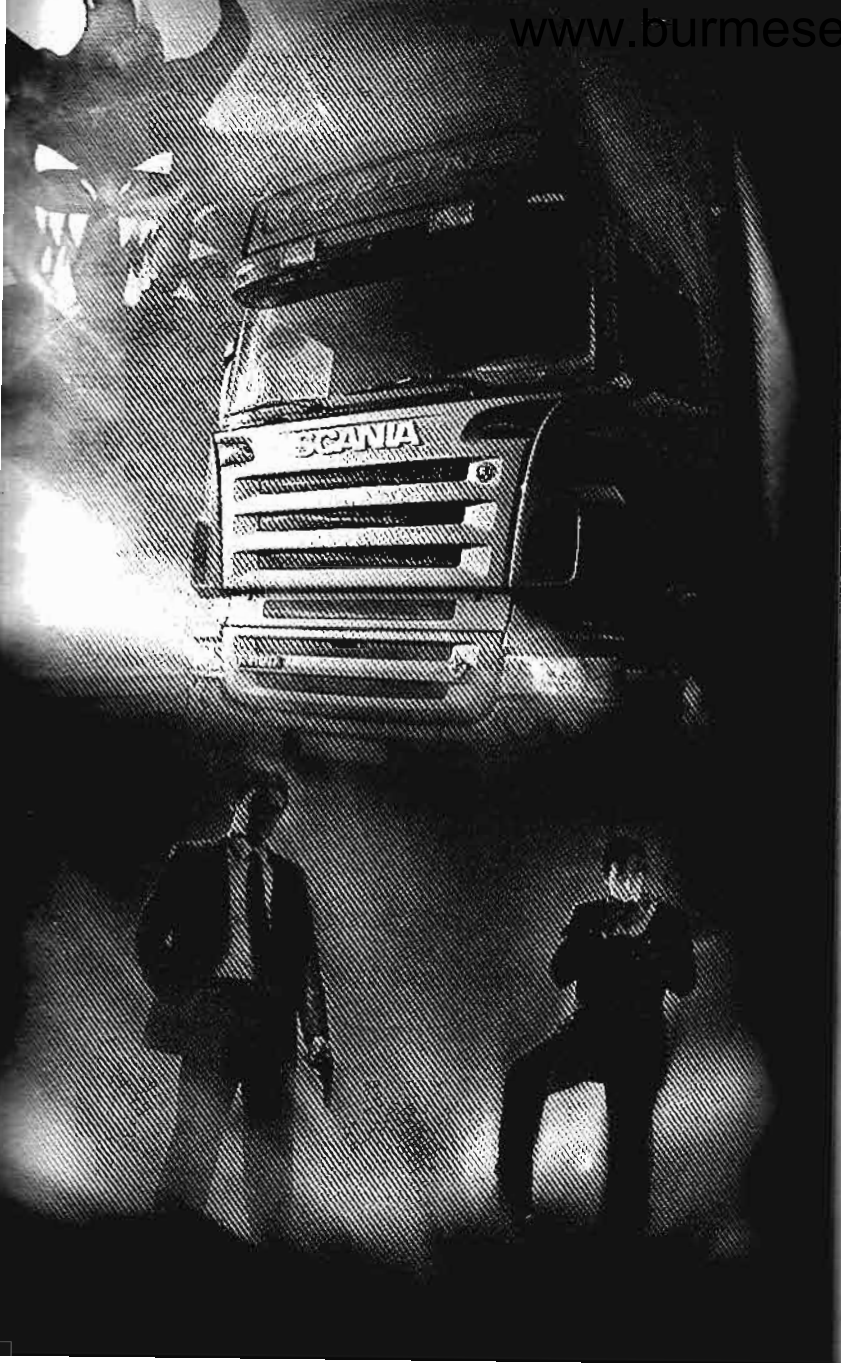
ဘေးတွင်ထိုင်နေသော ဆောင်းတေးက အော်သဖြင့် မိုးယံ
လီဘာတစ်ဆုံးနင်းကာ တာတေကြီးကို တိုက်ချသွားသည်။ မြူခိုးငွေ
တွေကိုတိုက်လိုက်ချိန်တွင် ကားအနည်းငယ်တုန်သွားကာ တာတေ
ကြီးကိုယ်ကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။ အနောက်ဘက်တွင် နှစ်လုံးပြု
ကြီး တခိုင်းခိုင်းဖြင့် တာတေကြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဟောဟဲ. . ဟောဟဲ. . ဒီအိမ်ကြီးက တစ္ဆေတွေနေတဲ့
အိမ်ကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ် ညဘက်မှခံရတဲ့ သရဲတွေနေကြတာလေ”

သုံးယောက်သားဆုံမိကြလျှင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ပြော
ကြရင်း ကားလေးအဝေးပြေးလမ်းပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

အခန်း(၈)

“ငါတို့ အမှောင်ထဲ ဒီအတိုင်းလမ်းလျှောက်နေလို့ မဖြစ်
တော့ဘူး၊ ကားတစ်စီးလောက်တော့လိုနေပြီ မောင်တိုးရေ”

အဲယားကွန်းနဲ့သာ အနေများသောတေဇာက နဖူးမှချွေး
များကိုသုတ်ကာ ပြောသည်။ ထိုစဉ်... မန္တလေးသို့တက်မည် ထင်ရ
သော ဟီးနိုးကုန်တင်ကားတစ်စီး လာနေသည်ကို အဝေးကြီးက
သူတို့ တွေ့နေရသည်။

သည်။

“ဆရာ ဟိုမှာတွေ့လာ ဟွန်ဒါဆီပစ်ကားရဲ့ ဘီးရာတွေ”

“မင်းက ကားဘီးရာတွေတိုင်း ဟွန်ဒါဆီပစ်ကားရဲ့ ဘီးရာ လို့ဘာဖြစ်လို့ တက်အပ်ပြောနိုင်တာလဲ!”

ထိုအခါ မောင်တိုးက ခေါင်းကုတ်ကာ...

“ဆရာ ကျွန်တော်ရမ်းပြောကြည့်တာ”

“ဒါဆိုလည်းကွာ အဲဒီလမ်းအတိုင်းမောင်းကွာ ရှာကြည့် တာပေါ့”

သို့နှင့် ကုန်တင်ကားကြီးသည် မြေနီလမ်းလေးကို နင်းချေ ကာ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ရှေးလက်ရာဖြင့် ကြီးမားခန့်ထယ်လှသော အိမ်ကြီးတစ် အိမ်ရှေ့ ရောက်လာခဲ့လျှင်တော့ ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

တေဇာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဒီ ခြံထဲကိုဝင်သွားတဲ့ ကားဘီးရာတွေ တွေ့တယ်၊ ငါတို့ ဝင်ရှာကြည့်ကြမယ်”

“အိမ်ကြီးက လူမှနေရဲ့လား မသိဘူးနော် ဆရာ၊ ကြည့်ရ တာ ကြောက်စရာကြီး”

“သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပဲရှိတာ မတွေ့ဘူးလား၊ လူမနေတဲ့အိမ်ဆို ချုံတွေနဲ့ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး ဟိုမှာ ကားအဝင်အထွက် လုပ် ထားတာ မတွေ့ဘူးလားငတုံးရဲ့”

တေဇာ ကားဘီးရာတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ပြောလိုက် သည်။

နှစ်ယောက်သား ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် အိမ်ပေါက်ဝမှ လှမ်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့...”

မောင်တိုး အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဆရာ အထဲက တံခါးပိတ်ထားတယ်... ဖွင့်လို့မရဘူး”

ထိုစဉ်... အိမ်ထဲမှ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဧည့်သည်တွေနဲ့ တူတယ်... အိမ်ရှေ့တံခါးပျက်နေလို့ နောက်ဖေးပေါက်က ဝင်လာခဲ့ပါ”

“ဆရာ အထဲမှာ လူရှိတယ်၊ နောက်ဖေးပေါက်က ဝင်ခဲ့တဲ့ ဆရာ”

“သွားကြတာပေါ့”

အိမ်ဘေးမှပတ်ကာ နောက်ဖေးသို့ လျှောက်သွားလိုက် သည်။

“ဆရာ ဟိုပိတောက်ပင်ကြီးပေါ်မှာ ကလေးတစ်ယောက် တွေ့လိုက်တယ်”

“မင်းစိတ်ထင်လို့နေမှာပါ”

“ဆရာရယ် ကျွန်တော့မျက်စိလည်း အရိုးပြာတွေ ဝင်ပြီး ကတည်းက ဘာတွေမြင်နေရမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

နောက်ဖေးတံခါး ဟထားသဖြင့် လှုပ်ကာဝင်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဆီ လျှောက်ဝင်သွားကြသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ!”

“ဒီအိမ်ကို ကားတစ်စီးနဲ့လူသုံးယောက် လာကြလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လာကြပါတယ်ရှင်”

လမ်းစနီးလာပြီမို့ တေဇာ အားတက်စွာ ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီသုံးယောက် ကျုပ်ကိုခုချက်ချင်း ထုတ်ပေးပါ”

“ဪ... မောင်လေးရယ် အမတို့က လူတွေကို ဌာန်ကလေး ကြက်ကလေးများလို ဘယ့်နှယ်များ ထုတ်ပေးရပါ။ သိမ်းထားဝှက်ထားလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ... စကားရှည်လိုက်တာဗျာ၊ အဲဒီလူတွေ ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်းပါ”

တေဇာ စိတ်မရှည်တော့ကာ အော်မေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ သူမရှေ့ချထားသော ရေခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။ ရေတွေပါးစပ်က ဝင်သွားသော်လည်း အပေါက်ဖြစ်နေသော ဗိုက်မှ ပြန်ထွက်ကျသွား၏။ သူမဘေးတွင်ထိုင်နေသော

အမျိုးသားက ဆေးလိပ်မီးညှိကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ရှိုက်သွင်းလိုက်ရာ လည်ပင်းအပေါက်မှ အငွေ့များ ပြန်ထွက်လာလေသည်။ နောက်ဆုံး ရုပ်ချောချော ကောင်မလေးရဲ့ နဖူးတည့်တည့်တွင် အပေါက်ကြီးဖြစ်နေတာကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ... ဆ... ဆရာ... သူ... သူတို့ကို ကြည့်... ကြည့်ပါဦး”

တပည့်ဖြစ်သူရဲ့ ထစ်ထစ်အအ ပြောလိုက်သော အသံကြောင့် တေဇာလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့်...

“ခင်ဗျားတို့ကိုယ်မှာ အပေါက်တွေကိုယ်စီနဲ့ပါလား၊ ဘာ... ဘာဖြစ်ထားကြတာလဲ!”

“သေနတ်မှန်ထားတာလေ”

ထိုစဉ်... .

“ဟင်း... ဟင်း... ဒါလေးမြင်ရုံနဲ့ သွေးပျက်သွားကြတာလားကွယ့်၊ သတ္တိခဲယောက်ျားကြီးတွေပါလားဟေ့”

စကားနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်က ပြေးဆင်းလာသော အသွားအုံကြီးကိုတွေ့လျှင်...

“အား... သရဲ... သရဲ... ဆရာ... ပြေး... ပြေး”

နှစ်ယောက်သား နောက်ဖေးပေါက်က ပြန်ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပိတောက်ပင်ကြီးနားအရောက် သူတို့ရှေ့သို့ ကလေးတစ်ယောက် ပြုတ်ကျလာ၏။ ပြုတ်ကျသူမှာ သတိုးဖြစ်ကာ လည်နေ

သောခေါင်းကို ပြန်တည်ပြလိုက်သည်။

“အား.. သရဲဗျို.. သရဲ..”

ကားမောင်းထွက်သည်နှင့်.. ကားဘေးတွင် တာတေကြီး
သေနတ်ကိုင်ကာ သူတို့ကားကိုချိန်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

မောင်တိုးကားမောင်းရင်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြောလိုက်
သည်က..

“အောင်မလေးဗျ.. ဒီသရဲက ဗျောက်ကြီးနဲ့ဗျ”

သူတို့ ကုန်ကားကြီးလည်း မြေနီလမ်းလေးကို နှုတ်ဆက်
ကာ လမ်းမကြီးပေါ် ပြန်တက်လာသည်။

“တောက်!. . . တစ်လမ်းလုံး သရဲခြောက်တာချည်း ခံနေရ
တယ်၊ ဟိုသုံးယောက်ကို မတွေ့,တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ တွေ့လို့က
တော့ကွာ တွေ့တဲ့နေရာမှာတင် ဒင်းတို့သုံးယောက်ကို ပွဲချင်းပြီးပဲ”

ခုချိန်ဆို သူ့အစ်ကိုကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်သွားခဲ့သည့်
လူသုံးယောက် ဘယ်ကိုများ ရောက်နေပါလိမ့်။

“ဆရာ.. ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် တားနေတယ်၊ ကားကြုံ
လိုက်ချင်လို့နဲ့တူတယ်.. ရပ်ပေးလိုက်ရမလား!”

တေဇာအတွေးပင် ပျောက်သွားရသည်။

ထို့နောက်..

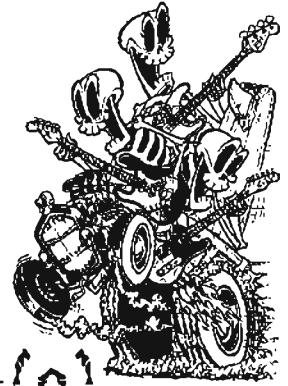
ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် မောင်တိုးနားရင်းကို အုပ်ချလိုက်
သည်။

“ဟေ့ကောင်ရ မင်းမောင်းနေတဲ့ကားက ဒီကောင်ကားကွ၊
ဒီကောင် တော်တော်လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့ကောင်ပဲ.. မရပ်ပေးနဲ့”
ကားမှာရပ်ပေးတော့မည့် ပုံစံနှင့်.. ဆက်မောင်းသွားလေ
သည်။

ညဘက်ကြီးလည်းဖြစ်နေသဖြင့်.. လမ်းပေါ်မှ တားနေသူ
လည်း သေချာကြည့်မှ သူ့ကားမှန်း သိသွား၏။

“ဟေ့.. ဟေ့.. ဟေ့.. လူတွေ.. ကျုပ်ကား ပြန်ပေး”

အခန်း (၉)

မိုးယံ အိပ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိမ်းကာ မောင်းနေရသည်။ တစ်နာရီခန့် မောင်းအပြီး နောက်မှကားတစ်စင်းမှာ ကျော်မတက်ဘဲ မီးအချက်ပြနေသည်။ မိုးယံ ကားကိုလမ်းဘေးချ ရပ်ပေးလိုက်သည်။ နောက်ကားမှာ ကျော်မတက်ဘဲ သူ့နောက်တွင် လိုက်ရပ်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် နောက်ကားထဲက လူတစ်ယောက်အင်း လာကာ မိုးယံ ကားမောင်းသည့်ဘေးတွင် လာရပ်သည်။ ထိုသူက

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ပုံစံဖြင့် . . .

မိုးယံကို မှန်ချခိုင်းနေသည်။

မိုးယံ ခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ အနည်းငယ်ချပေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ!”

ထိုသူက မိုးယံအမေးကို မဖြေသေးပဲ လက်ဖြင့်မှန်ကို ထပ်
ချခိုင်းနေပြန်သည်။ မိုးယံစိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ဘေးလေကာမှန်
ကို အဆုံးအထိ ချပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် . . . လက်ကြီးနှစ်ဖက် ကား
ထဲဝင်လာကာ မိုးယံလည်ပင်းကို ညစ်လေတော့သည်။

“အူး! . . ဝူး! . . လွတ် . . လွတ်”

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကားကိုလမ်းဘေးချရပ်ပြီး
မှန်ကြီးလည်းချလို့ မမောင်းဘဲနဲ့ ဘာလို့လျှောက်အော်နေရတာလဲ!”

ဆောင်းတေး ဘေးထိုင်ခုံက သူ့ကို ဘုတောသည်။ ထိုအခါ
ကျမှ မိုးယံ ကားဘေးကြည့်မိသည်။ ဘာမှမရှိတော့ . . .

သက်ပြင်းချကာ . . .

“ခုနက ကားတစ်စီးနဲ့ လူတစ်ယောက် မင်းတို့မတွေ့မီဘူး
လား!”

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး ဟေ့ကောင်ရေ . . . မောင်းစရာရှိ
မောင်းတော့ကွာ”

အသံများကြောင့် မွေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရာက နွေ လနိုး
လာသည်။

“အင်း . . မန္တလေးတောင် ရောက်တော့မယ်နော်”

တုန်အက်သောအသံနှင့် နွေ ပြောလိုက်သော အမူအရာ
ကလည်း ပျက်ယွင်းနေသည်မို့ အရှေ့မှာ ထိုင်နေကြသော မိုးယံနှင့်
ဆောင်းတေးတို့ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရသည်။

တကယ်ဆို မန္တလေးရောက်ပြီဆိုလျှင် သူတို့တွေ ရှေ့ဆက်ရ
မည့်ခရီးက လုံးဝအဆင်ပြေသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

နွေဟာ ဘာဖြစ်လို့များ မန္တလေးရောက်တော့မယ့်အရေးကို
အမူအရာ ပျက်ယွင်းနေရတာလဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မန္တလေးမှာ နွေ ပြဿနာများ ရှိလို့လား!”

“နွေ့အမျိုးတွေက မန္တလေးမှာနေတာလေ၊ အမေတို့လည်း
စီးပွားတက်ရော အောက်လမ်းနဲ့ အမေ့ကိုသေအောင်ကြံစည်ကြ
တယ်လေ . . . နွေ့စိတ်နာလို့ပါ”

“ကျွန်တော်လည်း ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးနွေရယ်”
ဆောင်းတေး နောက်ခန်းကနွေ့ကို အားပေးစကားပြော
သည်။

သို့နှင့် ကားလမ်းအချိုးအကွေ့ တစ်နေရာအရောက်တွင်
ဝါဝန်ရှည် အဖြူရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် လမ်းဘေး
တွင်မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို သူတို့အားလုံးတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ . . . ဒီလိုဟိုင်းဝေးလမ်းကြီးမှာ ညဘက်ကြီး ဒီမိန်းမ
တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်”

နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ထိုမိန်းမအား မိုးယံ နောက်ကြည့်မှန်က ကြည့်မိသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ထိုမိန်းမ ရှိမနေတော့ပေ။ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မီးခိုးလုံးများတွေ့သဖြင့် မိုးယံ အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။ ထိုနေရာအရောက်တွင် စောစောက သူတို့တွေ့ခဲ့သော အဖြူရောင်ဂါဝန်နဲ့အမျိုးသမီးမှာ လမ်းမအလယ်တွင် ရပ်နေကာ သူတို့ကားကို တားနေလေ၏။

သူမနောက်တွင်တော့ လမ်းဘေးချောက်ထဲ ခေါင်းထိုးကျကာ မီးခိုးအူထွက်နေသော ကားတစ်စီး...

“သနားပါတယ် ကားရပ်ပေးလိုက်ပါဟာ”

ဘာမှမသိသောနွေက နောက်ခန်းက လှမ်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမအနား ကားရပ်ပေးသည်နှင့် မိုးယံက လည်ပင်းညစ်ခံရမည်ဆိုကာ မှန်မချပေးချေ။

“နေဦး... တံခါးမဖွင့်ပေးကြနဲ့ဦး၊ ငါတို့ခုနုက တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမပဲ”

“ဒေါက်!.. ဒေါက်!”

“ကျွန်မကားပျက်နေလို့ လမ်းကြိုလိုက်ပရစေ”

ထိုစဉ်ဆောင်းတေး လမ်းဘေးကျနေသော ကားထဲကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟေ့ကောင် မဖွင့်ပေးနဲ့အုံး ဟိုကားထဲမှာလည်း ဒီမိန်းမပဲကွ...”

ကားထဲတွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့်သေနေသော ထိုမိန်းမကိုတွေ့ရင်ပဲ ထိုနေရာမှ အရှိန်ပြင်းစွာ မိုးယံမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ခန်းမှလိုက်ပါလာသော နွေ စိတ်အိုက်လာကာ ကိုယ်ပေါ်ကထပ်ဝတ်လာသော အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်၍ ဘေးကိုပစ်လိုက်သည်။

“အ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုပေါက်ရတာလဲ နွေရဲ့၊ ကိုယ်ဘာများလုပ်မိလို့လဲ နွေ”

ရုတ်တရက် ဘေးဆီက ထွက်လာသော စကားသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် နွေ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သွေးမရှိသော ပြာနှမ်းနေသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် သူမကို ပြုံးပြနေသော မောင့်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရလေသည်။ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ပင် ချောက်ချားသွားကာ တံခါးဘေးကို တိုးကပ်နိုင်သမျှ တိုးကပ်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နွေရဲ့၊ နွေ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလိုပဲ... ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ! မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်... နွေ့ကြောက်နေတယ်ဆိုရင် မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ လာနေလေ”

မောင် သူမဘေးကို တိုးကပ်လာလေ နွေ့မျက်နှာကို တံခါးနှင့် ထိကပ်အောင်ပင် တစ်ဖက်သို့ ကြောက်ရွံ့စွာ တိုးကပ်နေမိလျက်...

“ဟင့်အင်း. . ဟင့်အင်း. . သွား. . သွား”

နွေရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် အရှေ့မှာထိုင်နေကြသော မိုးယံနှင့် ဆောင်းတေးမှာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ နွေ!”

ဆောင်းတေး လှမ်းမေးလိုက်ချိန်တွင် နောက်ခန်း၌ တံခါးဘက်တိုးကပ်ကာ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသော နွေကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပေ။

“ကျွန်တော့်နှာခေါင်းမှာ ပုပ်ဆော်နံ့နေသလိုပဲ”

ဆောင်းတေးက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြောသည်။

“ကားရပ်ပေးပါ။ ကားကို အခုချက်ချင်း ရပ်ပေးပါ”

နွေ ကားကို အတင်းရပ်ခိုင်းလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်ဆိုင်လွန်းလှစွာ ကားမှာ ရုတ်တရက် စက်ထိုးရပ်သွားသည်။

စက်ပြန်နှိုးကြည့်သော်လည်း မရတော့ပေ။

“ဟား. . ကားစက်ပျက်သွားပြီ စိတ်ပျက်စရာပဲ”

ကားရပ်သွားသည်နှင့် နွေမှာ ကြောက်လန့်တကြားပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြေးလေသည်။

ဆောင်းတေးက နွေ့နောက်ကိုပြေးလိုက်စဉ်. . မိုးယံက ကားစက်ပုံးကိုဖွင့်ကာ အင်ဂျင်ကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

“နွေ. . နွေ ဘာဖြစ်လို့လဲ မပြေးနဲ့လေ. . နေပါဦး”

လမ်းပေါ်တွင်ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးနေသော နွေမှာ နောက်က မိုးယံအသံကြောင့် ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားရသည်။

မန္တလေးမြို့အဝင်သို့ရောက်နေကာ လူနေအိမ်ခြေများက တော့ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်စက်နေသည့်အလား တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲနွေ၊ နွေ့မှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေတဲ့ပုံပဲ၊ အဲဒါ. . ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား၊ ကျွန်တော်တို့အတူတူ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရအောင်. . .

ကဲ. . ဒီမှာအေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး ပြောကြရအောင် မိုးယံလည်း ကားပြင်နေတုန်းပဲဟာ”

မိုးယံ ကားပြင်နေသောနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း ပလက်ဖောင်းဘောင်တွင် အတူယှဉ်တွဲ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် လမ်းပေါ်၌ ခေါင်းမပါဘဲ ဆေးလိပ်သောက်သွားသော လူတစ်ယောက်ကို သူတို့တွေ့နေရသည်။

“ကဲ. . ပြောပါဦး၊ နွေ့ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ”

မေးလိုက်သောအခါ. . နွေ့သည် မိုးယံကားပြင်နေသောနေရာကို မရွံ့မရဲကြည့်ကာ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ရင်း ဖြူရော်နေသော မျက်နှာဖြင့်ပြောလေသည်။

“ရှင်တို့နဲ့ဆုံတဲ့ညက ကျွန်မချစ်သူ မောင် ကလပ်ကိုပါလာတယ်၊ အပြန်ကလပ်ပေါ်ကအဆင်းမှာ မောင်အမူးလွန်ပြီး ခေါင်းကို

ကားအပြင်ထုတ်တာ တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်မိလို့ အသက်မရှိတော့ဘူး”

ဒါကြောင့် အဲဒီညက နွေဟာ အရမ်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေခဲ့တဲ့ပုံပေါက်နေခဲ့တာကိုး...

ဆောင်းတေး ထိုညကို ပြန်စဉ်းစားနေမိချိန်တွင် နွေ စကားဆက်သည်။

“မောင်က ကျွန်မတို့နဲ့ တောက်လျှောက်ပါလာခဲ့တယ်”

“အခု... အဲဒီလူက”

ဆောင်းတေး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ပြန်မေးလိုက်မိလျှင်...

“သူ... သူ... အခုလည်း သူ ဒီမှာရှိပါတယ်၊ ဟင့်... သူ ကျွန်မနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ အမြဲရှိနေခဲ့တာပါ... ဒါပေမယ့်...”

“ဟား... နွေပြောတာ ကျွန်တော်ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်တော့ဘူး၊ နွေအနားမှာ ရှိတယ်လည်းပြောတယ်... ကဲ... ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ နွေရဲ့ သေသွားတဲ့မောင်ဆိုတဲ့လူ”

ဆောင်းတေး နွေစကားတွေကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့စွာ ဖြတ်မေးလိုက်မိတော့သည်။

နွေ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ကားဆီကို မဝံ့မရဲ လက်ညှိုးထိုးပြလျက်...

“သူ... သူ... အဲ... အဲဒီထဲမှာပါ...”

“ဗျာ... ဘ... ဘယ်လို”

မဖြစ်နိုင်သော စကားကြောင့် ဆောင်းတေး တအံ့တသြ ဖြစ်သွားရဆဲ နွေ ဆက်ပြောသည်။

နောက်ဆက်တွဲစကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါမှာတော့ ဆောင်းတေး ဆံပင်မွေးညှင်းများပင် ထောင်ထသွားသလို ခံစားလိုက်မိသည်။ ဒီအချိန် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် တိုက်ခတ်လာသော လေတို့ကလည်း အေးကာ စိမ့်တက်လာသည်။

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ မောင့် အလောင်းကို ကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်လာခဲ့မိတယ်၊ အလောင်း ဖျောက်ဖို့ အခုချိန်ထိ လုံခြုံတဲ့နေရာလည်းမတွေ့ လူလည်းမလစ်တော့ အလောင်းကြီးက ဒီအတိုင်း ကားနောက်ဖုံးထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့တာ”

“ဘုရားရေ ဒါဆို အဲဒီကားနောက်ဖုံးထဲမှာ အလောင်းကြီးက နှစ်ညတိတိ ရှိနေခဲ့ပြီပေါ့...”

ခုနက ကားမပျက်သေးခင်မှာ အပုပ်နံ့ရတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သေးတယ်”

ဆောင်းတေး ပြောလိုက်တော့...

“အဲ... အဲဒါက သူ... သူ ခုနက ကားထဲမှာ ကျွန်မဘေး လာထိုင်နေတယ်... သူ... သူ”

စကားမဆုံးသေးခင်မှာပင် နွေမျက်နှာက ပိုပြီးသွေးရောင် ဖျော့သွားခဲ့ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော လက်ညှိုးက...

ဆောင်းတေးရဲ့ အနောက်ဘက်ဆီ ညွှန်ပြနေသည်မို့ သူ ကြောင်
အမ်းအမ်းဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေလျှင်...

“အောင်မလေးဗျ”

ပြာနွမ်းသော မျက်နှာကြီးနှင့် ပုပ်ပွနေသော အလောင်း
ကောင်ကြီးက သူ့နောက်မှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေလျှင် ဆောင်းတေးတစ်ယောက် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား
ရကာ ကြောက်လန့်တကြား ထအော်လိုက်မိသည်။

“ခင်. . ခင်ဗျားပြောတဲ့ အလောင်းက. . ”

“ဟုတ်တယ် ဆောင်းတေး. . သူပဲ၊ သူ. . သူ ဒီနေရာ
ရောက်တာနဲ့ သရဲအဖြစ် ကိုယ်ထင်ပြပြီး ကျွန်မကို ခြောက်တော့
တာပဲ”

“သူ့ဝိညာဉ်ဟာ မကျွတ်သေးလို့ ဖြစ်မယ်၊ ကားကလည်း
ပျက်နေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ!”

ဆောင်းတေးနှင့် နွေမှာ မောင့်ကို ကြောက်လန့်ချောက်
ချားစွာကြည့်လျက် နောက်ကို မသိမသာ ဆုတ်. . ဆုတ်လာရင်း
တိုင်ပင်နေကြသည်။

မောင်က နွေ့ကိုတစ်လှည့် ဆောင်းတေးကို တစ်လှည့် ဝင်း
တောက်နေသော မျက်လုံးကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့်လျက်. . .

“သူက ဘယ်သူလဲ နွေ၊ မင်း နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေ
တာလား!၊ ဟုတ်လား. . အဲ့ဒါတော့ ကိုယ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်

နိုင်ဘူး၊ မင်း ကိုယ့်အကြောင်း သိတယ်နော် နွေ”

မောင်သည် နွေ့အား မကျေမချမ်း ကြိမ်းဝါးရင်း ရှေ့သို့
တိုးလာခဲ့သည်။

“ဆောင်းတေး လုပ်ပါဦး၊ သူ. . သူ ရှေ့တိုးလာပြီ၊ ကျွန်မ
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ!”

နွေ့မှာ ရှေ့တိုးလာသော မောင်ကိုကြည့်ကာ ကြောက်လန့်
တကြား ဆောင်းတေးနောက်ကို အားကိုးတကြီး ပြေးဝင်ကာ အကာ
အကွယ်ယူလေသည်။

ဆောင်းတေး ကိုယ်တိုင်လည်း ကြောက်ပေမယ့် မိန်းမသား
တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို အားကိုးတကြီး အကာအကွယ် ပြုလာ
ခဲ့ချိန်မှာတော့ စိတ်ကိုတင်းကာ မောင့်ရှေ့ လက်ကာပြလျက်. . .

“ဒီ. . ဒီမှာ သူနဲ့ကျွန်တော်က ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး၊
မိတ်ဆွေတွေပါ. . . အထင်မလွဲပါနဲ့”

ဆောင်းတေး အရဲစွန့်ကာ ပြောလိုက်သော စတားကြောင့်
မောင်မှာ ရှေ့ဆက်မတိုးတော့ဘဲ ခြေလှမ်းများ တန့်သွားလေလျှင်
ဆောင်းတေး တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ရင်း. . .

“ဟို. . ဟို. . ပြီးတော့ ခင်. . ခင်ဗျားက နွေ့နဲ့ ဘဝချင်း
မတူတော့ဘူးနော်၊ အဲ့. . အဲ့ဒါကို ခင်ဗျား မသိသေးဘူးထင်တယ်”

“ဘာ. . ကျုပ်နဲ့နွေ့နဲ့က ဘဝချင်းမတူတော့ဘူး ဟုတ်လာ၊
ဘဝချင်းမတူတော့ရအောင် ကျုပ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ!”

ဆောင်းတေးလက်ကာလျက် ထစ်ထစ်အအဖြင့်. . .

“ခင်. . . ခင်ဗျားက သေနေပြီလေ”

မောင့်ရဲ့ မျက်လုံးရဲရဲကြီးများမှာ အဆမတန် ပြူးထွက်လာခဲ့ကာ သူ့ကိုယ်သူ တအံ့တဩ ပြန်ငုံကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်. . . မောင့်ရဲ့ အလောင်းက ကားနောက်ခန်းထဲမှာရှိတယ်၊ မယုံရင် သွား. . . သွားဖွင့်ကြည့်ပါ”

ညအမှောင်ထဲ စက်နှိုးလို့ရရန်သာ စက်ဖုံးထဲအာရုံစိုက်နေသဖြင့် မိုးယံကတော့ ဘာမှမသိ။

နွေတစ်ယောက် ကားဆီ ဦးအောင်ပြေးကာ နောက်ဖုံးကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

တာလပတ်စကြီးဖြင့် ရစ်ပတ်လိပ်ထားသော အရာတစ်ခု၊ မောင်က ထိုတာလပတ်စကြီးအား ဆွဲဖယ်လိုက်လေလျှင်. . .

“ဟင်! . . . ”

မောင့်ဆီမှ အံ့ဩတကြီး အသံကြီးထွက်ပေါ်လာခဲ့ကာ မယုံနိုင်သော မျက်နှာကြီးဖြင့် ကားနောက်ဖုံးထဲမှ အလောင်းကြီးကို တစ်လှည့် သူ့ကိုယ်သူတစ်လှည့် ငုံကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်. . . ရှင်ဟာ သေခဲ့ပြီးပြီ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘဝချင်း မတူတော့ဘူး. . . အဲ့ဒါကို ရှင်လက်ခံပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါတော့၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

နွေ အလောင်းကောင်ကြီးကို မဝံ့မရဲကြည့်ကာ ပြောလိုက်

လျှင် မောင်မှာ နွေ့ကို တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လျက် ခေါင်းကြီးကို လေးလေးကြီး ညိတ်ပြကာ. . .

“ဟုတ်ပါပြီလေ. . . လက်ခံရတော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်”

မောင် ချက်ချင်းစကားမဆက်သည်မို့ နွေက. . .

“ဘာ. . . ဘာလဲဟင်!”

“နောက်ဆုံးအဖြစ်ပေါ့. . . ”

မောင်က ပြီးလိုက်ကာ စကားကို တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း ပြောနေသည်မို့ ဆောင်းတေးနှင့်နွေမှာ အသက်ပင်ရဲရဲမရှုပ်ပဲ နားထောင်နေမိကြသည်။

“ကားပျက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ မောင် ကူညီပေးပါမယ်၊ ကဲ. . . အားလုံး ကားပေါ်တက်ကြပါ၊ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း အကုန်လုံး နုတ်ဆက်ခဲ့ခွာကြရမှာပဲလေ”

မောင်က ကားမောင်း သူနေရာကို ဝင်ထိုင်သည်။

“မိုးယံရေ. . . လာတော့. . . လာ. . . လာဟေ့. . . ပြင်မနေနဲ့တော့ အဆင်ပြေပြီ”

“အာ. . . ငါပြင်လို့မပြီးသေးဘူးလေ. . . ”

“မိုးယံ လာပါဆိုကွာ. . . မောင်းလို့ရပြီ. . . စက်ဖုံးပိတ်ခဲ့”

မိုးယံလည်း ကြောင်တိကြောင်အဖြင့် စက်ဖုံးပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်. . . ကားမောင်းသူ နေရာက လူကိုတွေ့လျှင်. . .

“အောင်မလေး. . . မ. . . မကောင်းဆိုးဝါးကြီးပါလား. . .

အဲဒါ ဘယ်သူလဲဟင်!”

ကားရှေ့ခန်းဘေးထိုင်ခုံကို ဝင်မထိုင်ရဲဘဲ တံခါးဘေးရပ်
ကာ မိုးယံပြောလိုက်သည်။ နောက်ခန်းမှ ဆောင်းတေးက. . .

“ဟေ့ကောင် ထိုင်မှာသာထိုင် ဘာမှမကြောက်နဲ့. . အဲဒါ
နွဲ့ရဲ့ တမလွန်ကရည်းစားကွ”

မိုးယံ ဘုမသိဘမသိ ရှေ့ခန်းဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဦးနုက မိုးယံတစ်ယောက် ပြင်မရခဲ့သည့်ကားမှာ အလောင်း
ကောင်ကြီး စတီယာရင်ကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် ကားစက်နှိုးသွားသ
ဖြင့် သုံးယောက်သား အရမ်းအံ့ဩသွားသည်။

သို့နှင့်မောင်က ကားကို ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ဆတ်ခနဲ
ကွေ့ချလိုက်သည်။

“ဟ. . ကားကို ဘာလို့ ပြန်ကွေ့လိုက်တာလဲ!”

“ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့ဆက်မောင်းပေးပါ၊ ပြင်ဦးလွင်ဘက်
ဆက်သွားမှာလေ. . နောက်ကြောင်း ပြန်မလှည့်ပါနဲ့”

“မောင်. . ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ ရန်ကုန်ဘက် ပြန်နေ
တာလား. . မပြန်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

သုံးယောက်သား ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပါသော်

လည်း မောင်ကတော့ ကားကို မိုင်ကုန်ပင်အရှိန်ပြင်းစွာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် မောင်းလာခဲ့သည်။

သူတို့လည်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သရဲဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ကားမောင်းသည့်နေရာတွင် ထိုင်နေသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် စိတ်လျှော့လိုက်ရသည်။

ကားသည် လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်းနေလေပြီ။

ထိုစဉ် . .

တစ်ဖက်လမ်းကြောင်းမှ ကားမီးရောင်ကို မြင်နေရသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ကားနှစ်စီး နီးကပ်လာသော အချိန်တွင် မောင်သည် ကားကို တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောသို့တက်ကာ ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“မောင် . . မောင် . . ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ!”

“ဟေ့လူ . . ဘာလုပ်တာလဲ အကုန်လုံး သေကုန်တော့မှာပဲ”

မောင်သည် အားလုံးပြောနေသည်ကို ဂရုမစိုက်တော့ပေ။

တစ်ဖက်ကားတွင်တော့ . . .

“ဆရာ . . ရှေ့ကကားက ကျွန်တော်တို့ဆီကို တည့်တည့် မောင်းလာနေတယ် ဆရာ”

မောင်တိုး ကားမောင်းနေရာက ပျာပျာသလဲ တေဇာကို လှမ်းပြောသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ လူမဟုတ်လောက်တော့ပါဘူးကွာ၊ သရဲ

ကားပဲ ဖြစ်မှာ . . တိုက်ပစ်ကွာ၊ ငါတို့က ကုန်ကားကြီးပဲ အသာစီးက တိုက်ရမှာ”

“ဟာ . . ဆရာရယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မိန်းမ၊မရသေးဘူးနော်”

တေဇာက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိလျှက်အပြင်ကိုခေါင်းထုတ်ပြီး လေမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ . . .

“ဟေ့ကောင် မောင်တိုး လောကမှာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲ ဘာမှကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူးကွ . . တို့ကိုလာခြောက်တဲ့ သရဲကို ဒီတစ်ခါတော့ ဆော်ထည့်လိုက်စမ်းပါ”

ဆရာစကားကို မလွန်ဆန်ဝံ့သော မောင်တိုး ကြောက်ကြောက်နှင့် မရှောင်ရဲဘဲ ဆက်မောင်းလာသည်။

မိုးယံက ကားချင်းနီးလာချိန်တွင် အလောင်းကြီးလက်ထဲမှ စတီယာရင်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာခဲ့သော ကားနှစ်စီး မျက်နှာချင်းဆိုင်အရောက်တွင် ပွတ်ကာသီကာနှင့် ကွေ့ရှောင်လိုက်နိုင်ကြသည်။

သို့သော် . . .

ရှောင်လိုက်သော အရှိန်ကြောင့် တေဇာတို့ကုန်ကားကြီးမှာ လမ်းဘေးကို ထိုးဆင်းသွားပြီး မှောက်သွားလေသည်။ ကုန်ကား

နောက်ခန်းထဲက ဆီတိုင်ကီများ ပွတ်ရိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက်. . .

“ဝုန်း!! . . အုန်း!!”

မှောင်ခိုဆီများ တင်လာသော ကုန်ကားကြီးက တေဇာတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်အား မီးလောင်တိုက်သွင်းသွားလေသည်။

“ဝုန်း!! . . ”

မိုးယံ စတီယာရင်ကို ဆွဲချကာ ရှောင်လိုက်နိုင်သော်လည်း ကုန်တင်ကားကြီးခေါင်းနှင့် ပွတ်မိကာ ခါယမ်းသွားလေသည်။

သူတို့စီးလာသော ဟွန်ဒါဆီဗစ်ကားလေးမှာ အရှိန်ပြင်း လွန်းလှသဖြင့် မထိမ်းနိုင်တော့ဘဲ လည်ထွက်သွားပြီး သုံးလေးပတ် ခန့်လိမ့်ကာ မြောက်တက်သွားလေတော့သည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ညဉ့်ယံမှာ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ အော်လိုက်သံများက ကမ္ဘာပျက်မတတ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“အား!! . . . ”

“အား!! . . . ”

“ဝုန်း!! . . . ”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

မြို့နီနီတို့ကို တွေ့တဲ့နေရာမှာပွဲချင်းပြီးပဲ ဟုပြောခဲ့သော တေဇာမှာလည်း. . . တစ်နေရာတည်းတွင် အကုန်လုံး တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အားလုံးစုစုဝေးဝေး ပွဲချင်းပြီးသွားလေသည်။

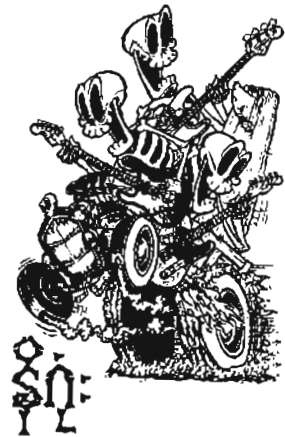
တုံးလုံးပက်လက်မှောက်နေသော နွေတို့ကားလေးမှာ လမ်းပေါ်တွင် တံခါးလေးဖက်လုံး ပွင့်လျက်သား အနေအထားဖြစ်နေသည်။ နွေနီနီ၊ မိုးယံ၊ ဆောင်းတေးတို့ ကားအပြင်သို့ရောက်ကာ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲဖြင့် သေကုန်ကြ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ကားနောက်ဖုံးထဲက မောင့်အလောင်းမှာ နွေဘေးနားရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ နွေလက်ကလေးအား မြဲမြံဆုတ်ကိုင်ထားသော ပုပ်ပွနေပြီဖြစ်သော မောင့်အလောင်းပင် ဖြစ်သည်။ မောင်က နွေအပြင် အားလုံးကို တမလွန်သို့ ခေါ်သွား

ခြင်းပေလား...

ထိုအချိန်တွင် အလောင်းများကို တစ်လောင်းချင်း သေ
သေချာချာကြည့်လျက်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်း
ရှေ့မှာ တောင့်တောင့်ကြီး ခြေစုံရပ်ကာ အသံအက်အက်ကြီးဖြင့်
ဝိညာဉ်တစ်ခုက စကားတချို့ကို ပြောလိုက်လေသည်။

“အင်း... ငါပြောတယ်မဟုတ်လားနွေ၊ နောက်ဆုံးအဖြစ်
ပါပဲလို့... ခုတော့ မင်းနဲ့ငါ ဘဝချင်းတူသွားပြီ မဟုတ်လား နွေနီနီ
ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းမ
ကြီးပေါ်၌ ကားလေးတစ်စီး မောင်းနှင်နေ၏။ အောင်ဌေး သောက်
လက်စစီးကရက်ကို အောက်သို့ပစ်ချကာ ဖိနပ်ဖြင့်နှင်းခြေလိုက်
သည်။ ထို့နောက် လမ်းမပေါ်ထွက်ကာ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်
လာနေသော ထိုကားလေးကို လှမ်းတားလိုက်သည်။

လမ်းဘေးတွင် ဒေါက်ထောက်ရပ်ထားသော POLICE စာ
တမ်းပါ ဆိုင်ကယ်အဖြူရောင်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူသည်

ယာဉ်ထိမ်းရဲတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ ကားလေးသည် ထိုလူဘေးနားတွင် အရှိန်လျှော့ကာ ရပ်ပေးလိုက်သည်။

“လိုင်စင်လေး တစ်ချက်လောက်ပြပါ၊ လိုင်စင်စစ်တာပါ ခင်ဗျာ”

ဖြူဝင်းချောမွတ်နေသာ အသားအရည်နှင့် ကားမောင်းသူ နေရာက မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က ဝင်းအိနေသော လက်ကလေး ကိုထုတ်ကာ လိုင်စင်လှမ်းပေးသည်။ သူမ၏ဓာတ်ပုံပါ ကော်ကတ် ပြားလေးကို လှမ်းယူကာ အောင်ဌေး ကြည့်လိုက်သည်။

လိုင်စင်ထဲကပုံနှင့် ကားမောင်းသူနေရာက သူမကို တစ် လှည့်စီကြည့်ကာ...

“မန္တနီနီ... ခင်ဗျား လိုင်စင်ကတော့ သက်တမ်းကုန်နေပြီ၊ ကားရဲ့ ဝီလ်းတပ်စ်လေးပါ တစ်ချက်လောက်ပြပါခင်ဗျာ”

သူမထပ်ထုတ်ပေးသော ကတ်ပြားကို ကြည့်ကာ...

“နှစ်ခုလုံး သက်တမ်းကုန်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော် ချလန် ဖြတ်ပေးလိုက်မယ် မန္တနီနီ”

ရုပ်သေကြီးများဖြင့် ကားထဲတွင်ထိုင်နေသော လူအားလုံး က သူ့အား စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အကျီအိတ်ကပ်ထဲက ဘောလ်ပင်ကိုထုတ်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ် ထဲမှ ချလန်စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ချလန်ဖြတ်ရန် လိုင်စင်ကိုအကြည့် သွေးများစွန်းထင်နေ

သဖြင့် သူ ကားထဲကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကားထဲက လူအားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေ၏။ သို့သော်... စောစောကပုံစံများ မဟုတ်တော့ အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်ပုံစံများ ဖြစ်နေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ထို့နောက် သူ့ကိုကြည့်ကာ ကားထဲက သရဲများ ဝိုင်းရယ်နေ ကြသည်။ သူလည်းကြောက်လန့်ကာ၊ ကားမောင်းသူနေရာက နွေ့ ကို လိုင်စင်နှင့် ဝီလ်းတပ်စ် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

မောင်းထွက်သွားသော ကားလေးကို နောက်ကကြည့်ကာ သူတစ်ကိုယ်လုံးတုန်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

သို့နှင့် ထိုနေရာတွင် သူတစ်ယောက်တည်း မနေရဲတော့ ဘဲ... သွားရန် ဆိုင်ကယ်ကို ခွလိုက်၏။ ထိုစဉ်... ကုန်တင်ကားကြီး တစ်စီး အဝေးကမောင်းနှင်လာသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရပြန်သဖြင့် ခွထားသော ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုကုန်ကားကြီးကို သူတားလိုက်ပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ကားနားသွားကာ မော့မကြည့်တော့ဘဲ လေသံမာမာနှင့်...

“လုပ်ငန်းလိုင်စင် တစ်ချက်လောက်ပြပါ”

ထိုစဉ် ကားထဲက အသံတစ်ခုထွက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘာလို့ ကားကို တားတာလဲ၊ မင်းငါ့ကို ဘာကောင်မှတ်နေလဲ... ငါ(....)ရဲ့ သားကွ”

ထိုအခါ အောင်ဌေး ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် မသိလို့ပါဆရာ၊ နောက်ဆို ကျွန်တော်မှတ်ထားပါမယ်”

တောင်းပန်ရင်း.. အောင်ဌေး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အောင်မလေးဗျ”

မီးသွေးခဲတုံးလို ဖြစ်နေသော ကားပေါ်ကလူနှစ်ယောက်။

“မောင်းကွာ ငါ့အစ်ကို့ကို သတ်သွားတဲ့ကောင်တွေ မမိပဲ နေအုံးမယ်”

ကုန်တင်ကားကြီး ထွက်သွားချိန်တွင် အောင်ဌေးလည်း ထိုနေရာက အမြန်ပြေးရလေသည်။ သို့နှင့် အောင်ဌေးတစ်ယောက် ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဘယ်သောအခါမှ လိုင်စင်မစစ်တော့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ထိုလမ်းမပေါ်တွင် ပြီးဆုံးနိုင်မည် မဟုတ်အောင် ပြေးလွှားနေသော သရဲကားနှစ်စီးကြောင့် ခရီးသွားများ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရလေတော့သည်။

အောင်မြင်စေမယ်

